

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ
52

Εμπνευσμένη
από το βιβλίο
για την υπομονή
τις 400 μέρες της ζωής

1.000.000
ΔΡΑΙΕΣ ΓΙΑΓΙΑΔΕΣ

Δοκιμάστε την νέαν ΚΡΕΜΑ 10-ΚΑΛΟΝ, τροφή διά την επιδερμίδα, και γίνετε νέα και σεις.

Κατόπιν της εκπληκτικής ανακαλύψεως του καθηγητού Dr Stejskal, του Πανεπιστημίου της Βιέννης, θα μπορούσαμε να πωλήσωμε ένα βάζο κρέμας 1.000 δραχμές και εκατομμύρια γυναικών θα τις πλήρωναν με ευχαρίστησιν. Αλλά, αντί αυτού, την πωλούμεν με παλαιάς τιμής.

Εάν επιθυμούσατε να βλέπατε τις γυναίκες, που επέτυχαν θαυμάσια αποτελέσματα διά της χρήσεως της νέας κρέμας Τοκαλόν, θα έχοιζάντο περίπου 5.000 ώρες, για να παραλάσσουν μπροστά σας. Έν, δύο... θα περνούσαν, ενώ κουρασμένη και εξηντλημένη θα τις παρατηρούσατε επί 5.000 ώρας ή 500 ημέρας, από 10 ώρας εκάστην.

Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα (χρώματος ροζ) το βράδυ, προτού κοιμηθήτε. Τρέφει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας, χάρις στο Biocel, προσερχόμενον από νεαρά ζώα. Εξαιλείται ταχέως όλας τας ατελείας του χρώματος. Χρησιμοποιείτε την κρέμα Τοκαλόν, τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (δχι λιπαρά), το πρωί. Τρέφει την επιδερμίδα σας την ημέρα και κάνει την πούδρα να κρατά. Σε τρεις ημέρας θα ασπρίση την επιδερμίδα σας με τρόπο εκπληκτικό.

Γεν. Άντ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑ-ΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ήσυναγωνιστος και πασίγνωστος. Με πλούσιον άρωμα. Διεδόθη καταπληκτικώς. Κατέκτησεν όλες τας τάξεις, λόγω της ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ: Πλατεία Παλαιού Δημοπρατηρίου, αριθ. 103 και 104

Η αρχαιότερα και ανώτερα εν Βαλκανίοις ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ, διευθυνόμενη παρα τοῦ κ. ΑΓΓΕΛΟΥ και ΜΑΝΤΗΣ ΤΣΟΠΑΝΕΛΛΗ. Ἀμφότεροι ἐν Παρίσις ἐπὶ τριετίαν σπουδάζαντες εἰς τὴν ΑCΑΔΕΜΙΕ NATIONAL DE COUPE DE PARIS καὶ τὴν Σχολὴν NAPOLITAINE.

Τελεῖα ἐκμάθησις ἐντὸς τριάκοντα ἡμερῶν. Διὰ περισσοτέρας πληροφορίας γράψατε εἰς τὰ ἐργαστήρια των. ὁδὸς Βουλῆς καὶ Ἡπείρου ἀριθ. 1, ΑΘΗΝΑΙ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΩΤΑ

Παρελήφθησαν ΕΜΠΡΙΜΕ εἰς ὅλα τὰ νεώτερα σχέδια καὶ χρωματισμοὺς. Εἰς ἐξαιρετικὰς τιμὰς ΚΡΕΠΟΝ ΕΜΠΡΙΜΕ.

Πλουσιωτάτη ποικιλία ΣΕΜΙΖΙΕ.

Πλατεία Συντάγματος

Τηλ. 20529

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ
ΕΡΜΕ 3

ΕΝΟΙΚΙΑΖΟΝΤΑΙ

Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀχαρνῶν 182, ἀκριβῶς εἰς τὸ τέρμα, ὁμοῦ ἢ καὶ χωριστά:

1ον) Κατάστημα ἀρκετὰ εὐρύχωρον, κατάλληλον δι' οἰκονομίας καὶ πειρήσεων, καὶ

2ον) Κατοικία ἐκ δύο δωματίων καὶ κουζίνας μεθ' ὅλων τῶν χρειῶν, ἀερίως καὶ ἡλεκτρικῶν.

Πληροφορία παρὰ τῷ δικηγόρῳ κ. Ι. Σάλλη (ὁδὸς Παπαρρηγοπούλου 9α, μέγαρον Ἀφθονίδου) καθ' ἑκάστην 8-9 π. μ. καὶ 4-7 μ.μ. Τηλ. 21-283.

“ΜΥΡΑΝΤΑ,”
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ ΚΑΙ ΛΕΚΑ 2

ΧΗΜΙΚΟΣ

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

Γ. Ν. Μουμουτζης

Ἱατρός Δερματολόγος

Ἐπὶ δεκαεξαετίαν Ἐπιμελητὴς τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται Ὁδὸς Κεφαλληνίας καὶ Τεγέας 1

Ὡραὶ 8-11 π. μ. καὶ 5-7 μ. μ.

Ὁ πιο μεγαλειότερος πόθος κάθε κοσμικῆς κυρίας καὶ τοῦ πλούτου ὁνειρο κάθε δεσποινίδος εἶναι πῶς νὰ γίνῃ ὡραία, πῶς νὰ γίνῃ κομψή καὶ νὰ ἐπιτύρῃ τὸν θαυμασμόν στὶς διάφορες δεξιῶσεις καὶ συναναστροφές. Αὐτὸ θὰ τὸ ἐπιτύχουν ἀν ἐμπιστευθοῦν

εἰς ΤΟΥΑΛΕΤΤΕΣ τῶν

Δ^Δ ΜΑΝΩΛΕΑ

Τὰ περισσότερα φορέματα, δείγματα Παριζιάνικης καλαισθησίας καὶ μοντερνισμοῦ, ἐξέρχονται ἀπὸ τὸν Καλλιτεχνικὸν τῆς Οἴκου.

11 ΚΥΔΑΘΗΝΑΙΩΝ 11

ΡΑΗΑΤ ΛΟΥΚΟΥΜΙΑ

Ζαχαροπλαστεῖον “Παλλὰς”

Βουκουρεστίου 1Γ.

No 1ον) Σάν Θυστίκι.
2ον) Ἱκλ-Μπλε-μλε.
3ον) Κουκουναρί.
4ον) Οὐφάκ.

Κάτωθι Μετοχικοῦ Ταμείου

5ον) Καϊμάκι.
6ον) Μπραλινέ.
7ον) Καρύδας-Φουντουκι.
8ον) Ἀμυγδαλάου.

9ον) Φουντουκι.

ΑΠΑΝΤΑ ΚΩΝ)ΠΟΛΕΩΣ

Ἡγυγημένης ποιότητος Πάλλης γυνδρική καὶ λιανική Μία ἐπίσκεψις ἀρκεῖ διὰ νὰ πεισθῇτε.

Οἰκονόμειο

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΠΑΝΩ ΑΡΙΣΤΕΡΑ: Ὁ ἀφίχθεις πρὸ ἡμερῶν ἐκ Σίδνεϋ τῆς Αὐστραλίας Ἕλλην παλαιστής Γεώργιος Νικολάου Κομπράλος, ὁ ὁποῖος συγκρίνεται μετὰ τὸν Καρνέρα στὸ ἀνάστημα καὶ στὴ ρώμη καὶ θὰ τιμηθῇ μίαν ἡμέραν τὸν Ἑλληνικὸ ἀθλητισμόν. — ΚΑΤΩ ΔΕΞΙΑ: Σχέδια γραμματοσημῶν μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς Γκρέτας Γκάρμπο, τὰ ὁποῖα θέτει προσεχῶς εἰς κυκλοφορίαν ἡ Σουηδικὴ κυβέρνησις. — ΜΕΣΩΝ: Ἡ «Πόλις» τοῦ Ἑμπορίου, ἕνας νέος πανύψηλος οὐρανοξύστης τῆς Νέας Ὑόρκης, στὸν ὁποῖο θὰ ἐγκατασταθῇ τὸ χρηματιστήριον Ἑμπορευμάτων. — ΔΕΞΙΑ ΕΠΑΝΩ: Ἐνας Κινέζος ἀνδρὴς, μεταφερόμενος σὺν τῷ μαρτυρίῳ ἀπὸ τὸν δῆμιον. — ΚΑΤΩ: Μάσκα τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς, μετὰ τὴν φρικαστικὴν τοῦ μάσκα.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟΥ.

Ο Νοέλ Ντορζερο, ένας σοφός επίσημος, ο οποίος πέρασε όλη τη ζωή του καταγινόμενος με εφευρέσεις, ανακαλύπτει τέλος κάτι τόσο τρομερό, ώστε μιλάει κι' ο ίδιος με φρίκη σχετίζοντας στον άνεμο του Βικτωριανού, μολοντι νοιάζει μεγάλη περιφάνεια για την ανακάλυψή του. Δεν του λείπει τίποτε άριστο, μα τον προσκαλεί στο εργαστήριο του για να του δείξει την ανακάλυψή του. Καθώς πηγαίνουν εκεί, τους παρακολουθεί κρυφά η βαρτισμιά του εφευρέτου Βερανζέρα. Ο Ντορζερο την αντιλαμβάνεται και την διώχνει. Κατόπιν αναστηλώνει ένα παραπέρασμα κι' εκεί, σ' έναν τοίχο, που σκέπασε το παραπέρασμα αυτό, άρχίζουν να συμβαίνουν εκπληκτικά πράγματα. Στην αρχή εμφανίζονται στον τοίχο τρία μάτια, ζωντανά, που κινούνται και βλέπουν, και έπειτα εξαφανίζονται, για να παραχωρήσουν τη θέση τους σ' ένα γυναικείο κεφάλι, που εμφανίζεται σιγά-σιγά...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Και ο Νοέλ Ντορζερο έδεξα-κολούθησε να μου λέει:

—Κι' όμως, είμαι βέβαιος... ναί, είμαι βέβαιος πως ο γιός μου, ο Ντομινίκ, με κύτταζε... μ' ένα βλέμμα θλιμμένο και πονεμένο στην αρχή, που κατόπιν έγινε το τρομαγμένο βλέμμα ενός ανθρώπου, ο οποίος αντί-κρύζει το θάνατο... Κι' έπειτα, τα τρία μάτια άρχισαν να στριφογυρίζουν... Ήταν το τέλος... Έξανάγκασα το Νοέλ Ντορζερο να καθίσει.

—Όπως το υποθέτετε, θείε μου, είναι μία οφθαλμοπάτη, μία όπτασία... Σκεφθήτε λοιπόν... Πάνε τόσα χρόνια από τότε που πέθανε ο Ντομινίκ... Είναι λοιπόν απαράδεκτο.

—Όλα είναι απαράδεκτα και τίποτε δεν είναι, είπε. Δεν υπάρχει λογική ανθρώπινη σε όσα συμβαίνουν εδώ.

Προσπάθησα να τον κάνω να λογιευθή, μα εκείνος με πρόσταξε:

—Σώπα! Είναι άλλο πράγμα τώρα...

Και μου έδειξε τον τοίχο, που έμψυχνόνταν από ένα καινούργιο θέαμα.

—Θείε μου, του είπα ίκετευτικά. Πέστε μου, σε τί οφείλονται δλ' αυτά;

—Σώπα! Είπε ο Νοέλ Ντορζερο. Δεν πρέπει να προφέρω ούτε λέξη.

Εύθως εξ αρχής πρόσεξα ότι αυτό το καινούργιο θέαμα δεν είχε καμιά σχέση με ό,τι είχα δει την προηγούμενη κι' απ' αυτό το έβγαλα το συμπέρασμα ότι ή όπτασίες που πρόβαλαν στον τοίχο, δεν είχαν καμιά συνοχή μεταξύ τους, καμιά σχέση ως προς την εποχή ή το θέμα.

Εβλεπα τώρα την εικόνα μιας μικρής πόλεως, όπως την βλέπει κανείς από ψηλά. Ένας πύργος και το κωδωνοστάσιο μιας εκκλησίας, έβγαιναν απ' όλα τ' άλλα σπίτια. Κι' έφαυα, πλήθος κόσμου φάνηκε στην πλατεία της μικρής πόλεως και συγχρόνως έν' αερόστατο άρχισε ν' ανυψώνεται απ' αυτή.

—Τό αερόστατο των αδελφών Μογκολφιέρων! ψιθύρισε ο θείος μου.

Αυτός ή λίγες λέξεις του, μ' έκαναν να θυμηθώ τις πολλές

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

χαλκογραφίες, που παρίσταναν την ανύψωση των αδελφών Μογκολφιέρων κατά το 1783 και ά-μέσως πρόσεξα ότι δεν διέφεραν καθόλου από την εικόνα, που έβλεπα τώρα.

Για μία στιγμή μάλιστα είδαμε καθαρά και τα πρόσωπα των δυο αδελφών. Με το στήθος τους έξω απ' τη σκάφη του αερόστατου, με τα χέρια τους ε-νωμένα, φαινότουσαν σαν να προσεύχονται γεμάτοι έκστασι και χαρά.

Άργά-άργά, η ανύψωση του αερόστατου εξακολούθησε. Και συνέβη τότε το εξής ανεξήγη-

Χτυπημένος κατάμουτρα, σφαίρασθηκε κάτω νεκρός...

κριβώς σαν να τους είχε φωτογραφήσει κανείς από ένα δεύτερο αερόστατο που ανυψωνόταν συγχρόνως με το πρώτο, με την ίδια μαθηματική ακρίβεια.

Μα έφαυα, ενώ ή σφαίρα των Μογκολφιέρων βρισκόταν σε πεντακοσίων μέτρων ύψος απ' το έδαφος, έγινε λιγότερο καθαρή, ή γραμμές της μερ-δεύτηκαν και σε λίγο από τη βολή εικόνα που σχηματίστηκε, ξεπρόβαλλε καθαρή ή σιλουέτα ενός συγχρόνου πολεμικού αεροπλάνου.

Πολλές φορές από τότε είδα στον θαυμάσιο αυτό τοίχο δι-πλές σκηνές, απ' τις οποίες ή δεύτερη συμπλήρωνε την πρώτη—ένα δίπτυχο, που αποτελούσε κάτι σαν διδαχή. Κι' αυτή τη φορά, ή διδασκαλία ήταν πλή-ρης: Ή ειρηνική σφαίρα των Μογκολφιέρων είχε εξαλειφθεί σε πολεμικό αεροπλάνο... Μετά την πρώτη ανύψωση των ανθρώ-πων στους άερες, βλέπαμε μιά αερομαχία... μιά μάχη του μονοπλάνου, που είχε αντικατα-στήσει το αερόστατο και ενός διπλάνου, προς το οποίο όρ-μούσε σαν άρπιαχτικό πουλί...

Ψέμμα... Τέχνασμα; Και τώρα, πάλι τα δυο αεροπλάνα φαινότουσαν φυσικά από κά-τω, μα σαν να είμαστε στο ίδιο ύψος και σαν να κάναμε συγ-χρόνως τις ίδιες μετατοπίσεις μ' αυτά... Μα τότε έπρεπε να παραδεχτούμε ότι ένας υπερα-τέρ, επάνω σ' ένα τρίτο αερο-πλάνο, καταγινόνταν ξανά να «γυρίζει» όλες τις φάσεις της φριχτής αυτής αερομαχίας... Έ-τσι δεν είναι;

Μα γιά ποιά λόγο να κάνω διαρκώς υποθέσεις; Γιατί ν' αμφισβάλω γιά την αναμφισβή-τητη μαρτυρία των ματιών μου και ν' άρνούμαι ό,τι δεν μπο-ρούσα ν' άρνηθώ;... Δεν αερο-πλάνα πραγματικά πέτου-σαν μπροστά μου... Μιά μάχη πραγματική γινόταν στα βάθη του παλπού τοίχου...

Δέν βάστηξε και πολύ... Ο αερόπορος του μονοπλάνου έ-κανε τρομερές επιθέσεις... Πολ-λές φορές το πολυθόλο του έ-λαμψε... Έπειτα, γιά ν' απο-φύγει τις σφαίρες του έχθρου, έκανε τέτοιους έλιγμούς, ώστε μπόρεσε να διακρίνη σ' αυτό τους τρείς κύκλους, που είχαν στον πόλεμο όλα τα Γαλλικά στρατιωτικά αεροπλάνα.

Τό Γερμανικό διπλάνο—είδα τό διακριτικό του σταυρό—γιά να γλυτώσει, έκανε προς τα κά-τω κι' έπειτα ανωρόθηκε... Κά-τω απ' τις γούνες τους και τίς μάσκες τους, ο πιλότος κι' ο παρατηρητής του φαινότουσαν σαν να κρατιόντουσαν απελπι-σμένα γιά να μη πέσουν κάτω...

Μά τότε τό Γαλλικό μονοπλάνο έκανε και τρίτη επίθεσι με τό πολυθόλο του... Και αυτή τη φοά έρριξε τό Γερμανικό...

Είδα την πτώσι του με τον πιό άκατανόητο τρόπο. Την έ-δα φυσική στην άοχή, γούγορη σαν άστραπή. Και την είδα κα-τόπιν παρά πολύ άργά... Τό ά-

εροπλάνο άναποδα φαινόταν, σαν να είχε σταματήσει στον ά-έρα και τα σώματα των έπιθα-τών του ήσαν άκίνητα με τό κε-φάλι κάτω και τα χέρια άνοι-χτά.

Έπειτα τό έδαφος πλησίασε με μιά λιγνιόδη ταχύτητα κι' άναγνώρισα τις άφανισμένες απ' τον πόλεμο πεδιάδες της βορειοδυτικής Γαλλίας.

Τό Γερμανικό αεροπλάνο τσακίστηκε κοντά στην άοχή έ-νός ποταμού. Τρία πόδια έξεί-χαν από τα συντρίμια του.

Και σχεδόν άμέσως, τό Γαλ-λικό αεροπλάνο προσγειώθηκε σε λιγη άπόστασι απ' αυτό. Ο νικητής αερόπορος βγήκε από μέσα, παραμέρισε τό πλήθος των στρατιωτών που συνέρρεε απ' όλες τις μεριές κι' έπειτα, άφου προχώρησε προς τα συν-τρίμια, έβγαλε τη μάσκα του κι' έκανε τό σταυρό του.

—Ω! ψιθύρισα. Είναι τρομε-ρό! Τί μυστήριο!

Έκείνη τη στιγμή πρόσεξα ό-τι ο θείος μου ήταν γονατιστός με τό πρόσωπό του άναστατω-μένο από συγκίνηση.

—Τί έχετε, θείε μου; τον ρώ-τησα.

Τότε εκείνος μου άπάντησε, απλώνοντας προς τον τοίχο τα έναμένα χέρια του πού έτρε-μαν.

—Ο Ντομινίκ!... Άναγνωρί-ζω στο πρόσωπο του Γάλλου αε-ροπόρου τό σκοτωμένο γιόκι μου Ντομινίκ, πού ήταν κι' αυ-τός αερόπορος... Είν' αυτός ο ί-διος!... Ω! φοβάμαι!...

Κι' εγώ τώρα, βλέποντας τό νικητή, ξανάθρισα στην μνήμη μου την εικόνα του σκοτωμένου μου εξαδέλφου.

—Είν' αυτός! εξακολούθησε ο θείος μου. Δεν γελάστηκε όταν προηγούμενος είδα πως τα Τρία Μάτια είχαν την έκφρασι των δεικνών του ματιών... Ω! ζέν θέ-λω να βλέπω... Φοβάμαι!...

—Τί φοβάσθε, θείε μου;

—Θά τον σκοτώσουν!... Θά τον σκοτώσουν άπέναντί μου προδοτικά, όπως τον σκότωσαν τότε... Ντομινίκ! Ντομινίκ!... Πρόσεχε!...

Τότε ο ίδιος τρόμος που πλημύριζε τό θείο μου με κυ-ρίευσε κι' έμένα κι' έπεσα γο-νατιστός. Κι' έφαυα, μπροστά μου, μέσ' απ' τα συντρίμια του Γερμανικού αεροπλάνου, κάτι ξεπρόβαλλε, τό κεφάλι και τό στήθος του ένός από τα θύ-ματα. Τό χέρι του τετώθηκε ώ-πλισμένο μ' ένα περιστροφικό και πυροβόλο. Την ίδιαστι-γμή ο νικητής—ο Ντομινίκ—έ-κανε να τραθήτη προς τό πλάι. Μά ήταν πολύ άργά. Χτυ-πημένος κατάμουτρα, έκανε μιά στροφή γύρω απ' τον έαυτό του και σωριάστηκε νεκρός κάτω...

Τό δράμα είχε τελειώσει...

Δίπλα μου ο θείος μου, λυγι-σμένος στα δυο, ώλόλυζε απελ-πισμένα...

Είχε παραστή στον πραγμα-τικό θάνατο του γιού του, πού είχε δολοφονηθή κατά τον πό-λεμο από ένα Γερμανό αερο-πόρο.

V
ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ

Ή Βερανζέρα, την άλλη μέ-ρα, ξαναπήρε τη θέση της στο τραπέζι, λίγο χλωμή και με πρόσωπο πιό σοβαρό από άλλο-τε. Ο θείος μου, ο οποίος δεν είχε ενδιαφερθή καθόλου γι' αυτήν επί δυο μέρες, την άγκά-λιασε άφρημένος. Φάγαμε χω-ρίς ν' αλλάξουμε κουβέντα...

Κατά τό τέλος μόνο του γεύ-ματος, είπε στην άναδεξιμά του:

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

—Ε, λοιπόν, μικρούλα, δεν συνηλθες άκόμα από τό πείσμά σου;

—Όχι, νουνέ. Κι' ένας λόγος πού με κάνει να λυπάμαι άκό-μα πιό πολύ είναι ότι δεν μπορέ-σα να ιδώ μαζί σας χθές και προχθές όσα είδατε στο περι-πτερο. Θά πάτε πάλι τό από-γευμα, νουνέ;...

Ντορζερο με τόνο άνησυχό-Κάποιος μπήκε μέσ' στο περι-πτερο. Καταλαβαίνετε βέβαια την άνησυχία μου...

Με την έλπίδα πως θα τον έ-κανα να ξεξηγηθή καθαρώτερα, τον ρώτησα:

—Τί σας άνησυχεί, θείε μου; Και να είδε κανείς τις έμφανί-σεις πού γίνονται στον τοίχο αυ-τό δεν φτάνει, μου φαίνεται γιά να σας κλέψη τό μυστικό της έ-φευρέσεώς σας... Σκεφθήτε μό-νο ότι κι' εγώ ο ίδιος πού σας συνάδευσα, δεν έχω αντίληψη τίποτε...

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

Κατάλαβα ότι δεν θ' άπαν-τούσε και ότι ή έπιμονή μου τον ένοχλούσε. Αυτό με νύριωσε...

—Άκούστε, θείε μου, είπα, ό-ποιοι κι' άν είναι οι λόγοι πού δι-φρασετέ έτσι, δεν έχετε τό δι-κάωμα να δυσπιστήτε προς έ-μένα και σας παρακαλώ, σας ί-κετεύω, να μου δώσετε μερικές εξηγήσεις... Ναι, σας ίκετεύω,

βλέμματος των Τριών Ματιών και του βλέμματος του γιού- σας, παρουσίασε επάνω στον τοίχο την τραγική σκηνή του θανάτου του Ντομινίκ, πού την είχατε κιόλας αναπολήσει στο μυαλό σας; Θά μπορούσε άκό-μα να υποθέση κανείς, ότι αυ-τός ο τοίχος, τον οποίο έχετε έπιστραφέντοι με κάποια μυστηρι-ώδη ουσία, αποτυπώνει τις σκέ-ψεις και τις εικόνες πού πλάθε-τε στο μυαλό σας;... Και τό-τε... Και τότε...

Μά στάθηκα. Κατάλαβα ότι όσο πιό πολλά λόγια έλεγα, τό-σο λιγώτερη σημασία είχαν. Ο θείος μου ώστόσο φαινόταν νά μ' άκούη εύνοικά και μάλιστα περίμενε ν' άκούση τί θα πα-ρακάτα... Μά τα είχα πη κι-όλας όλα όσα είχα να πώ, και μολοντί κατάβαλα μεγάλες προσπάθειες γιά να πιάσω τό Νοέλ Ντορζερο με καινούργια έπιχειρήματα, καταλάβαινα πως ό,τι κι' άν έλεγα δεν θα μ' ά-παντούσε.

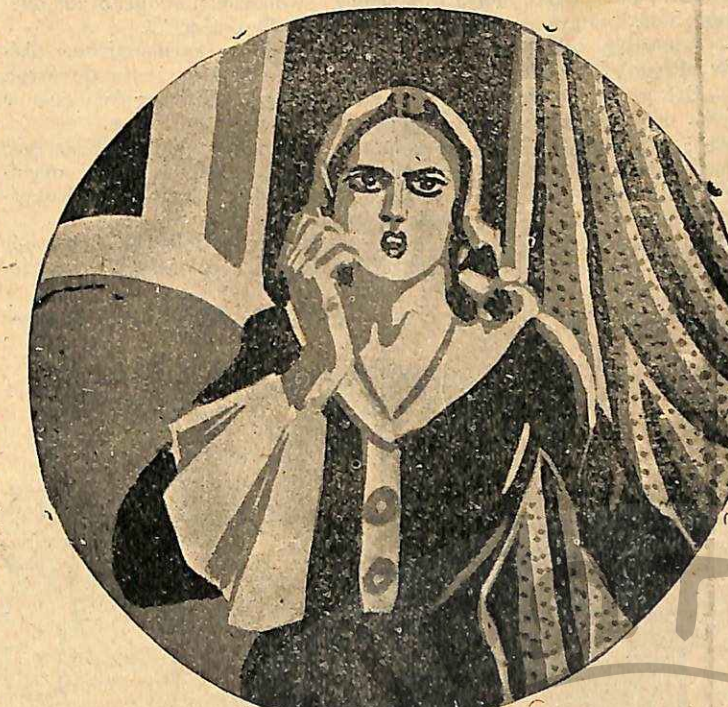
Πράγματι ο θείος μου απο-σύρθηκε, χωρίς ν' άπάντησέ σε καμιά από τις έρωτήσεις μου. Άπό τό παρόν, τον είδα πού δίσταζε τον κήπο.

Έκανα μιά θυμωμένη κίνησι και φώναξα στη Βερανζέρα:

—Α! Όχι!... φτάνει πειά! Δεν θά τρελλαθώ, προσπαθώ- ντας να καταλάβω μιά έφευρέσι, πού στο κάτω-κάτω μου φαίνε-ται πολύ μερδεμένη... Τί είναι τέλος πάντων;... Παρ' όλο μου τό σεβασμό πρό τό Νοέλ Ντορζερο, γιάτί να μην υποφι-αστή κανείς πως δεν πρόκειται περί πραγματικής ανακαλύψε-ως, αλλά περί ενός καταπληκτι-κού τρόπου να παθαίνη κανείς οφθαλμοπάτες...

Τό κακό κέφι μου ξέσπασε έ-ξαφνα εναντίον της Βερανζέ-ρας. Με είχε άκούσει με ύφος έπιτιμητικό, θυμωμένη ίσως, γι-ατί τ' άτάχα με τό νουνό της, και την είδα σε μιά στιγμή να γλυστράη προς την πόρτα της έξόδου. Τη σταμάτησα πριν βγή έξω και σε μιά κρίσι πείσματος, έντελώς αντίθετο προς τό χα-ρακτήρα μου, μα πού τό δικαι-ολογούσαν ή περιστάσεις, της φώναξα:

—Γιατί φεύγεις; Και γιάτί μ' αποφεύγεις έτσι πάντοτε;... Μί-λα, τί διάβολο! Γιατί έχεις κλειστή κι' έσύ τόσον καιρό τώ-ρα μέσα σε μιά άδιαπέραστη σιωπή; Γιά ποιά λόγο; Τί έχεις να μου κατηγορήσεις; Ναι, έέ-ρω, αυτό τό άσυλλόγιστο φιλη-μά μου... Μά φαντάζεσαι ότι θά σου φερνούν ποτέ έτσι, άν δεν έδειχνες αιώνιως άπέναντί μου αυτή την άγρία έπιφυλακτικότη-τα; Στο κάτω-κάτω, κι' άν σε φίλησα... τί; Σε έξέρω από μι-κρούλα, από τον καιρό πού έ-παιζες σχολινάκι... Πως θέλεις να σε φανταστώ τώρα γυναίκα; Άνορθωμένη μπροστά στην πόρτα, ή Βερανζέρα με κύτταζε μ' ένα γέλιο άπροσδιόριστο, στο όποιο υπήρχε άρκετή ειρω-νεία, μα καμιά πρόκλησι, καμ-ιά κοκεταρία... (Άκολουθεί)

—Φύγε, φύγε! μου φώναξε άγανακτισμένη ή Βερανζέρα.

—Θά πάω, αλλά μόνος.

Ο Νοέλ Ντορζερο τό είπε αυτό με τόνο κατηγορηματικό, πού δεν έπιδεχόταν καμιά άν-τίρρηση. Κατόπιν έρριξε τα βλέμμάτα του σε μένα. Έγώ ούτε σάλεψα από τη θέση μου.

Τό γεύμα τελείωσε μέσα σε μιά στενόχωρη σιωπή. Τη στι-γμή πού έτοιμαζόταν να βγή έ-ξω, ο Νοέλ Ντορζερο ήρθε προς έμένα και μου είπε:

—Μήπως έχασες τίποτε στο περίπτερο;

ΤΗΝ εποχή του Μεγάλου Πολέμου, ήμουν μία πέμπτης τάξεως μοδιστρούλα του Λονδίνου. Άραμεις πελάτισσες, της φτωχολογικής τάξεως όλες, λίγα κέρδη και μία ζωή στερεμένη, κουραστική...

Τώρα τί είμαι ;...

Χι... Δεν θα σας το πω άκοιμη. Κι' αν η περιέργειά σας σας βασανίζει, διαβάστε τη μικρή αυτή ιστορία μου και στο τέλος θα το μάθετε.

Ένα πρωί, λοιπόν, του Νοεμβρίου του 1917 είχα τοποθετηθεί στη μικρή βιτρινούλα του καταστήματός μου μία θαυμασία τουαλέττα από ροζ ζωρζέττα. Ήταν μία απανωτάτη επιτυχία για μένα κι' η έλξη γη του ύψους, κι' ο όμορφος χρωματισμός του, και προπαντός το ασυνήθιστο μοντέλλο — προσωπικό μου γούστο — έπάνω στο οποίο την είχα κατασκευάσει. Άφου κατόπιν τακτοποίησα τη βιτρίνα όσο μπορούσα καλύτερα, άποσύρθηκα στο βάθος του μικρού καταστήματός μου, έδωσα λίγες οδηγίες στη μοναχική μαθητευομένη υπάλληλό μου, και σταματώντας τα χέρια, περιμένα πελάτεια !...

Ω, εξάπαντος θα ήταν περίφημο δόλωμα για τη γυναικεία φιλαρέσκεια ή τουαλέττα μου εκείνη. Γιατί δεν πέρασε και πολλή ώρα, κι' άμέσως ένα πολυτελέστατο ιδιωτικό αμάξιοντο — καθώς προσεγγόνισε με ταχύτητα στο δρόμο — σταμάτησε άπότομα. Έπειτα διασποχώρησε λιγάκι, ώστε να φτάσει αντίκρυστη στην πόρτα, κι' ο σωφείρ βοήθησε τότε μία μεσόκοπη κάπως κυρία, εξαιρετικής άρχοντιάς κι' ώμορφιάς, να κατεβεί.

Ένδοξασμένη για την έντελώς άσυνήθιστη εμφάνισή της κατάστημά μου μιάς τέτοιας άριστοκρατίας, έτρεξα άμέσως στην πόρτα και την υποδέχτηκα με χίλιες υποκλίσεις. Εκείνη όμως, μη πολυποσέχοντας και τόσο στην υποδοχή μου, τράβηξε ίσα στην τουαλέττα, την περιεργάστηκε με ένδιαφέρον, πού φανέρωνε γούστο λεπτό, κι' έπειτα μούπε :

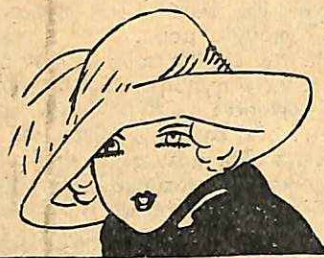
— Συγχαρητήρια για το γούστο σας, δεσποινίς... Τό φρέσκο από κάθε άποψη είναι ύπέρκομο, άφου, παρ' όλη την ταχύτητα του αμαξιού, πρόλαβα να το προσέξω, μέσα απ' το τζάμι... Τί κοστίζει ;...

Της είπα συγνημένη μία τιμή, την όποια νόμιζα ύπέρκομη. Έξελινη χαμογέλασε κι' άποκριθήκε :

— Δεν είσθε, βέλαιο, παράλογη στις τιμές σας... Θα σας δώσω τα δυό, άρκει να τροποποιήσετε λιγάκι το στήθος, όπως θα σας υποδείξω... Σήμερα κι' αύριο θα λείνω στο Ντόβερ. Μετάριο το πρωί θα μού το στείλετε στο σπίτι, για να το παραλάβω. Έλάτε αν εύκαιρείτε κι' έσείς. Θα σας άποψήσωμε ιδιαιτερώς γι' αυτή την άσασχόλησή σας, και στο μέλλον θα ράβωμαι σέ σας, αν μείνω ίκανοποιημένη !...

Νόμιζα πως άνειμενόνουν. Στην ώρα της διάβασα πως ήταν η μακαρίσια Κόνστανς Ντότρεϊ, και το χρηματικό ποσό που μού προσέφερε άντιστοιχούσε μ' έξη τουλάστου μηνών κέρδη της κομποστικής εργασίας μου !...

Έξω φτώχεια, δεσποινίς !... μού είπε χαρούμενα ή βοηθός μου τό άπόγευμα, όταν άποτελειώσαμε τις τροποποιήσεις της τουαλέττας. Η λαϊκή Ντότρεϊ θα μείνη κατενθουσιασμένη μαζί σας, και πούδς στη χάρη μας έπειτα... Γιατί άσφα-

ΑΓΓΛΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΡΟΖ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑ

ΤΗΣ ROSEMARY NORTH

λώς θα μάς συστήση κι' άλλες πελάτισσες, φίλες της !...

Έδωσα ένα γενναίο ποικιμοτάρο στο φτωχό κορίτσι, που τόσον καιρό συμμερίζονταν τα κέσσια μου, κι' άποφάσισα κι' εγώ να τό ερίξω λιγάκι έξω, εκείνη τη βραδεία. Άχ, θα ζούσα, έπιτέλους, για λίγες ώρες μία ζωή άριστοκρατική. Και γι' αυτό, δυό ώρες άργότερα, ντυμένη με την ίδια εκείνη, την θαυμασία τουαλέττα, και με μία μεταξωτή Γιαπωνέζικη σάρπα στούς ώμους μου, έμπαινα στο κατάκροτο κι' άνειμενόντες πολυτελείας ρεστοράν «Ρέγκυαλ - Πάλας» !...

Θέε μου, πόσο είσθε γοητευτική !... μού ψιθύρισε έκθαμβός ένας νεαρός κι' άρενωπός λοχαγός του πυροβολικού, πουδγινε απ' την αίθουσα στο διάδρομο, τη στιγμή που έμπαινα εγώ. Νουάθω την όρεξι να ξαναφάω πάλι, άρκει να σάς θαμιάξω την ώρα που θα τρώτε !...

Με τούπε μακαρίσιας κίτταξα ή περοστικά τόν νεαρό άριστοκράτη,

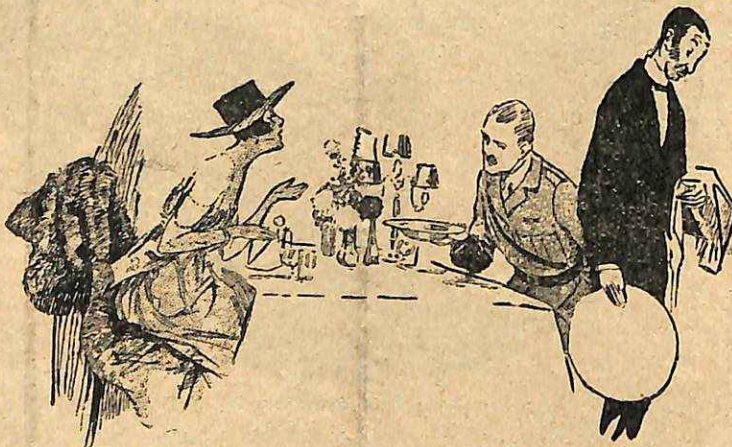
Τη νύχτα και την άλλη ήμέρα, την πέρασα με μία ήδονική, άνυπόμονη λαχτάρα. Άποφασισμένη καθώς ήμουν ν' άφήσω στην άκρη τα τρελλά κι' άπραγματοποίητα όνειρά μου, ξανάπεσα στο βελόνι με έπαινετη φιλοπονία. Και τόσους δοκούς έκανα να μην ξαναπατήσω τό πόδι μου μέσα σ' εκείνο τό έσπιατόριο, ώστε κατά τό βράδυ, κι' ένα τέταρτο μάλιστα νεότερα από τό ραντεβού του κομπού άγνώστου λοχαγού μου, ...βρισκόμουν κιόλας καθισμένη στην ίδια θέσι !...

— Άλλάξατε τουαλετίτσα, βλέπω ! μού είπε λίγα λεπτά άργότερα ο λοχαγός, καθίζοντας άντίκρυ μου με χαριτωμένη αιδάδεια.

— Έσείς όμως δεν άλλαξατε τους τρόπους σας ! τού είπα, με συγκίνησι κομψή και με δήθεν δυσσεσκεία...φανερή.

— Πώς τούς βρίσκετε, όώρα μου δεσποινίς ; ρώτησε εκείνος με θερμο-

— Πιό τολμηρούς από χθές, κύ-

— Όρίστε, δεσποινίς ! μού είπε

και χωρίς να πω λέξη, μπήκα στην αίθουσα. Βοήκα κάποιον μία θέσι κι' έφαγα σάν μία θεά, που μόλις κα-

ταδέχεται ν' άτενίξη τό περιβάλλον της. Πραγματικά όμως ήμουν μοναχική, όχι μόνον από την άνωτάτη άριστοκρατικότητα του τόπου, αλλά κι' απ' τις έπίμονες ματιές του άπρόοπτου θαυμαστού μου : Είχε καθήσει σέ μία θέσι άντικρύ μου, και λίγα τραπέζια από πέρα από τό δικό μου, κι' έτρωγε — άνόρηχτα βέβαια ! — τό μπιράκι του, μη ξεκολλώντας τό μάτι του από έπάνω μου...

— Ωρονόμω αύριο βράδυ, όώρα μου άγνωστος ! μού ψιθύρισε ο λοχαγός την ώρα πουφρευγε. Την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος !...

Πάλι δεν...καταδέχτηκα να τού άπαντήσω ! Καθόμουν στά καρδιά τόση ώρα και δεν έβλεπα τη στιγμή τόλμησα από άσυνήθιστη φιλαρέσκεια κι' από άνόητη περιέργεια, να πατήσω τό πόδι μου δυό φορές σ' εκείνο τό άφραστως πολυτε-

ο λοχαγός, δινοντάς μου τό πιάτο.

— Έσείς γιατί σας βόσκω άπάντεκα έξω, δινοντάς μου τό πιάτο. Μά 'Επατρέστε μου να συστηθώ... Λοχαγός 'Ολίβερ Ντράμμιοντ !...

Τό χέρι μου έμεινε μετέωρο από την τσάραχί μου και τα χείλη μου όνομα να δώσω εγώ, μία ταπεινή κι' άδύνατη μοδιστρούλα ;... Και τί άξιωματικός, αν μάθαινε πως εγώ όλμωσα από άσυνήθιστη φιλαρέσκεια κι' από άνόητη περιέργεια, να πατήσω τό πόδι μου δυό φορές σ' εκείνο τό άφραστως πολυτε-

λετάκι μου !...

— Όρίστε, δεσποινίς ! μού είπε

και χωρίς να πω λέξη, μπήκα στην αίθουσα. Βοήκα κάποιον μία θέσι κι' έφαγα σάν μία θεά, που μόλις κα-

ταδέχεται ν' άτενίξη τό περιβάλλον της. Πραγματικά όμως ήμουν μοναχική, όχι μόνον από την άνωτάτη άριστοκρατικότητα του τόπου, αλλά κι' απ' τις έπίμονες ματιές του άπρόοπτου θαυμαστού μου : Είχε καθήσει σέ μία θέσι άντικρύ μου, και λίγα τραπέζια από πέρα από τό δικό μου, κι' έτρωγε — άνόρηχτα βέβαια ! — τό μπιράκι του, μη ξεκολλώντας τό μάτι του από έπάνω μου...

— Ωρονόμω αύριο βράδυ, όώρα μου άγνωστος ! μού ψιθύρισε ο λοχαγός την ώρα πουφρευγε. Την ίδια ώρα και στο ίδιο μέρος !...

Πάλι δεν...καταδέχτηκα να τού άπαντήσω ! Καθόμουν στά καρδιά τόση ώρα και δεν έβλεπα τη στιγμή τόλμησα από άσυνήθιστη φιλαρέσκεια κι' από άνόητη περιέργεια, να πατήσω τό πόδι μου δυό φορές σ' εκείνο τό άφραστως πολυτε-

λείας παλάτι ;...

— Όραία τα κατάφερες, 'Ολίβερ... Έμείς σέ ζητούμε δυό μέρες τώρα στο Ντόβερ, κι' εσύ γλεντάς ξέννοιστος στο Λονδίνο !...

Η ξαφνική αυτή φράσις μās έκανε και τούς δυό να σηκώσουνε τό κεφάλι και να κυττάξουνε—κατά-χλωμη εγώ και γελώντας εκείνος—μια κυρία, που ήταν όρθια πλάγι μās : Είχα γνωρίσει τη μακαρίσια Κόνστανς Ντότρεϊ !...

— Έλα, αδελφούλα μου, μη μού κακιάνεις ! της είπε εκείνος, φιλώντας της τό χέρι. Τόσους μήνες λείπω στο μέτωπο, κάτω κει στά φριλά χαρμάματα της Γαλλίας, και σάς στερήθηκα όλους, άντικρινόντας κάθε στιγμή τό θάνατο... Άξιζω λοιπόν μία τέτοια ύποδοχή ;

Η όμορφη μακαρίσια φίλησε με στοργή τόν αδελφό της στά μαλλιά και καθήκε άντίκρυστά του κι' του. Τό ξαφνικό άντίκρυστά του κι' ή άπροσδόκητη συνάντησί τους, την έκαναν να μη δώσει καθόλου προσοχή σέ μένα, παρ' ό να τού λήη διαρκώς :

— Κι' ο Χάρου, που θα σέ περιμένει άκόμη στο Ντόβερ ;... Κακό παιδί, δεν θεωρούσες τούλάχιστον τό φύλλο της άδείας σου στο εκεί λιμεναρχείο, να καταλάβουμε πως ήρδες έπιτέλους ;

— Ο σκύγός σου, αδελφούλα μου, είναι πολύ καλός και θα με συγχωρήσει !... άποκριθήκε ο λοχαγός γελαστά. 'Ηθελα να σας κάνω έκπληξη και γι' αυτό δεν τηλεγράφησα την άκριβή ήμέρα της άφιξέως μου... Κι' όταν ήρθα χθές, δεν σας βρήκα στο σπίτι...

— Κατεβήκαμε, βλέπεις, στο Ντόβερ να προυπαντήσουμε τη Μεγαλειότητά σου !... δίκονφε ή μακαρίσια, έπίσης γελαστά.

Ξαφνικά όμως σοδαρεύτηκε. Τό όμορφο πρόσωπό της πήρε έκφραση έκπληξέως, καθώς με περιεργαζόταν εκείνη τη στιγμή μόλις, κι' ύστερα ψιθύρισε :

— Μά... αν δεν γελιέμαι... δεν είσθε ή δεσποινίς, που σάς παρήγγειλα χθές τό πρωί εκείνη τη ροζ τουαλέττα ;... Και γνωρίζεσθε κιόλας με τόν αδελφό μου ;...

Πιάστηκε ή άναστηή μου. Δάκρυα κύλησαν απ' τα μάτια μου κι' άνάμεσα απ' τόν θόλο τους πέπλο διάβαζα τη συμπάθεια στο πρόσωπό του λοχαγού και την έκπληξη συγχρόνως στά πρόσωπα και τών δυό τους.

— Με συγχωρεί ή έξοχότης σας, μιλάει ή τανούλα με κόπο. Έγώ είμαι... Σας όρκίζομαι όμως πως για πρώτη φορά στη ζωή μου έκανα χωρίς να τό θέλω τη γνωριμία λόρδων και μακαρίσιων και πως γι' αταλάντα φορά πατώ τό πόδι μου δωμασία !...

— Τι γοητευτική άφέλεια ! μου μούρισε ο σέο 'Ολίβερ Ντράμμιοντ στην αδελφή του.

Τι τού /παάντησε όμως εκείνη, δεν ξέρω, γιατί ήμουν μακριά τους τότε...

Η ροζ τουαλετίτσα μου έπεστέραφνη την άλλη ήμέρα από την μακαρίσια. Κι' ενώ κερανομήνη άνοιγα τό κοιτί και τα δάκρυά μου τη γελία καταποδίζα μου, έχασα γιά πάντα την τύχη, που θέλησε τό- διάβασα τό άκόλουθο γραμματόκι,

ΤΑ ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Η ΑΛΛΟΚΟΤΗ ΦΙΛΙΑ ΜΙΑΣ ΛΕΑΙΝΑΣ ΚΑΙ ΕΝΟΣ ΣΚΥΛΟΥ

(Τι γράφει μία περιεργή έκθεσις πουδρίσκει στα Άρχεία του «Βοτανικού Κήπου» Παρισιών.)

Στά γραφεία της διευθύνσεως του περιήμιου «Βοτανικού Κήπου» στο Παρίσι, ο όποιος εινε συγχρόνως κι' ένας πλουσιώτατος σέ θηρία παντός είδους ζωολογικός κήπος, ύπάρχει ένα έπίσημο έγγραφο περιεργότατον περιεχομένου. Εινε προσωπικό ζωολογικών παρατηρήσεων, χρονολογούμενο απ' τό 1849, τό όποιο είχε συνταχθεί από διαπρεπείς φυσιοδίφες της εποχής εκείνης.

Από τό έγγραφο αυτό άποσπώμε έδώ την άκόλουθη άσθενική ίσσηρία, χαρακτηριστική κι' ένδεικτική ότι τά περισσότερα τών άνθρωπίνων έλλαιτωμάτων ή άρετών άπαντώνται και στά θηρία και μάλιστα στών ύπέρτατα βαθμό άνεπτυγμένων.

Στις άρχές του φθινοπώρου του 1849, μετεφέρθη σέ στερεώτατο κλουβί από τό Άλγέριο, μία θαυμασία και ρωμαλεωτάτη λεάνα. Είχε συλληφθή στις άμώδες έκτάσεις της Σαχάρας κι' είχε άγορασθή με άδρότατο ποσό από την Έπιστημονική Ακαδημία της Γαλλίας.

Κατά τις πρώτες ήμέρες της αχμαλώσεως της, εκεί σ' ένα κλουβί του Βοτανικού Κήπου, φανόταν άνήσυχη και βοιχόταν τρομερά. Έστερα ή πλήξις άρχισε να την κυριεύη, δεν άγγιζε καθόλου τό φαγί που της έφωριχαν, και έσφαμένη διαρκώς στη γωνιά της, ματαιόταν γοήγορα από πλῆξι και μελαγχολία.

Κάποια ήμέρα, μεταξύ τών περιεργών πουδ έχασαν γύρω από τό κλουβί της, στάθηκε κι' ένας γηρύλδος διαστωικός, ο συνταξιούχος ελσαγγελέης Τ... Κι' ενώ εκεί-

νος παρακολουθούσε με ένδιαφέρον τη μαρμαμένη εκείνη μεγαλειότητα της έσθμης, και ζητούσε πληροφορίες σχετικές από έναν φύλακα, τό άσχημοτύρο και γκρινιάζον σκυλάκι του τόν ένοχλούσε διαρκώς. Τρομοκρατημένο από τό άντίκρυσμα της μελαγχολικής λεάινης, σφοδρωχόταν στά πόδια του κυρίου του και γρούλλιζε περίφοβο !

— Μά δεν τού ρίχνουν, λοιπόν, και κάτι τό ζωντανό να φάη; ξεφώνισε σέ μία στιγμή ο δικαστικός στόν φύλακα.

— Μιμή... έτσι διέταξε ο έπιμελητής ! άποκριθήκε ο φύλακας. Κουμάτια από κρέας βωδινό ρίχνουμε μόνον στά θηρία, καθώς τό βλέπετε κι' έσείς... Μά εκείνο δεν τα άγγίζει... Στενοχωρείται στη σκυλατιά του, φανέται !...

Με άνήγκουστη σκληρότητα τότε

θέσι της, πήγε κοντά του, τό περιεργότατο άκατη όρα με προσοχή κι' ύστερα χαμογυρίσθη !... Τό σκυλάκι πάλι, βλέποντας τό πελώριο εκείνο στόμα, τα σουβλερά δόντια, και την κόμην σάν αίμα γλώσσα του θηρίου, διπλασίασε τα αγωνιώδη γαυγίσματά του. Συγχρόνως όμως τα έκτεντικά βλέμματά του έπαψαν να στρέφονται πρὸς τόν κύριό του, και προσηλθόνταν τώρα με μυστηριώδη θλίψη στά φλογόκωνα μάτια της λεάινης.

Εκείνη δίστασε λιγάκι. Έστερα, αλλώνοντας μπροστά τα δυό ρωμαλέα πόδια της, έβαλε τό όγκωδες κεφάλι της άνάμεσά τους, κι' άρχισε να περιεργάζεται, ήρεμη και ξελαλωμένη, τό όκετόρ εκείνο ζωο.

Σε λίγο έφορξαν την καθημερινή τροφή στά θηρία. Ένα παχύ μπου-

φάδιρθε στην Έπιστημονική Ακαδημία, κι' ίδού σέ τί παρατηρήσεις περιεργές κατέληξαν τα έπιστημονικά για την παρασιολούθησι μέλη της: Τό όκετόρ εκείνο κινάριο, τόσο άποθρασύνθηκε πείδι, από τη μεγαλοπηνία της τροφής του φίλης, ώστε άρχισε να γίνεται φιλόνεικο και κακοροζίζω. Πρώτο αυτό όρωμισε στά κομμάτια του κρέατος, καταβρόχθισε γκρινιάζοντας τό μεριδίό του, και δεν άφηνε με τα γαυγίσματά του την λεάνα να πλησιάζη, αν δεν χόρταινε αυτό πρώτα !...

Η λεάνα όμως είχε έντομεταξύν νοιάσει άλλόκοτη στοργή, για τό άθλιο κινάριο. Έπώκνιτε στις ιδιοτροπίες του, συμμορφωνόταν ύπομονετικά με τα γαυγίσματά του, και δεν πλησίαζε στο κρέας αν δεν χόρταινε πρώτα εκείνο. Κι' αν καμιά φορά ή δαγκωματιάς του την ένοχλούσαν — όταν άνάκνην να συγκαταστή την πείνα της, πλησιάζε στο φαγητό — τότε έπλωνε μαλακά τό πόδι της και προσεμεινέ τον μικροσκοπικό φίλο της, φροντίζοντας προηγουμένως να κούβη καλά τα τρομακτικά της νύχια !...

Ήθελε ο χεμώνας κι' ή ταπεινή αυτή έξακολουθούσε ή ίδια, με μόνη διαφορά τώρα, ότι τό σκυλάκι έτρωγε από τό κομμά κι' ή λεάνα τό θέρμαινε άνάμεσα στά σκέλη της ώρες πολλές συνέχεια. Κι' αν πήγαινε να ρίξουν, σέ μία τέτοια στιγμή, τό φαγητό, ή λεάνα — πεινασμένη όσσοσ — δεν ένοχλούσε με τό σκύμα της τό σκυλάκι, αν εκείνο πρώτα δεν σηκανόταν από τη ζεστασιά του, κεντριμένο, έπ' τέλους απ' την πείνα !...

Τά χρόνια κινούσαν έντομεταξύν και τό σκυλάκι φώφισε. Προηγούμενος όμως είχε κατατυραννήσει τη μεγαλοπηνία φίλη του, και πολλές φορές της είχε έσπρίσει τα αυτιά και την όσφρ με τα δαγκωματιά του. Χρειόστηκε πονηριά, για να μπορέσουν οι φύλακες να άποσύρουν τό πτώμα του σκυλιού, γιατί ή λεάνα έβγαζε διαρκώς λιπιτερούς βουχνηθμούς, κι' έπαίδιζε κάθε προσέγγισι άνθρώπου με μανία. Κι' όταν την άλλη ήμέρα, θέλοντας οι φύλακες να την παραγορήσουν για την άπώλεια, έβαλαν στο κλουβί της ένα άλλο σκυλάκι — τού ίδιου γένους κι' όμοιο με τό πρώτο — ή λεάνα ρίχτηκε με λύσσα επάνω του και τό κατεσπαράξε !...

Σε λίγους μήνες πείναν ή λεάνα, κατά την άνοιξη δηλαδή του 1850, χωρίς ποτέ να συμπληρώσει με άλλον σκύλο, κι' έλαττωνότας κάθε ήμέρα την τροφή της από άνορεξία και θλίψη !...

ο άνθρωπος εκείνος, άποκρίθηκε άμέσως :

— Έσως ή ζωντανή τροφή τού άναίξει την όρεξι και τού ζυγνήσει τά μουδιασμένα ένστικτά του... Νά... Δεν δοκιμάζεις μία στιγμή με τό σκυλί μου ;...

Ακαρδός ο όχλος, όπως πάντα, χειροκρότησε με άγρια χαρά την πρόταση, και τό φτωχό σκυλάκι πετάχτηκε από μία θυρίδα στο κλουβί της λεάινης !...

Έντρομο τότε εκείνο, άποφείγοντας και να κυττάξη αν τό τρομερό σαρκοβόρο, άρχισε να όρλιζή λιπιτερά. Τα μάτια του κίτταζαν με ύπεράτη έκείνη τόν κτηνάνθρωπο κύριό του, και τά μικροσκοπικά του σκέλη είχαν γαντζωθή άγωνιώδως σπς σιδερένιες βέργες του κλουβιού.

Λέγοι τό λιπιθήκαν, κι' οι περιεπότεροι κίτταζαν με άνυπομονή σία τί θύκανε ή λεάνα. Πραγματικά εκείνη, ένοχλημένη έσως από τά σπαρταρικά γαυγίσματα του σκυλιού, σηκώθηκε άργά απ' τη

ROSEMARY NORTH

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ" ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ

Η ΔΩΔΕΚΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΕΣ ΦΩΝΕΣ ΤΟΥ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ

("Ένα περίεργο άρθρο της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot για τους «αστέρες» με την καλύτερη φωνή.")

Γκρέτας Γκάρμπο, της Μάρλεν Νττήτον, της Μπριζίττε Χέλμ και της Τζόαν Κράουφορντ.

Τά 70 ο ο της γοητείας ενός αστέρος λένε, εξαρτάται από τη φωνή του ! "Όλοι οι σκηνοθέτες λοιπόν, όταν γυρίζουν προσέχουν παραπάνω στη φωνοληψία. Ποιές τώρα είναι οι δώδεκα καλύτερες φωνές του Χόλλυγουντ ; Αιτήν την τόσο ενδιαφέρουσα ερώτηση έκανα εδω και λίγες μέρες στον μιστρό "Ολίβερ Χίνστον, τον πασιγνώστο καθηγητή της δραματικής απαγγελίας στα "στούντιο" της "Μέτρος".

"Ο μιστρό Χίνστον είναι ένας από τους καλύτερους καθηγητές της δραματικής του Νέου Κόσμου. "Υπερβολικά από μια δημιουργική εργασία μιας δώδεκαλες δεκαετίας, κατά το διάστημα της οποίας είχε μαθητές τους μεγαλύτερους σκηνοθέτες της "Αμερικής, έγινε τέλος "δραματικός προγραμμαστής" των "αστέρων" του Χόλλυγουντ. Κι' έτσι έχει πάλι μαθητές τους πιο διάσημους, τους πιο παρξένους, τους πιο "εγκυκλοπαιδείς" και τους πιο διάσημους ανθρώπους του κόσμου !

Μα είναι άραγε και τόσο εύκολο πράγμα να είναι καλός προγραμμαστής της Γκρέτας Γκάρμπο ; "Ο αστέρας των αστέρων" είναι τόσο νεύρωτος, τόσο λιγώλης και τόσο πεισματάρης στη δουλειά του, ώστε μπορεί ανά σπάζη από την κόρη του ακόμη και μια ατάλινη μηχανή, λένε στο Χόλλυγουντ.

Η Τζόαν Κράουφορντ πάλι έννοει να δουλέψη μόνον όποτε έχει διάθεση. Πολλές φορές, παραδειγματικός γάιν, κι' ύστερα από τα μεσάνυχτα ! Συλλογισθείτε τώρα τον δύστυχο καθηγητή της, όταν τον ξυπνάει στις 12 ή ώρα την νύχτα, για να την "προγραμματίσει".

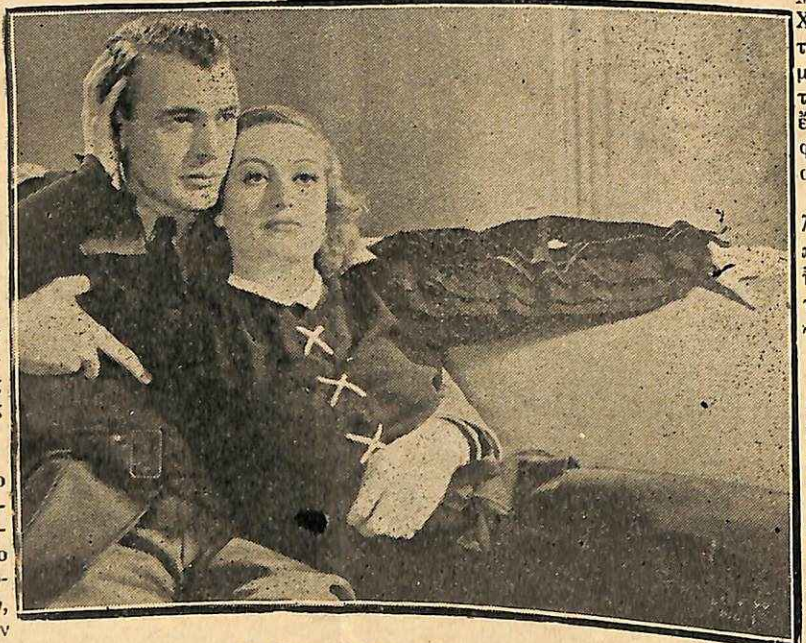
"Όσο για τον Ραμόν Νόβερρο ; Αιτός πάλι είναι "ακατάλληλος" ! Δεν δέχεται παρατηρήσεις, στενοχωριέται με το παραμικρό και μόνον πού δεν ελαλεί από το πείσμα του ! Κάνει διαρκώς σαν ένα πολύ χαλαρό και πολύ κακομαθημένο παιδί !

Η Κάθριν Χέμπορν, η μόνη πραγματική διάδοχος της Γκρέτας Γκάρμπο παίρνει μαθήματα απαγγελίας μετά το πρωινό μπάνιο της. Φοβάει λοιπόν μια λεπτή μεταξωτή πετσέτα και μια ώρα κάθε μέρα, ακούει τον μιστρό Χίνστον, με μεγάλη προσοχή μαθητοσύνης ! Ποτέ της δεν διαμαρτυρείται, όταν της

κάνει παρατηρήσεις. "Όστόσο για να ξεσπάση κάπου, όταν νευριάζει, έχει τη συνήθεια να μαδάει νευρικά την γούνα μιας λεοπαρδαλής.

Η Γιλβόρια Σβάνσον και την ώρα άσπης της απαγγελίας, δεν αποχωρίζεται την εξημερωμένη τίγκα της. Κι' ο μιστρό Χίνστον φωνάζει να μην τολμάει να της κάνει παρατηρήσεις, δεν τολμάει να κάνει μερικά νευρικά θήματα στο σαλόνι της, όταν θυμώσει. "Η τίγκρη τον μιστρό Χίνστον με το μαγνητικό βλέμμα της και κάθε τόσο του δείχνει "απειλητικά" τα δόντια της ! Μια μέρα μάλιστα ο μιστρό Χίνστον δεν μπόρεσε να κρατηθή και της φώναξε :

"Τι μου δείχνεις τα δόντια σου, έμμενα ! Την κυρία σου να φοβερύσθης πού δεν θέλει να μ' ακούση !... Αιτή η παρατήρησις, ή τόσο "ισωστή", έκανε την Γιλβόρια Σβάνσον να σκάσει κριολεκτικώς από τα γέλια και ν' άρχισή από τότε να δεί-

Η Τζόαν Κράουφορντ και ο Γκάρι Κούπερ

χνη περισσότερη άτιμεία στα μαθήματα της.

"Ο Γκάρι Κούπερ είναι ο πιο αγαπημένος μαθητής του μιστρέ Χίνστον. Κάθε τόσο του υποχρεωται, ότι θα τον πάρη μαζί του στις "εισόδους" για να κινηθήσουν άγρια θηρία στα παρθένα δάση της "Α-φρικής".

"Όσο για τον Κλάρι Γκέμπλ, είναι ο πιο μεθοδικός κι' ο πιο ήσυχος απ' όλους τους "αστέρες". "Ακούει μ' εξαιρετική προσοχή τον καθηγητή του και δεν λέει ότι κουράσθηκε, παρά μονάχα όταν θα δει τον μιστρό Χίνστον να κατάρχει το ρολόι του ! Κατόπιν τον προσκαλεί να πάρουν ένα "εσπρί" στην βεράντα της βίλλας του και να συζητήσουν για διάφορα ζητήματα του θεάτρου και του κινηματογράφου.

"Ο μιστρό Χίνστον, καθώς βλέπετε, έχει τόσο καλά τους "αστέρες", ώστε μπορεί να μās πη ποιό

απ' αυτούς έχουν τις καλύτερες φωνές, στο Χόλλυγουντ. "Όταν λοιπόν του κάναμε αιτήν την ερώτησι, ο μιστρό "Ολίβερ Χίνστον διέταξε λιγάκι να μās απαντήσει για να μη δυσχερστήση τους μαθητάς του. "Έπειτα όμως, με την ειλικρίνεια πού τον χαρακτηρίζει, μās διαβεβαίωσε :

"Ένας ήθοποιος του κινηματογράφου δεν φτάνει μόνο να έχει καλή φωνή, πρέπει να έχει και κατάρλλη φωνή ! "Εδω στο Χόλλυγουντ υπάρχουν ήθοποιοι με πολύ όμορφη και κατάρλλη για το θέατρο φωνή. Στο μηχάνημα όμως της φωνοληψίας αιτή η φωνή τους βραχνιάζει και γίνεται τρομερά αντιπαθητική. Γι' αυτό κι' εμείς, αιτούς τους ήθοποιους τους κάνουμε να μιλούν... όσο μπορούν λιγότερο, στα διάφορα φιλμ. "Όταν δε πρόκειται να τραγουδήσουν, τους "ενοικιάζουμε", βάζουμε άλλους δηλαδή να τραγουδήσουν στην θέ-

ατή, όπως ενός ανθρώπου πού έχει συνηθισέ να δίνει μόνο διατάγες.

"Όσο για τη φωνή του Λιονέλ Μάρριμωρ μπορεί να εξωτερικεύση τις μεγαλύτερες συγκινήσεις. Αιτός είναι ένα πολύ σπουδαίο πρόσωπο για τον κινηματογράφο, γιατί δεν κουράζει την ήθοποιό κι' ούτε απαγορίζει διαρκώς τον σκηνοθέτη.

"Ο Λιονέλ Μάρριμωρ δεν καταβάλλει καμιά προσπάθεια για να κάνει τους θεατές να συγκινηθούν και να δακρυσουν. "Υπολογίζει και κανονίζει τόσο καλά τη φωνή του και την ποσότητά της, ώστε κανείς δεν μπορεί να μείνη άσυγκίνητος.

"Ο Κλάρι Γκέμπλ έχει κι' αιτούς επίσως μια καλή φωνή πού θεωρείται από τους καλλιτέχνες του Χόλλυγουντ ως χαρακτηριστική.

"Ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι έχει μια δροσερή και νεανική φωνή γεμάτη ευθυμία. Το ίδιο μπορεί να πη κανείς και για τον Χέριμπερτ Μάρσαλ. "Ο Μοντγκόμερι κι' ο Χέριμπερτ Μάρσαλ έχουν κι' οι δύο τους πολύ ελκυστικές φωνές. Μα ή μία είναι τελείως διαφορετική από την άλλη. "Ο Χέριμπερτ Μάρσαλ έχει "εοσμοπολιτική" φωνή, ενώ ή φωνή του Μοντγκόμερι είναι τελείως "αμερικανική".

"Η Νόρμα Σήρερ πάλιν αποκαλύπτει με την φωνή της, όλη την προσωπικότητά της. Είναι διαγνή, ήρεμη και λίγο συγκρατημένη. Είναι ή φωνή μιας "βεντέτας" με μεγάλο ταλέντο...

Κι' έχει όμορφη ο μιστρό Χίνστον, γιατί ή Νόρμα Σήρερ είναι από τις λίγες "βεντέτες" του Χόλλυγουντ πού συγκινούν τους θεατές τους τόνους της φωνής τους.

Μα και ή Κάθριν Σμειώνει με την γάλη επιτυχία στην δόνη, με την τόσο μεταλλική και καθαρή φωνή της. Η φωνή αιτή δεν είναι από πολλή άρρηξή από τεχνικές απαιτήσεις. Αιτός όμως συμβαίνει γιατί ή Κάθριν Χέμπορν στενοχωριέται πολλές φορές στο ρόλο της. Μή τα πολλές αιτά διαρρώνονται πολύ εύκολα.

Κι' ή φωνή επίσης του Λούις Στόν είναι αξιοθαύμαστη. "Όταν μιλάει ο Λούις Στόν σάς δίνει την έντύπωσι ανθρώπου πού ή δύναμις του Ισχυγκρόνι είναι γύρω του έναν δώδεκα λαό.

Και ή φωνή της Γκρέτας Γκάρμπο, μιστρό Χίνστον :

"Ο "αστέρας των αστέρων" έχει μια φωνή πού ποτέ άλλοτε δεν ελα ξανακούσεται : είναι δυνατή, λιγώλη λαρυγγώδης και πολύ παρξένη ! Είναι ή φωνή μιας παρξένης μοιραίας γυναίκας. Μια φωνή γεμάτη γοητεία και μυστήρια.

Αιτός λοιπόν είναι ή δώδεκα καλύτερες φωνές του Χόλλυγουντ. Κι' αλήθεια ποιό δεν τις ξέρουν και ποιός δεν έχουν συγκινήσει ;

JEANNE ROUDOT

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΑΡΙΕΤΤΑ

νη. "Όλες ή πιγνές της φούσας της πέφτουν με χάρι και τα χρώματα είναι άρμονικά συντονισμένα με το δώδεκο πρόσωπό της.

"Έτσι πειά, άνοιγει τις γυλιές του παραθύρου της και άρχινει ξανά μια ματιά, στον ήλιοαμμένο, σκοτισμένο δρόμο. "Ο ήλιος μπάνει θριαυετής στο δωμάτιό της και λούζει με τις χρυσές άκτινες του το ποικιλόχρομο φόρεμά της χωριατοπούλας, τα ξανθά σαν ήλιομα στόμα αλλά και τα ροδόχρους μάγουλά της. "Η θάλασσα τραγουδάει παρξένια και τα φύλλα εξασκοιούνη το άρμονικό τραγούδι τους κάτω απ' το χάνι το άερα. Τα πουλιά μελαιδούνε φλόρα, κοιμμένα στην πυκνή, δροσερή σιά των δέντρων κι' ή καρδούλα της Μαριέτας λαχταρά, γιατί, πέρα, στην άκρη του σκοτισμένου δρόμου, το μαύρο της διαπεραστικό μάτι βλέπει κάποια σιλουέττα, πού όλο και πλησιάζει.

Η Μαριέτα δεν μπορεί να διακρίνη τίποτε απ' αιτή την απόστασι, ξέρει όμως όστόσο πώς ό άνθρωπος εκείνος φοράει μπλούζα και σκούφο ναυτικό με χρυσά γράμματα γύρω στην κορδέλλα. Ξέρει πώς το πρόσωπό του είναι ήλιοαμμένο, τα μαλλιά του όλόξανθα και τα μάτια του γαλανά και γλυκά. Αισθάνεται βαθειά στην καρδιά της, ή Μαριέτα πώς δεν είναι άλλο : αιτός ό άνθρωπος από τον Πέτρο Κερντός, τον όμορφο ναύτη, πού χτες μόλις ήρθε με άδεια στο χωριό.

Τα ροδοκόκκινα μάγουλά της έγιναν βιαννά καθώς παρακοιλούσε το άργό βάδιόμα του. Ξαφνικά όμως κινήθηκε, γλίστρωσε. "Η σιλουέττα του ναύτη όλο και μεγαλύτενε, πλησιάζει, περνάει τώρα μπροστά από ένα σπίτι στην είσοδο του χωριού. "Ένα μαύρο φουστάνι φαίνεται στην πόρτα. "Ο Πέτρος στέκεται και χαμοετα κι' ή Μαριέτα, με τα μάτια καρφωμένα πάνω του, με τον λαμό τενομένο, θαρρεί πώς άκούει από δω τις κουβέντες τους.

Καλήμέρα σας, δεσποινίς Κορεντίνα !

Δεν φαίνεται πειά στον σκοτισμένο δρόμο ή σιλουέττα του ναύτη, κι' ή Μαριέτα σωριάζεται κλαίοντας σε μια πολυθρόνα.

Ναι ! Μπήκε στο σπίτι της Κορεντίνας !... Το καταραμένο έπεινο σπίτι βρέθηκε μπροστά του πλιν από το δρόμό της... Και πάντα, όταν έρχεται με άδεια, πρώτη βλέπει ό Πέτρος την Κορεντίνα κι' έτσι, όταν τ' άποφασισή πειά να πάη να

την χαρητήση κι' αιτήν και τους γονείς της, τα μάτια του κι' ή καρδιά του είναι γεμάτα από την εικόνα της άλλης !... Κι' είναι τόσο όμορφη ή Κορεντίνα, ψηλή και χαριτωμένη με τις πλούσιες ξανθές πλεξούδες της, σαν βασιλικό στέμμα γύρω στο δροσερό κι' όλόγλυκο πρόσωπό της..

Η Μαριέτα κλαίει, κλαίει με λυγμούς. Τα δάκρυά της πέφτουν θερμά πάνω στα γιορτινά φορέματά της, πάνω στην κεντημένη της ποδιά. Τι την ενδιαφέρει τώρα κι' ή γιορτή κι' ή τουαλέττα της !...

"Έτσι έκλαιγε για πολλή ώρα κι' έννοιζε την καρδιά της να ποινή. Ξαφνικά μια χαρομένη φωνή άκούστηκε και τ' όμορφο καράλι της Κορεντίνας με τις χοντρές ξανθές πλεξούδες πρόβαλε σχεδόν άμείσως στο παράθυρο, άνάμεσα στις περικοκλάδες και τα γαρύφαλα.

"Εγώ δεν θάρω ! έλε η Μαριέτα χωρίς να γυρίση το κεφάλι. Πήγαινε μοναχή σου στο πανηγύ-

Μαριέτα

ρι ! Μου πονάει πολύ το κεφάλι μου !

Η Κορεντίνα όμως δεν τ' άκούει αιτά. Πεταχτή, χαρωπή μπαίνει στο δωμάτιο :

Καλά, δεν πήμε στο πανηγύρι, αν θέλεις. "Ελα όμως να κάνουμε μια βολτίτσα κατά το δάσος, ή δροσιά κι' ό καθωρός άέρας θα σου κάνει καλό..

Η Μαριέτα θάβηλε ν' αντίσταθ, φοβάται όμως μη προδοθή ό πόνος της. Βγαίνει μαζί με την ξένοιαστη φιληγάδα της, κατά πίνοντας τα δάκρυά της. Περπατάει άνάμεσα στις λεβάντες και τα φλοκούνια, κάτω από τον δροσερό ίσκιό των δέντρων, με το κεφάλι σηκαμένο. "Η Τίνα μιλάει σιγά, ήσυχά, όπως πάντα, κι' ή Μαριέτα κοιτάει έναν πόθο να τσακωθεί μαζί της, να τις γδάρη το γλαστό, χαρομένο πρόσωπο με τα νύχια της !...

"Έτσι φτάνει ως τη βρύση, με το δώδεκα της Παναγίας. Σ' αιτή τη βρύση, χρόνια, αιώνες τ' άποφασισή πειά να πάη να

σως, τα κορίτσια όρχουν φουζέτες απ' τα μαλλιά τους για να μάθουν αν θα παντρευτούν μέσα στο χρόνο. "Εβγαλε ή Τίνα μια φουζέττα και την έριξε στο νερό γελάστ, ή Μαριέτα όμως κάθισε κατόνικισμένη πάνω σε μια πέτρα γυρνώντας τις πλάτες της στη βρύση.

Πώς θα τον ήθελες τον άντρα σου ; ρωτάει ξαφνικά ή Τίνα χαμογελώντας. Ξαυθό ή μελοχρονό ;

Δεν μ' άρέσουν διόλου οι ξανθοί ! φωνάζει πειστωμένη ή Μαριέτα.

"Εγώ θα τον προτιμούσα να σου πω ξαυθό, με γαλανά μάτια !

"Όχι δά, καίμενη !... Δεν είναι όμορφα τα γαλανά μάτια στους άντρες, άπαντά νευρικά ή Μαριέτα ξεριζώνοντας ένα θυμύρι. Μοιάζουν σαν κορίτσια..

Σάν να τα παρξές ! της άπαντάει γελώντας ή Κορεντίνα, δεν μπορείς βέβαια να πης πώς ό Πέτρος Κερντός έχει το ύψος κορι-

δεν τόλμησε ακόμη να της το πη... Τα είχα μωριστή εγώ από καιρό... Πρίν από λίγο όμως πέρασε από το σπίτι και με παρακάλεσε να τον βοηθήσω... Είναι δειλός, όπως όλα τα τίμα παλληκάρια. Δεν θέλει όμως να γυρίση πίσω στο καράβι χωρίς να το κανονίση αυτό το ζήτημα... Ξέρεις ποιάν άγαπάει ;

"Όχι, τραίλιε με μυσόσβυστη φωνή ή Μαριέτα.

Πάμε να σου τη δείξω ! της είπε ή Τίνα δίνοντας της το χέρι να σπρωθή.

"Ωδήγησε την φιληγάδα της προς τη βρύση της Παναγίας, και μέσα στην "λακώσθη λέκάνη" γεμάτη δροσερά, κροισάλινα νερά, με τα ποικιλόχρα καταπόσινα κι' όλόχρα γύρω της, ή Μαριέτα είδε τα μεγάλα, δώδεκα, ζορπά μάτια της και το χλωμό απ' την συγκλίνη πρόσωπό της.

Τό κακό είναι, πού δεν σ' άρέσουν οι ξανθοί !... είπε με πονηρία ή Τίνα. Κοίμα να σου πω, θα παρξάθι σάν τ' άκούση ό Πέτρος... "Αντί ν' άπαντήση ή Μαριέτα, όρχτηκε στην άγκαλιά της..

Κακά πού φάνηκα, Τίνα μου !... Και πόσο καλύτερη, πόσο πού καλοκαρδη είσαι σν από μένα ! της έλεγε άνάμεσα από τα γέλια και τα δάκρυά της. "Αχ, αν ήξερες πόσο σε ζήλενα, πόσο σε μισούσα !...

Σας έβλεπα να μιλάτε πάντα μαζί, ενώ σε μένα μόλις έλεγε ένα λογάκι περνώντας από το σπίτι μου.

Τα σένα μου μιλούσε, θεοπάλαβη... Για σένα και.. για κάποιον ξάδελφό του, πρόσθεσε δειλά ή Τίνα, πού είναι ναύκληρος στο καράβι τους... Μου φαίνεται πώς θα γίνουμε ξαδελφίτσες..

Μήπως για τον Γαϊώου Λαμπαλά ;

Γι' αυτόν, τον ξέρεις ;...

Μα αυτός είναι μελοχρονός... Και γν πού νάμια πώς πρξαιούσε τους ξανθούς...

Τα πουλιά κελιδούσαν τοξέλλά κι' ή ειπαρία πλημμύριζε τις καρδιές των δυό κοριτσιών.

Πάμε τώρα στο πανηγύρι, έλεπε απ' τέλους ή Κορεντίνα, παίροντας το μπράτσο της Μαριέτας, πού έλαμπε όλόκληρη από χαρά, πού όμορφη κι' απ' την άνοιξη. "Όταν ή καρδιά είχε χαρομένη, ό πονακάρως περνάει άμέσως.

Την ίδια μέρα το χωριό γρόρτασε τους διπλούς άρραβόνες και τα δυό κορίτσια από την άλλη μέρα, μέσα σε άτέλειανα τραγούδια, άρχισαν τις ετοιμίες για τους γάμους των..

ΜΕ ΔΥΟ ΓΡΑΜΜΕΣ

ΜΙΚΡΑ-ΜΙΚΡΑ

Από την ηλικία των επτά ετών, όσο μεγαλώνει ό άνθρωπος, τόσο λιγοστεύει το βάρος του εγκεφάλου του !

Τα πρώτα χονσώρητα στον κόρσο ανεκαλύφθηκαν στο "Όσιρ των "Ινδιών την εποχή του Σολομώντος.

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Βρισκόμαστε στην Ισπανία, κατά το 1809. Οι Ισπανοί, μαζί με τους συμμάχους των Άγγλων, μάχονται έναντι των Γάλλων επιδρομέων, οι οποίοι θέλουν να τους επιβάλουν ως βασιλεία τον αδελφό του Ναπολέοντος, Ιωσήφ. Τρεις λόχοι Σκωτών, των οποίων αρχηγός είναι ο μουσικήδης κι' αίνιγματικός αντιπαρατάκτης Μαύρος Κόμιν, κατασκοπεύουν κοντά σε μία πηγή, μαζί με σαράντα Γάλλους αίχμαλώτους, επί κεφαλής των οποίων είναι ο νεαρός λοχαγός Έκτωρ ντε Σαμπανειλ. Σε λίγο φτάνει στην κατασκήνωση και ο γενικός ταχυδρόμος του Άγγλικού στρατηγείου δόν Πέντρο ντε Τουάρ, ένας δριμυτάκας και περίεργος άνθρωπος, και αρχίζει να τους διηγείται την ιστορία του λοχαγού Φάντασμα, ενός θρυλικού Γάλλου αξιωματικού, ο οποίος, και μετά τον θάνατό του, εξακολουθεί να κάνει κατορθώματα, εμφανιζόμενος ως φάντασμα, κι' ο οποίος δεν είναι άλλος από τον αδελφό του ο λοχαγού ντε Σαμπανειλ, Κάισαρα. Το μυθιστόρημα αυτό βασίζεται στην αλήθεια. Ο ίδιος ο συγγραφέας του Πάλλ Φεβ, το πιστοποιεί αυτό. Έκανε μάλλον για να εξακριβώσει τα κατορθώματα του λοχαγού Φάντασμα, και ταξίδι στην Ισπανία. Απειρα επίσης νοκομμένα, σχετικά με τη δράση του Κάισαρα ντε Σαμπανειλ, τα βρήκε στα επίσημα αρχεία του υπουργείου των Στρατιωτικών της Γαλλίας.

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Η Ζοακίνα ήταν μελαγχολική, ή Λευκή ξανθή κι' είχε τα φημισμένα μαλλιά των γυναικών των Καμπανίλ, — τα μαλλιά της ήταν πλούσια κι' έλαμπαν ολόχρυσάφι κάτω απ' το φως των πολυφώνων.

Ο Κάισαρ είχε δη στην ζωή του και κάποια άλλα μαλλιά έντελεις θμια, να πέφτουν σε μπούκλες απάνω στο μέτωπο της σωτείας του, της μικρούλας του Λίλιας του «Σκοτωμένου Ταύρου».

«ΟΛ' η σκέψη του Κάισαρα ήτανε τώρα στη Λευκή, στη δέσποινα των λογισμών του. Κι' έλεγε μέσα του: «Θά μ' αγαπήσει»;

Όταν η κυρία κόμησσε είχε στη Λευκή: «Κόρη μου, φίλη: τον ξάδελφό σου!» το μέτωπό της έγινε ψυχρό, καθώς το άγγιζαν τα χείλη του λοχαγού. Για μία στιγμή, το στήθος της έπαυσε να χτυπά κι' ένας βαθύς πόνος την έσχισε ολόκληρη. Κι' έπειτα ρίχτηκε στην αγκαλιά της μητέρας του Κάισαρα.

Η καμπάνια άρχισε να χτυπά. Επήγαν όλοι στο παρεκκλησίον του πύργου, διασχίζοντας τη μεγάλη έσωτερική αλή. Η «Ωραία Άγια», ή «Ιωάννα», ή αδελφή του Κάισαρα, ήταν εκεί στο πλευρό του γέροντος μαρκησίου Μπλάς ντε Καμπανίλ, ξανθή και λευκή κάτω απ' το υψικό της πέπλου, μία αντίθεση στο χρυσομένο χρώμα και στα μαύρα μαλλιά εκείνων που την περιστοιχίζαν. Είχε τα μάτια της ριγμένα κάτω κι' ήταν όλη συγκεντρωμένη μέσ' στο βάθος της ευλαβικής της αγάπης. Ο κόμης Άγγελος ακολουθούσε, κρατώντας από το χέρι τη μητέρα της πολυαγαπημένης του. Ήταν ωραίος, ήταν νεώτατος και το πρόσωπό του είχε τη

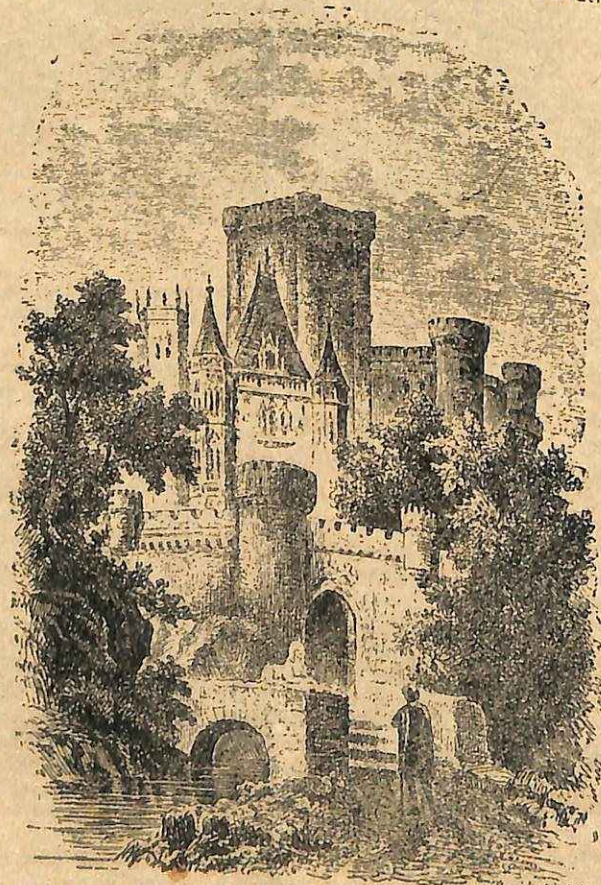
Ι' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ 'ΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΟΥ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ ΤΟΥ ΠΑΛ ΦΕΒ Α

(Αληθινή Ιστορία)

γλύκα του ονόματός του. «Επειτα έρχόταν ο Κάισαρ, άγνωστος μέσα στο συγκεντρωμένο πλήθος των ύποπτων του μαρκησίου. Ο Κάισαρ με τη στολή του Γάλλου αξιωματικού, όρατος, με άγαθό και περήφανο βλέμμα, με ειδικολάτρη, καθώς έλεγε μεταξύ τους οι χωρικοί. Και τί άλλο, έπρόσθεταν, μπορεί να φέρη ένας ειδικολάτρης, παρά τη δυστυχία μέσα στους τοίχους ενός χριστιανικού σπιτιού. Οδηγούσε τις δυό του ξέδελφες, την Λευκή και τη Ζοακίνα, γιατί η ντόνα Μέντσια, η μητέρα τους, ήταν άρρωστη στο κρεβάτι.

Η Ζοακίνα βόδιζε περήφανα για τον καθαλιέρο της. Η Λευκή είχε κρύψει στον πέπλο της το πρόσωπό της. Ο μοναδικός κληρονόμος του ονόματος των Καμπανίλ, ο κόμης Άγγελος, δεν έμοιαζε διόλου με τους προγόνους του. Όταν έγονάτιζε μπρός στο βωμό, όπου ο πατέρας του και η μητέρα του είχαν ανταλλάξει άλλοτε όρκους αμοιβαίας πίστωσης, όλος ο κόμης είδε ένα στέφανο γλυκειάς ευσθεΐας.

Ο πύργος των Καμπανίλ

χω τρεις κόρες τώρα, από τις οποίες η αδελφή σου είναι η πιο αγαπημένη μου. Μ' αυτήν ο Θεός θα ελόγησε το σπίτι μου. Η καρδιά σου, αυτό το ξέρω από πριν, θα μ' άρεση πιο πολύ από τη στολή σου.

Αυτό ήταν πολύ για τον μαρκήσιο Μπλάς ντε Καμπανίλ. Ο Κάισαρ το κατάλαβε και έκρινε άσκοπο ή υπερασπιστή τη στολή του, πού, διάβολε! την είχε υπερασπιστή τόσο καλά στα πεδιά των μαχών όλης της Ευρώπης.

Έχουν ένα έθιμο στη μεσημερινή ακτή της Άνταλουζίας. Την ημέρα του γάμου, μετά την τελετή, οι νεόνυμφοι πηγαίνουν νηστικοί και μόνοι στο παρεκκλήσι της Άγιας Θηρεσίας της θαλασσίνης, που βρίσκεται στο βάθος του όρμου της Άλγκεϊρας, και καίνε μία λαμπάδα μπρός στο βωμό της Δεσποίνης των Θεϊών Έρώτων.

Ο Άγγελος κι' η Ιωάννα, αφού γονάτισαν μπρός στο κρεβάτι της ντόνας Μέντσιας, ή όποις τους ελόγησε, ανέθηκαν στο άμιας που τους περίμενε για να πάνε στην Άγια Θηρεσία. Μετά μία ώρα που θα γυροίαν, θ' άρχιζε το συμπόσιο του γάμου.

Μόλις έπαψαν ν' ακούγονται ή ρόδες του άμαξιού, ο μαρκήσιος Μπλάς άποσώθηκε στο προσευητήριό του και ο λοχαγός Κάισαρ έμεινε μεταξύ της μητέρας του και της ντόνας Μέντσιας ντε Καμπανίλ, που φάνηκε καλή γι' αυτόν, όσο κι' η μητέρα του ή ίδια. Η Ζοακίνα πηγαίνοντάς τον προς τον Κάισαρ, τείνοντάς του το χέρι:

—Καλώς ώρισες στο σπίτι μου, ανηψιέ μου, του είπε. —Ε-

Αυτή δεν μιλούσε καθόλου, μά σ' αυτήν άπαντούσε ο Κάισαρ, όταν ή δυό μητέρες τον έρωτούσαν για τη ζωή του και τις περιπέτειές του. Μέσα στη ζωή του Κάισαρα, ή ώρα αυτή ήταν μία από τις πιο γλυκιές. Δεν είχε όστόσο μιλήσει άκόμη στη Λευκή, την πολυαγαπημένη του ξέδελφη, όχι, ούτε καν με τα μάτια.

Μιά Ισπανική παροιμία λέει ότι τα κορίτσια σ' ένα γάμο είναι σαν τις μυγίες γύρω από το μέλι. Ήταν ένα σωρό κορίτσια στο γάμο του Άγγελου και της Ιωάννας, μά πολύ λίγες απ' αυτές συμμερίζονταν τις άπόψεις του γέροντος μαρκησίου ντε Καμπανίλ για τη στολή του Γάλλου αξιωματικού. Όλες μαζί λοιπόν, ή μία κατόπιν της άλλης, ήρθαν με την πρόφαση να ξαναβούν την Ζοακίνα, τη μικρή τους φίλη, μά

ο σκοπός τους ήταν άλλος: Ήθελαν να γνωριστούν με τον Κάισαρα. Η Δολορέα, ή Μάρθα, ή Πία, ή Τερέζα και ή Κάρμεν παρακάλεσαν την Ζοακίνα να φροντίσει γι' αυτό. Τότε εκείνη μπήκε μέσα και πίνοντας τον Κάισαρα από το χέρι, του είπε:

—Πάμε, ξάδελφέ μου, κάνουμε πολύ θόρυβο εδώ για τη μητέρα μου, που είναι άρρωστη.

—Ο ξάδελφός σου, Ζοακίνα, δεν κάνει διόλου θόρυβο, είπε ή ντόνα Μέντσια, χαμογελώντας.

—Κυρία, είπε ή Ζοακίνα, αφήστε μας το ξάδελφό μου γιατί μάς χρειάζεται.

—Πηγαίνετε, κόμη, είπε ή μαρκησία, ή Ζοακίνα είναι ή χαϊδεμένη μας και δεν μπορούμε να της άρνηθούμε τίποτε.

Ο Κάισαρ άκολουθούσε την ώραία του ξάδελφούλα. Μόλις βρέθηκαν μέσ' στη σάλλα, ή Κάρμεν, ή Τερέζα, ή Πία, ή Μάρθα κι' ή Δολορέα άπομακρύνθηκαν απ' αυτόν, αφήνοντας τον στη μέση της κάμαρης.

Δεν έτολμούσαν να του μιλήσουν, μά μόλις μία απ' αυτές άνοιξε το στόμα της, όλες άρχισαν να κελαιδούν, σαν ένα σμήνος από φλύαρα σπουργίτια. Τέλος ή Ζοακίνα έδωσε να καταλάβει ότι ήθελαν να έτοιμάσουν μία έκπληξη στους νεόνυμφους, να διοργανώσουν ένα Γαλλικό χορό!

Στην Ισπανία, ή λέξι «Γαλλικό», έξασκει μία περίεργη νοητεία, γιατί, είναι άληθεια, ό-τι εκεί θεωρούν το Παρίσι, ό-πως και σε πολλά άλλα μέρη, ως το σαλόνι του κόσμου.

Άμέσως ο πύργος έγινε άνω-κάτω και τα αυστηρά πρόσωπα των οικογενειακών πορτραίτων έρχισαν να χάνονται κάτω από γιρλάντες λουλουδιών. Ο Κάισαρ, περιστοιχισμένος από το θηλυκό έπιτελείο του, επέβλεπε τις έργασίες, όταν ένας δυνατός κρότος έκανε τον εύθυμο όμιλο ν' άνασκιρτήσει. Τό κανόνι είχε βροντήσει στο Άγγλικό φρούριο του Γιβραλτάρ!

Δεν πέρασε πολύ και δούλερη κανονία άκούστηκε. Όλοι όσοι ήτανε μέσ' στη σάλλα, στάθηκαν άκίνητοι σαν άγάλματα γιά ν' ακούσουν. Όλοι οι κάτοικοι του πύργου είχαν μαζεωθεί τώρα εκεί, έκτός του μαρκησίου και της γυναίκας του. Η κυρία κόμησσε ντε Σαμπανειλ ήταν κι' αυτή μέσ' στη σάλλα. Ο καθένας είχε σταθή στη στάσι που τον εύρηκε ο πρώτος κανονιοβολισμός, όλοι έδωσαν τις γιρλάντες των λουλουδιών κι' όλλοι άναβαν τα φώτα. Θέλεγε κανείς πώς ένα κακό πνεύμα μετέβαλε σε πέτρες όλους τους εύθυμους έκείνους ανθρώπους.

Άξαφνα, ή δυό μεγάλες πόρτες του σαλονιού, που βρίσκόντουσαν ή μία άπέναντι στην άλλη, άνοιξαν. Στο κατώφλι της μιάς φάνηκε ο μαρκήσιος Μπλάς ντε Καμπανίλ και στής άλλης ή ντόνα Μέντσια, άρρωστη και χλωμή σαν

πεθαμένη. Είχε άνεση από την κάμαρή της, μόνη της, χωρίς να τη βοηθήσει κανείς.

Ο γέρος μαρκησίου συνοφρυώθηκε, βλέποντας όλες αυτές τις προετοιμασίες, που δεν τις είχε διατάξει αυτός, μά ή προσοχή του άποσπάστηκε από τη φωνή της γυναίκας του, που ρωτούσε στενάζοντας:

—Τα παιδιά μας δεν γύρισαν από το προσκύνήμα τους;

Οι ύπηρετες άπάντησαν άρνητικά. Η μαρκησία ταλαντεύθηκε και θα έπεφτε χλωμή, αν ο Κάισαρ δεν έτρεχε να την κρατήσει στην αγκαλιά του.

—Τι είναι λοιπόν, κυρία; ρώτησε ο Μπλάς ντε Καμπανίλ, και γιατί, ενώ είστε τόσο άδύνατη, αφήσατε το κρεβάτι σας;

Αυτή δεν του άπάντησε διόλου. Σταύρωσε τα χέρια της, που έτρεμαν και δυό δάκρυα κύλησαν στα ώχρά της μάγουλα.

—Ο Θεός δεν θα το θέληση αυτό! ψιθύρισε. Ο Θεός άνοιξε το στόμα της, όλες άρχισαν να κελαιδούν, σαν ένα σμήνος από φλύαρα σπουργίτια. Τέλος ή Ζοακίνα έδωσε να καταλάβει ότι ήθελαν να έτοιμάσουν μία έκπληξη στους νεόνυμφους, να διοργανώσουν ένα Γαλλικό χορό!

Οι κανονιοβολισμοί είχαν παύσει. Όλοι μέσα στη νύχτα άίσθουσιναι πούσαν και ή φωνή της άκούστη κ' καθαρά. Η πρώτη ιδέα, που ήρθε στον καθένα, ήταν ότι ο πυρετός την έκανε να μιλή, μά καθώς την έπλησίασε ο μαρκήσιος, του είπε:

—Γιά όνομα του Ουρανού! Στείλτε να μάθετε! Στείλτε γρήγορα! Είδα την όβιδα να χτυπά τον τοίχο του παρεκκλησίου, να σκάει εκεί, πετώντας μακριά τα κομμάτια της.

Όλα τα στόματα έμειναν άνοιχτά, όλες ή άναπνοές κρατήθηκαν.

Θέλησαν να τη ρωτήσουν περισσότερα, μά ή ντόνα Μέντσια δεν είχε πειά φωνή και το άνω-κάτω κεφάλι της κρεμόταν άπάνω στο στήθος της.

—Τό άλόγό μου! διάταξε ο μαρκήσιος Μπλάς.

Ο λοχαγός Κάισαρ είχε καθυστερήσει στο δρόμο της ακτής. Μία Ισπανική λευγα χωρίζει τον πύργο των Καμπανίλ από το παρεκκλήσι της Άγιας Θηρεσίας, που βρίσκεται σ' ένα ά-πομακρύνθηκε από το Γιβραλτάρ και την Άλγκεϊρα. Σε λίγα λεπτά, ο δρόμος γέμισε από ίππεις, που έτρεχαν καλπάζοντας με το μαρκήσιο

μπροστά.

Όλα είχαν τελειώσει πια. Ο άνεμος είχε σκορπίσει τον καπνό των έκρήξεων. Έθλεπε κανείς τα κανόνια άκίνητα στις πολεμίστρες του Γιβραλτάρ, όπου ή κόκκινη σημαία των Άγγλων ξεδίπλωνε τις πτυχές στην αύρα. Τα όχυρώματα φαινόταν έρημα. Τό φρούριο, έπιστοιχισμένο από σκοπούς, έμοιαζε σαν μυρμηγκοφωλιά.

Έξαιρετική κίνηση έπικρατούσε πέρα στην ακτή. Πηγαίνανε κι' έρχόντουσαν. Μία φελοόκα άνοιγόταν με όλα της τά πανιά πρὸς τὸ πέλαιος.

Και να τί είχε συμβή: Απὸ τὸ πρῶτ, μὴ φελοόκα λαθρεμπόρων, πὸν τὴν εἶχαν σημαδέψει ἀπὸ καιρὸ οἱ ἀκτοφύλακες, εἶχε ἀποπειραθῇ νὰ βγάλῃ τὰ ἐμπορεύματά της στὴν Ταρίφα. Μ' ἀκριβῶς, τὴ στιγμὴ πὸν ἔρριχνε τὴς βάρκες τὴν ἀντελήφθη μὴ Ἰσπανικὴ ἀκταιῶρ ὁ ὅς κ' ἄρχισε νὰ τὴν κυνηγᾷ καὶ ὕστερ' ἀπὸ ἕνα ἀπεγνωσμένο δρόμο, τὴν ἀνάγκασε νὰ τραβῇ πρὸς τὸν πύργον.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἕνας ἀνθρωπὸς ἀπ' τὰ περίχωρα εἶχε μεταφέρει τὴν Ἰωάννα ντε Σαμπανειλ στὸ σπίτι ἐνὸς ψαρά τῆς ακτῆς. Ο Κάισαρ τὴν εἶχε βρῇ λιποθυμισμένη καὶ πλεῖον τοῦ νεκροῦ Ἀγγέλου. Ἄμέσως ἐκίνησε, καλπάζοντας γιὰ τὴν Ἀλγκεϊρα, γιὰ νὰ φέρῃ ἕνα γιαιτρό. Μά ὅταν ἐξαγοῦρσε, στὸ σπίτι τοῦ ψαρά ἦταν ἀδελφὸς, ἡ Ἰωάννα δὲν ἦταν ἐκεῖ!

Εἷας τελενοφύλακας τοῦ εἶπε ὅτι οἱ ψαράδες εἶχαν φύγει, γιὰ νὰ ψαρεύουν τὴν τακτικὴν τὸν ὥρα κ' ἐπρόσθεσε ὅτι ἀνθρωποὶ τοῦ πύργου εἶχαν ἔρθει καὶ παρέλασαν ἰ' ἕνα ἀμάξι τὴν Ἰωάννα, μὲ ἕνα ἄλκυοντος νὰ εἶναι λιποθυμισμένη. Τὸ ἄλλο τοῦ Κάισαρας ἐκίνησε καὶ πάλι τότε καλπάζοντας.

Στὸν πύργο βρῆκε ὅλη τὴν οἰκογένειαν βυθισμένη σε πένθος, νὰ περιμένῃ νέα. Ἐκλαίγαν, μά ἤξεραν μόνον τὸ θάνατο τοῦ Ἀγγέλου. Κανένα ἀμὰ εἰς ὅμως δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ πᾶν νὰ φέρῃ τὴν Ἰωάννα ντε Σαμπανειλ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κάισαρα εἶχε ἐξαφανισθῇ!

Ὀλη τὴν ἡμέρα ο Κάισαρ ἀναζητοῦσε στα περίχωρα τὴν ἀδελφὴν του. Ἐπῆγε ὡς τὸ Γιβραλτάρ, ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ πῶν τῶν. Τοῦ ἐξεδήλωσαν τὴ θλίψη τους γιὰ τὸ ΑΤΥΧΗΜΑ. Ὅτε στὸ Γιβραλτάρ, οὔτε ποθεν ἄλλο γύρω εἶχαν ἀκούσει τίποτε γιὰ τὴν Ἰωάννα.

Αὐτὰ ἀνακοίνωσε ο Κάισαρ στὸ μαρκήσιο ντε Καμπανίλ, ὁ-τὸν τοῦ γύρισε τὴ χῆρα τοῦ γιου τοῦ. Εἶπε ἐξαφανισθῇ, γὰρ ν' ἀφήσῃ τὴν, σὺν νῦν οἶσε καὶ νὰ τὴν κατέπτε ἡ γῆ.

Τὴ νύχτᾳ, ο Μπλάς ντε Καμπανίλ ποσεινήθηκε δυνατὰ, ἐνὼ γύρω τοῦ ἦταν συγκεντωμένη ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ἡ φωνὴ τοῦ σκεπάστηκε ἀπὸ μὴ

Λευκή ντε Καμπανίλ

ὅποια βρισκόταν στὸ ρέμα στάθηκε, ἐνὼ ἡ φελοόκα ἐμπαινε πια στὰ νερά τῆς ακτῆς.

Τώρα ὅμως ἡ Ἰσπανικὴ ἀκταιῶρ, γιὰ νὰ φτάσῃ τὴν φελοόκα, ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ τὴ μακρὰ τὰ κομμάτια της.

Ὀλα τὰ στόματα ἔμειναν ἀνοιχτά, ὅλες ἡ ἀναπνοές κρατήθηκαν.

Θέλησαν νὰ τὴ ρωτήσουν περισσότερα, μά ἡ ντόνα Μέντσια δὲν εἶχε πια φωνὴ καὶ τὸ ἄνω-κάτω κεφάλι της κρεμόταν ἀπάνω στὸ στήθος της.

—Τό ἄλόγό μου! διάταξε ο μαρκήσιος Μπλάς.

Ο λοχαγός Κάισαρ εἶχε καθυστερήσει στὸ δρόμο τῆς ακτῆς. Μία Ἰσπανικὴ λευγα χωρίζει τὸν πύργο τῶν Καμπανίλ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τῆς Ἀγιας Θηρεσίας, πὸν βρίσκεται σ' ἕνα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ καὶ τὴν Ἀλγκεϊρα. Σε λίγα λεπτά, ο δρόμος γέμισε ἀπὸ ἰππεις, πὸν ἔτρεχαν καλπάζοντας με τὸ μαρκήσιο

ἀκταιῶρ ἔχασε τότε τὸ μεγάλο τῆς κατάρτι καὶ τὸν καπνὸ τῆς. Ἡ τελευταία ὀβίδα, ἡ μοιραία ὀβίδα, ὅπου τὸ ζεύγος τῶν νεονύμφων προσεῦχονταν, πέρασε ἀπὸ πάνω τῆς κ' ἐπῆγε κ' ἔσκασε στὸ παρεκκλήσι τῆς Ἀγιας Θηρεσίας.

Κι' ὅταν ο μαρκήσιος Μπλάς ντε Καμπανίλ ἔφτασε στὴν ἀκτὴ, βρῆκε τὸ γιὸ τοῦ Ἀγγέλου νεκρὸ μέσ' στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κάισαρας ντε Σαμπανειλ!

Ήταν ὁ τελευταῖος τοῦ ὀνόματος τῶν Καμπανίλ. Αὐτὲς ἡ ἀσπληρὲς φύσεις, ἔχουν μερικὲς φορές ἀσύγκριτες ἐκδηλώσεις τρυφερότητος. Ο γέρος Μπλάς ντε Καμπανίλ δὲν ἔγινε οὔτε ἕνα δάκρυ, μά ἔμεινε γονατιστὸς μπρὸς τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ του, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, οὔτε καὶ νὰ κινήσῃ, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρᾳ—ἦταν πρῶτ' ἀκόμα—ὡς πὸν βασιλεῦσε ὁ ἥλιος. Ὅταν νύχτωσε, γύρισε νὰ δῇ τὴν γυναῖκα τοῦ γιου τοῦ, χωρὶς καν νὰ συλλογισθῇ τίς ἱδίες τοῦ τῆς κόρες.

Μετὰ τὴν καταστροφὴν, ἕνας ἀνθρωπὸς ἀπ' τὰ περίχωρα εἶχε μεταφέρει τὴν Ἰωάννα ντε Σαμπανειλ στὸ σπίτι ἐνὸς ψαρά τῆς ακτῆς. Ο Κάισαρ τὴν εἶχε βρῇ λιποθυμισμένη καὶ πλεῖον τοῦ νεκροῦ Ἀγγέλου. Ἄμέσως ἐκίνησε, καλπάζοντας γιὰ τὴν Ἀλγκεϊρα, γιὰ νὰ φέρῃ ἕνα γιαιτρό. Μά ὅταν ἐξαγοῦρσε, στὸ σπίτι τοῦ ψαρά ἦταν ἀδελφὸς, ἡ Ἰωάννα δὲν ἦταν ἐκεῖ!

Εἷας τελενοφύλακας τοῦ εἶπε ὅτι οἱ ψαράδες εἶχαν φύγει, γιὰ νὰ ψαρεύουν τὴν τακτικὴν τὸν ὥρα κ' ἐπρόσθεσε ὅτι ἀνθρωποὶ τοῦ πύργου εἶχαν ἔρθει καὶ παρέλασαν ἰ' ἕνα ἀμάξι τὴν Ἰωάννα, μὲ ἕνα ἄλκυοντος νὰ εἶναι λιποθυμισμένη. Τὸ ἄλλο τοῦ Κάισαρας ἐκίνησε καὶ πάλι τότε καλπάζοντας.

Στὸν πύργο βρῆκε ὅλη τὴν οἰκογένειαν βυθισμένη σε πένθος, νὰ περιμένῃ νέα. Ἐκλαίγαν, μά ἤξεραν μόνον τὸ θάνατο τοῦ Ἀγγέλου. Κανένα ἀμὰ εἰς ὅμως δὲν εἶχε φύγει ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ πᾶν νὰ φέρῃ τὴν Ἰωάννα ντε Σαμπανειλ. Ἡ ἀδελφὴ τοῦ Κάισαρα εἶχε ἐξαφανισθῇ!

Ὀλη τὴν ἡμέρα ο Κάισαρ ἀναζητοῦσε στα περίχωρα τὴν ἀδελφὴν του. Ἐπῆγε ὡς τὸ Γιβραλτάρ, ὅπου οἱ Ἀγγλοὶ ἀξιωματικοὶ ἦσαν συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸ πῶν τῶν. Τοῦ ἐξεδήλωσαν τὴ θλίψη τους γιὰ τὸ ΑΤΥΧΗΜΑ. Ὅτε στὸ Γιβραλτάρ, οὔτε ποθεν ἄλλο γύρω εἶχαν ἀκούσει τίποτε γιὰ τὴν Ἰωάννα.

Αὐτὰ ἀνακοίνωσε ο Κάισαρ στὸ μαρκήσιο ντε Καμπανίλ, ὁ-τὸν τοῦ γύρισε τὴ χῆρα τοῦ γιου τοῦ. Εἶπε ἐξαφανισθῇ, γὰρ ν' ἀφήσῃ τὴν, σὺν νῦν οἶσε καὶ νὰ τὴν κατέπτε ἡ γῆ.

Τὴ νύχτᾳ, ο Μπλάς ντε Καμπανίλ ποσεινήθηκε δυνατὰ, ἐνὼ γύρω τοῦ ἦταν συγκεντωμένη ὅλη ἡ οἰκογένεια. Ἡ φωνὴ τοῦ σκεπάστηκε ἀπὸ μὴ

ὅποια βρισκόταν στὸ ρέμα στάθηκε, ἐνὼ ἡ φελοόκα ἐμπαινε πια στὰ νερά τῆς ακτῆς.

Τώρα ὅμως ἡ Ἰσπανικὴ ἀκταιῶρ, γιὰ νὰ φτάσῃ τὴν φελοόκα, ἔπρεπε νὰ διασχίσῃ τὴ μακρὰ τὰ κομμάτια της.

Ὀλα τὰ στόματα ἔμειναν ἀνοιχτά, ὅλες ἡ ἀναπνοές κρατήθηκαν.

Θέλησαν νὰ τὴ ρωτήσουν περισσότερα, μά ἡ ντόνα Μέντσια δὲν εἶχε πια φωνὴ καὶ τὸ ἄνω-κάτω κεφάλι της κρεμόταν ἀπάνω στὸ στήθος της.

—Τό ἄλόγό μου! διάταξε ο μαρκήσιος Μπλάς.

Ο λοχαγός Κάισαρ εἶχε καθυστερήσει στὸ δρόμο τῆς ακτῆς. Μία Ἰσπανικὴ λευγα χωρίζει τὸν πύργο τῶν Καμπανίλ ἀπὸ τὸ παρεκκλήσι τῆς Ἀγιας Θηρεσίας, πὸν βρίσκεται σ' ἕνα ἀπομακρύνθηκε ἀπὸ τὸ Γιβραλτάρ καὶ τὴν Ἀλγκεϊρα. Σε λίγα λεπτά, ο δρόμος γέμισε ἀπὸ ἰππεις, πὸν ἔτρεχαν καλπάζοντας με τὸ μαρκήσιο

ἀκταιῶρ ἔχασε τότε τὸ μεγάλο τῆς κατάρτι καὶ τὸν καπνὸ τῆς. Ἡ τελευταία ὀβίδα, ἡ μοιραία ὀβίδα, ὅπου τὸ ζεύγος τῶν νεονύμφων προσεῦχονταν, πέρασε ἀπὸ πάνω τῆς κ' ἐπῆγε κ' ἔσκασε στὸ παρεκκλήσι τῆς Ἀγιας Θηρεσίας.

Κι' ὅταν ο μαρκήσιος Μπλάς ντε Καμπανίλ ἔφτασε στὴν ἀκτὴ, βρῆκε τὸ γιὸ τοῦ Ἀγγέλου νεκρὸ μέσ' στὴν ἀγκαλιά τοῦ Κάισαρας ντε Σαμπανειλ!

Ήταν ὁ τελευταῖος τοῦ ὀνόματος τῶν Καμπανίλ. Αὐτὲς ἡ ἀσπληρὲς φύσεις, ἔχουν μερικὲς φορές ἀσύγκριτες ἐκδηλώσεις τρυφερότητος. Ο γέρος Μπλάς ντε Καμπανίλ δὲν ἔγινε οὔτε ἕνα δάκρυ, μά ἔμεινε γονατιστὸς μπρὸς τὸ πτώμα τοῦ παιδιοῦ του, χωρὶς νὰ μιλήσῃ, οὔτε καὶ νὰ κινήσῃ, ἀπὸ ἐκείνη τὴν ὥρᾳ—ἦταν πρῶτ' ἀκόμα—ὡς πὸν βασιλεῦσε ὁ ἥλιος. Ὅταν νύχτωσε, γύρισε νὰ δῇ τὴν γυναῖκα τοῦ γιου τοῦ, χωρὶς καν νὰ συλλογισθῇ τίς ἱδίες τοῦ τῆς κόρες.

Ο κύριος λείπει ! είπε ο θυρωρός, ακίνητος στο κατώφλι, κοιτάζοντας κατάματα τον δειλό επισκέπτη.

— Μήπως ξέρετε πότε θα επιστρέψει ; ρώτησε ο Άνδρέας Μαροσιάς.

— Να σας πω, αυτό δεν το ξέρω. Ίσως σήμερα, ίσως κι αύριο...

Ο Άνδρέας αναστάναζε, έδωσε το επισκεπτήριο του κι ένα γράμμα :

— Λάβετε την καλωσύνη να του τα δώσετε αυτά, όταν επιστρέψει...

Έπειτα, μελαγχολικός, πήρε το δρόμο για τον σταθμό.

Προπατούσε συνημμένους, μελαγχολικός, αδιάφορος για την όμορφη της φύσεως δόγμυρά του, χωρίς ν' ακούει τα πρόσχαρα, ζωηρά τραγούδια των πουλιών μέσα στα πυκνά κλαδιά των δένδρων.

Και όμως ήταν ποιητής ο Άνδρέας, ήταν ένας από αυτά τα ανήλικα, μα προνομιούχα πλάσματα, που συγκινούνται μπροστά σε λίγα λουλούδια... Τώρα όμως η ψυχή του έμενε κλεισμένη... Γιατί να θαύμαζε τη γοητεία του Μαίου, αφού έχετε να γυρίσει πίσω στη σκοτεινή πολιτεία και να ξαναπάσει τη μονότονη κι αποκηρυγμένη εργασία του ; Γιατί, αλλόκοτο, για να ζήσει, ήταν υποχρεωμένος, για ένα κομμάτι ψωμί, να δουλεύει βοηθός λογιστού σε κάποιο εργοστάσιο.

Από το πρωί ως το βράδυ αράδαζε άηχοις αριθμούς σ' ένα χοντρό βιβλίο κι ένοιωσε να μαθαίνεται μέσα στην ψυχή του κάθε ενθουσιασμό, κάθε χαρά. Ξαφνικά, μία μέρα, έμαθε πως ο κ. Λαρός, ο περιφημός ιστορικός και φιλόλογος, ζητούσε γραμματέα για να τακτοποιήσει τη βιβλιοθήκη του στο κτήμα του του Μορόβου.

Ο νέος ανατρίχασε από έλπιδα. Αυτό ήταν τ' όνειρό του : Να καταγίνεται με τα βιβλία, να ζει μέσα σ' ένα περιβάλλον πνευματικό, κοντά σ' έναν άνθρωπο, που απέφευγε δόξαληψη τη ζωή του στη Γράμμα-τα, στην Τέχνη !

Μ' ένα συστατικό γράμμα στην τσέπη, ξεκίνησε για το Μορόβου, πλάθοντας τα γλυκύτερα όνειρα. Χρειάστηκε πολύ θάρρος για ν' αποφασίσει αυτό το ταξίδι. Ο οικογενειακός φίλος, που του δώσει το συστατικό γράμμα, δεν παρέλειψε να του περιγράψει τον χαρακτήρα του κ. Λαρός. Ο μεγάλος λογοτέχνης είχε αποτραβηχτεί στο πατρικό του κτήμα, με την άποψη να ζήσει μακριά απ' τον κόσμο, με μόνη συντροφιά την κόρη του, ανήλικη, στο άκρικο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

Και παρ' όλο τον σεβασμό, που νοιώθανε για τον ξεχωριστό συμπατριώτη τους, όλος ο κόσμος είχε μάθει από τις φλυαρίες τους την πραγματική αλήθεια, που έκανε τον κ. Λαρόν ν' αποτραβηχτεί στο εξοχικό κτήμα του : Η κόρη του, η Διονυσία, καλλιτέχνης κι αυτή με μεγάλη πρωτοτυπία, υπέφερε από ένα τρομερό πέσιμο που έκανε όταν ήταν μικρό κοριτσάκι. Της άρρεσε, μάλιστα, λέγανε, και κάποιο ελάττωμα στο πόδι, κι απόφυγε τον κόσμο, ήταν δύσπιστη προς όλους, απάρνεσε τους ζώνους και τους αδιάφορους και ζούσε αποσιωπημένη στη ζωγραφική, κοντά στον πατέρα της, που την λάτρεινε.

Μ' αυτούς τους θρονούς, πατέρας

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΔΗΣ ΑΛΑΝΙΚ

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

και κόρη, θα ήταν βέβαια πολύ απαιτητικοί στην εκλογή ενός τρίτου, που θα ζούσε κοντά τους.

Δύο - τρεις νέοι, που είχαν προσληφθεί δοκιμαστικά κι αυτή τη θέση, δεν μπόρεσαν να μείνουν περισσότερο από δεκαπέντε μέρες. Ο Άνδρέας τ' άκουσε όλ' αυτά, μα παρ' όλη του τη δειλία, απέφασε να δοκιμάσει κι αυτός. Θα μιλούσε, θα συγκινούσε, θα έπειθε τον κ. Λαρόν. Και τώρα, όλ' αυτά τα όνειρα έβγαιναν μπροστά στον αδιάφορο θυρωρό...

Έτσι τραβούσε σκυθρωπός και θλιβερός για το σταθμό. Ίσως και να είχαν πάρει ώρες στη θέση αυτή, κάποιον που είχε την τύχη να πάει στην κατάλληλη ώρα...

Η κόκκινη στέγη του μικρού σταθμού έλαμπε κάτω από τις τελευταίες άχτινες του ήλιου. Ο Άνδρέας μπη-ξε στην αίσου-σα και ρίχτηκε πάνω σ' έναν πάγκο, με τις δύο μαύρες σκέψεις στο μυαλό του, αδιάφορος για τον κό-μο. Καθώς βρισκόταν σ' αυτή την ψυχολογική κατάσταση, κάρφωσε ασυναίσθητα τα μάτια του σε δυο φουστάνια, το ένα από λευκό σέλι και το άλλο μάλινο, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα. Ξαφνικά αυτή που φορούσε το σκούρο μάλλινο φουστάνι, σκούρο, ακίνητο, στο αντίκρουτο του κάθισμα.

—Κιτάξτε, δεσποινίς, έχει κά-πο, στο πόδι... Ένα σκουλήκι... Θά το πατήσω... Πόσο μ' αηδιά-ζουν τα σκουλήκια !...

—Μή το περπάτησε, Λουίζα, απάν-τησε η γυναίκα με το λευκό φό-ρεμα. Είπε πεταλούδα... Τα φτερά της είνε σπασμένα... Δεν θα μπο-ρούσα ούτε να την αγγίξω, από φό-βο μή την αποτελειώσω. Την παρα-κολούθη έμεις αρεχτή ώρα... Βλέ-πεις πόσο αγωνιέται, πόσο συγκε-ντρώνει τις δυνάμεις της, θέλοντας να βγεί από δω, να πάει έξω, στο φως !...

Τα λόγια κι η ζοφερή και θεομή-νη

την πατήση κανείς από τη μιά σι-γική στην άλλη. Η καρδιά του νέου γέμισε οδυρό μπροστά στην άφωνη εκείνη αγωνία. Έσκυψε, πήρε προσεκτικά το έντομο, και βλέποντας μία τριανταφυλλιά πλάι στην πόρ-τα, πήγε κι' ακούμπησε την πετα-λούδα μέσα στην καρδιά ενός τρι-ανταφυλλίου. Έτσι, θα πέθαινε ά-νάμεσα στα ρόδινα πέταλα.

Καθώς όμως έκανε αυτές τις σκέψεις, ο Άνδρέας κοκκίνισε : Τά μαύρα μάτια είχαν παρακολουθήσει τη μικρή εκείνη σκηνή και τον κίτ-τασαν με μία παράξενη έκπληξη.

—Είμαι γελοίος ! έλεγε από μέσα του ο νέος σαστισμένος.

Ευτυχώς εκείνη τη στιγμή στα-μάτησαν τα δύο τραίνα, που δια-σταυρώνονται σε εκείνο το μέρος. Ο Άνδρέας ώρμησε σ' ένα διαμέρι-σμα της τρίτης θέσεως για την πό-λη. Οι ταξιδιώτες της άλλης άμα-ξοτοξίας κατέβηκαν από το αντί-θετο μέρος και ξαφνικά ο Άνδρέας δεν μπόρεσε να συγκρατήσει μι-α φωνή, βλέποντας ανάμεσα σ' αυ-τούς τον κ. Λαρόν, που τότε ήξερε από τις φωτογραφίες του.

—Η αωνία άτυχία μου ! ψιθύρι-σε, δυστυχισμένος. Δεν σκέφτηκα να τον περιμένω... Άν κατέβαινα τώρα πάλι...

Δεν ήξερε τί ν' αποφασίσει, όταν είδε τη νέα με το λευκό φόρεμα στο μπράτσο του Άκαδημαϊκού...

—Είπε η κόρη του !... Πώς δεν το κατάλαβα !... Δεν βλέπω νύχη κανένα σωματικό ελάττωμα... Τά μάτια της είνε θεία !...

Όλη τη νύχτα τον παρακολου-θούσε η λάμψη εκείνων των ματιών με την περιήρανση και θλιμμένη εκ-φραση τους. Ποτέ δεν ένοιωσε τό-σο βαθιά τη δυστυχία και τη φτώ-χεια του, την αδυναμία του.

Τό άλλο βράδυ όμως τα πράγμα-τα άλλαξαν μοναχιά. Ένα γράμ-μα από το Μορόβου του χάρισε μι-αίες έλπίδες, με τις λίγες αυτές λέξεις :

«Παρακαλείται ο κ. Μαροσιάς να πα-ρουσιάσει την προσεχή Κυριακή στο σπίτι του κ. Λαρός».

Ο Άνδρέας έγινε όχι μονάχα βοηθός, αλλά και μαθητής του με-γάλου λογοτέχνη και ιστορικού. Κοντά σε εκείνο, το γόνιμο καλόν του αναπτύχθηκε. Έγινε τρία χρόνια, ή επιτυχία ενός θεατρικού έργου του χάρισε όχι μονάχα την δόξα, αλλά και την απεριόριστη χα-ρά μιας τριμερούς εξομολογήσεως...

Την ευτυχία του τη χρωστούσε σε μία πεταλούδα :

—Ναι, σ' εκείνη την πεταλούδα ! ψιθύριζε η απαλή φωνή της Διονυ-σίας, καθώς κρατούσε το χέρι του αρραβωνιαστικού της. Έκείνη ή τόσο απλή πράξη, μ' έκανε να κα-τάλαβα άμέσως την καρδιά σου !...

Ένοιωσα την περιέργειά να γνω-ρίσω τον άνθρωπο, που αισθάνθηκε οδυρό για το άδύνατο έντομο Κατάλαβα εύκολα από το έπισκε-πτήριο σου και την περιγραφή του θυρωρού πως ήσουν εσύ... Τότε σιμωδύνασα τον πατέρα μου να σου γράψω, κι' έτσι...

Την κούταζε γεμάτος αγάπη. Έ-κείνη ήταν τόσο διάφανη, τόσο αλ-λη, με το οφθαλμό χαμόγελο της... Κι' όλογυρά τους φτερούγιζαν ή πεταλούδες μιας καινοφανούς ανό-ξεως, κάτω από τις θριαμβευτικές άχτινες του Απριλιάνου ήλιου...

ΜΕΡΕΣ πολλές τώρα, ο νεαρός τεχνικός της μόδας Μαξίμ λέ Πλετριέ, που τον έλεγαν χαϊδευ-τικά Κιού, φαινόταν θλιμμένος, νευ-ρωδώς, ανήσυχος.

—Κιού, τί έχεις ; Είσα άρρω-στος ; τον ρώτησε μία μέρα ο φί-λος του Λιονέλ Μαροσιάς, ο χρονο-γράφος της «Ρεβύ Μοδ».

—Κανείς δεν ξέρει τον πόνο μου, καλέ μου φίλε, απάντησε ο τεχνί-κος. Σ' έσένα όμως θα τον επι-στεύω, θα σου άνοιξω την καρδιά μου... Ξέρεις τί θα πη «κολλιτσι-δα» ; Άκου λοιπόν : Θά πη μία γυναικα που σου κολλά στο στήθος σου σαν δόδελια και δεν ένοιω-ει ξεκολλήση. Μία τέτοια κολλιτσι-δα έχω την άτυχία να γνωρίσω εδώ και τρία χρόνια. Ήταν κάποια γυ-ναίκα όμορη, όχι γρή, και ούτε και νέα. Δεν ξέρω αν την αγαπού-σα. Γρήγορα όμως τη βαρέθηκα, από τις σκηές που μου έκανε και από τά δάκρυά της. Γρήγορα με κά-θε τρόπο να ξερύνω από τη χέ-ρια της... Ο φόβος όμως του σκαν-δάλου με συγκρατούσε πάντα.

Μία μέρα, που λίγο έλειπε να μου έρθει τρέλλα, είπα της «κολ-λιτσιδας» μου, ενώ εκείνη άπειλού-σεν ότι θα έφευγε από το παρό-νυχο : «Τά λένε αυτά τ' αράχιατα, δυστυχώς, όμως δεν τ' άκάνουν».

Τί ήθελα από της τό ελπα, Δεν έπρόλαβα να τελειώσω την φράση μου και ή κυρία Χέλλ βρισκόταν στον δρόμο με τ' άδύ της πόδια τσαλατωμένα.

—Φαντάζομαι την σκηνή σου θα δοκίμασες !

—Νά σου πω την έληθεα ; Όχι. Δεν συγκινήθηκα... Σ' άδοκίμασα όμως, πως έγινε έξω φρενών. Φαν-τάσου ν' άκουγέσαι κάτω απ' τά παρ'άθροά μου. Αναγκάστηκα να δώσω τ' όνομά μου και τ' όνομά της στην άστυνομία και να τρέξω σ' έφημερίδες για να προλάβω τό σκάνδαλο... Όχι, δεν μπορώ να συγκρατήσω την κυρία Χέλλ για τό καιρό που μου άρεσε !...

—Είσα λίγο σκληρός, τό ξέ-ρεις ;

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΣΤΡΑΤΗΓΗΜΑ ΤΗΣ ΛΩΡΕΛΤΙΝ

ΤΟΥ F.E.BAILY

Πέρασαν μερικές στιγμές άφωνης αγωνίας...

Στην εμφάνισή του νεαρού ταγματάρχη Ντέβενσις, ή χαριτωμένη Λώρελτιν κατέβασε το ένα πόδι της πού το είχε σπασμένο επάνω στο άλλο, και συμπέφανε σερνά το κοντό της φουστανάκι.

— Άλλοιμονο, δεσποινίς! φημί- ρισε θλιβερά ο ταγματάρχης, χα- ρετώντας την. Έχετε τὰ πὺ κομ- μὰ πόδια τὸν κόσμον, καὶ σήμε- ρα θὰ μὰς τὰ κρύψετε γιὰ πάν- τὰ ἀπ' τὰ γοητευμένα αἰδία μας... Μὴν τὰ σκεπάζετε τοῦλάχιστον, τώρα...

— Πῶς σὰς ἤθελε αὐτὴ ἡ ἰδέα, ταγματάρχα μου; ρώτησε παιχι- διάσμα ἡ Λώρελτιν.

— Ἀπλούστατα, θὰ συμπληρώ- σε τὰ δεκαοχτὼ ρόδινα χρονία σου... Θὰ γίνετε ἡ πὺ νοσηρὴ δε- σποινίς τῆς περιφέρειας... Καὶ φυ- σικὰ θὰ μὰς φορέσετε καμὲς του- αλετίτσες, μα κ' ἔσ' ἔσ' δυστυχῶς ὡς τὸν ἀσπράγγαλο... Ἐλεε λοιπὸν νὰ μὴ θλιβόμαστε γι' αὐτὸ;...

Τὰ μάτια τῆς Λώρελτιν πὺ εἶ- χαν τὸ χρώμα τῆς βιολέτας, καὶ ἦσαν διαρκῶς ἥρεμα καὶ μυστη- ριῶδη σὰν τὰ βαθειὰ νεὰ τοῦ πλα- γιντοῦ ποταμοῦ, ἄσπρην τὴ στιγ- μὴ ἐκείνη ἀπὸ κρυφὸς πράσινες φλόγες. Σοβαρεύτηκε προσποιητὰ, καὶ εἶπε:

— Ἀν τὰ λόγια καὶ τὸ φροσμά- τα δείχνουν τὴν ἀνδρική ἡλικία, ταγματάρχα μου, ἐσεὶ ἔχετε κατα- διαστή γιὰ εἶσθε αἰώνιος παιδί. Ὡστόσο, ἐμένα δὲν με πολυενδια- φέει αὐτὸ, γιατί ἔχετε παντρεμέ- νος... Ἐνδιαφέρεται, ὅμως, τὴ σύ- ζυγό σας, πὺ εἶναι καὶ φίλη μου...

— Ἐπειτα, βλέποντας τὴν κατά- πληξί στὸ ὄμορο πρόσωπο τοῦ νε- αροῦ ταγματάρχη, τὸν λυπήθηκε καὶ πρόσθεσε διαστειλά:

— Ἀσφαλῶς θέχετε συχνὲς συ- ζυγικὲς σιγνές, ταγματάρχα μου... Ἐλεε τόσο ὁμορφὴ καὶ χαριτωμένη καὶ καλὴ νέα ἡ σύζυγός σας, ἥστε γιὰ νὰ σκορπάτε ἐστὶ δεξιὰ καὶ ἁ- ριστερὰ τὰ κοιλίμντα σας, θὰ πῇ πὺς ζητᾶτε ν' ἀνακοιμηθεῖτε ἀπὸ κρυφὸς στενοχώριες... Ἐλεε, λοι- πόν, ταγματάρχα... Τί σὰς συμβαί- νει μετ' ἡ Μάρσια;... Ἐρετε πόσο τὴν ἀγαπᾶ καὶ πόσο σὰς ἐπιτιμᾶ... Ἐμυστηρευτῆτε μου λοιπὸν ἐλευ- θερά, νὰ δοῦμε τί μπορεί νὰ γίνη!

Σὲ κάθε ἄλλη στιγμὴ, ἴσως ὁ ταγματάρχης Ντέβενσις νῆσκαζε στὰ γέλια. Ἄνδρας πρῶτα χρόνων, ἡμιγνός στὸν ὅμορο καὶ στὰ σα-

λένια, καὶ νὰ δέχεται μαθήματα καὶ συμβουλὲς ἀπὸ μιὰ δεσποινίδα- λα δεκαοχτὼ χρόνων, ἦταν κατὰ τὸ ἔξαφρηνικὰ κομικὸ!...

Κι' ὅμως, ἡ καρδιά του λύγισε. Τὴν ἀγαποῦσε τὴ Μάρσια του ὁ νεαρὸς στρατιωτικὸς, παντρευτή- καν ἀπὸ φλογερὴ ἀγάπη ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια, καὶ αὐτὸ τὸ πρῶτο εἶχε μετ' ἡ γυναῖκα του κάποια γκρίνια. Ποιὰ; Ὅτ' τὸν ἀκούσαμε ἀμέ- σως νὰ τὴν λέη ὁ ἴδιος, μετ' ἡν ἀ- νακοιμῶσι πὺ νοιώθουν ὅσοι ἐξο- μολογῶνται τοὺς κρυφοὺς καίμους τὸν, στὴν κομῆ καὶ διαβλυμένη φιλεναδοῦλα τῆς γυναῖκας του:

— Ἀκούστε, δεσποινίς Λώρελτιν! τῆς εἶπε, ἐπὶ τέλους, ἥστερα ἀπὸ μερικὸς δισταγμοῦς. Ἐδῶ στὴ μα- κρινὴ καὶ ἐρημικὴ ἀποικία, τοποθε- τήθηκε πρὸ ἐνὸς χρόνου, ὅπως ἔ- ρερε... Ἡ Μάρσια μου, ζῶντας δι- αρκῶς στὸ Λονδὸν, βαρέθηκε τὴ μοναξιά μας... Ἐσεὶ καὶ ἡ δυὸ- πρεὶς ἄλλες οἰκογένειες, πλοῦσιες καὶ ἐλευθερὲς καθὼς εἴστε, ἔχετε κάνει ἐντομεταξὺ ἀρετὰ ταξιδία- ρια δὲ καὶ ἐκεῖ, καὶ ἔτσι ἡ πλῆξ δὲν σὰς πολυεργάζει... Ἐγὼ ὅμως πὺ εἶμαι στρατιωτικὸς, μπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω διχὺς ἄδεια τὴ θέσι μου, γιὰ τὰ ταξιδία ἀναγυ- ρίς;...

— Λοιπὸν; τὸν διέκοψε με ἐμ- βόλεια ἡ Λώρελτιν.

— Λοιπὸν, ἐξακολούθησε πονεμέ- να ὁ ταγματάρχης, ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἡ Μάρσια μετ' ἡ γυναῖκά της διαρκῶς... Ἐγὼ ἀντιφάσσομαι... Καὶ σήμε- ρα τὸ πρῶτο, ὅπως ὁρᾶ μαντέ- ψατε, μὲ εἶπε καὶ μερικὰ λόγια πὺ με πίκραναν πολὺ... Μοῦ φά-

νηκε ὁ κόσμος μαῦρος!...

— Τί εἶδους λόγια ἦσαν αὐτά, πὺν ἔβαφαν τὸν κόσμο μαῦρο; ρώ- τησε ἡ Λώρελτιν μετ' ὁμορφὴν κα- ροειδικὰ: «Χαρά στὸν περίπατό μας πὺ θὰ κάνουμε στὰ μεγάλα βουλεβάρτα... Μιμν!... Χαρά στὸ παλαιοχωριὸ πὺν δοδεύσαμε... Κο- ντεῖνουμε νὰ γίνουμε ἀργῆρα, ἐδῶ στὴ ζούγκλα πὺν μὰς τριγυρίζει!...

— Χι... χι... Κι' ἐσεὶ τί τῆς εἶ- πατε; ἔκανε ἡ Λώρελτιν σκεπτικῶς. — Ἐγὼ τῆς εἶπα μετ' ἡλικίᾳ: «Για- τί, Μάρσια, μετ' ἡλικίᾳ ἔσαι;... Σὲ πέραζε ποτὲ, ἐγὼ;... Ἄλλο- τε εἴπατε σὰν δυὸ τρυγονάκια...» — Χι... χι... Κι' ἐκείνη τί σὰς εἶπε; ἔκανε ἡ Λώρελτιν πὺ σκε- πτικῶς.

— Ἐκείνη τότε μὲ εἶπε σὰν ἀ- ποκαρδιωμένη: «Τί τὰ θέλεις, φί- λε μου;... Βαρέθηκε τὴ μοναξιά... Ζοῦμε δὲ πέρα ἐνὰν χρόνον, σὰν νὰ μ' ἔχης στὴν τέλει σου καὶ σὰν νὰ σ' ἔχω στὸ τσαντάκι μου... Μὰ τὴν ἀλήθεια σὲ βαρέθηκε... Καὶ θ' ἀρ- χίσω ἀπὸ σήμε- ρα νὰ φύγω, καὶ νὰ περῶ κανένα φλερτάκι ἐδῶ τρι- γύρω, γιὰ νὰ περῶ εὐχάριστα τὴν ὥρα μου τοῦλάχιστον!...

— Φλερτάκι;... Σὰς εἶπε πὺς θὰ βρῇ φλερτάκι;... ρώτησε δια-

στειλὰ ἡ Λώρελτιν. Ἄχ, τὴ μουσί- τισα τὴ Μάρσια, τί κάθεται καὶ σὰς λέει, ταγματάρχα μου!... Μὰ αὐτὴ τρελλαινέται γιὰ σὰς, καὶ σὰς φοβερίζει μετ' ἡλικίᾳ;...

— Καὶ νὰ φταῖγα τοῦλάχιστον, ὁ φτωχὸς; συνέχισε μετ' ἡλικίᾳ ὁ ταγματάρχης. Ψέματα εἶνε ὅλα, ὅ- σα λέει... Τὴν προσέχω καὶ φρον- τίζω γι' αὐτήν, ἴσως ὅσο κανένας ἄλλος σὺς γυῖος στὴν οἰκομένη!... Καὶ... ἄλλὰ... ἐσσοῦ!... νὰ τὴν... ἔρχεται... Πόσο ἀργεῖτε ἐσεὶ ἡ γυναῖκα νὰ ντυθεῖτε, τέλος πάν- των, δεσποινίς Λώρελτιν... Φαντα- στήτε νὰ περιμένετε μόνῃ τὴν ὥ- ρα, τὴν εμφάνισι τῆς Μάρσιας!...

Ἡ Μάρσια, ἡ χαριτόδουλη ἀλλὰ καὶ ἐγκρινάρα γιὰ τὸν ἀνδρο- σῦ- ζυγό της οἰκοδόμο, φανώταν τώρα νῶρεται πρὸς τὴ γωνιά ἐ- κείνη τοῦ γραφικοῦ κήπου, στὴν ὁ- ποία καθάταν ἡ φιλεναδοῦλα τῆς καὶ τὴν περιμένε.

— Πηγαίνετε εἰς, καὶ θὰ τὴν ψάλλω καταλλήλως!... μουρμου- ροῦσε πεταχτὰ ἡ Λώρελτιν στὸν ταγ- ματάρχα.

— Μερσι, δεσποινίς!... μουρμου- ροῖσε πὺ πεταχτὰ ὁ ταγματάρχης. Σὰς εἶδοσαν συγχρόνως, ὅτι μπο- ρεῖτε πάλι νὰ βάλετε τὸ ἑνὰ χα- ριτωμένο ποδαράκι σας ἐπάνω στὸ ἄλλο, καὶ νὰ καθίσετε πὺ ἀνα- παυστικὰ καὶ πὺ ἐνεργητικὰ, ἐφ' ὅσον δὲ λείπει ἐγὼ καὶ θὰ εἴστε τέτ- ἀ- ρτὰ μετ' ἡ γυναῖκα μου!...

Τὸ χαμογέλασε καθησυχαστικὰ, τῆς ἔγνεψε μετ' ἡλικίᾳ ἐνθουσιαστικῶς καὶ ἐξαφανίστηκε μετ' ἡλικίᾳ, ἀποπροπητῆ ψυχρότητα πῶς ἀπὸ κατὰ δένδρα. Κι' ἡ Μάρσια πάλι, κἀνώντας πὺς οἶτε παρατήρησε καὶ αὐτὰ τὰ καμώματά του, ξεφύ- νισε χαρούμενα στὴ Λώρελτιν:

— ὦ, καλωσόρισε, ἀγαπητὴ μου!... Τί χαριτωμένο κατελλὰ πὺν φορεῖς!... Καὶ τί ὁμορφα σὺ καὶ αὐτὸ τὸ χρυσόμαλλο κοτσιδά- κι, πὺν ἀναταυτῆται στὴ ράχι σου μετ' ὅση ἀρετὴ ταχυπνία!...

— Ἐσφιμένα ἐγκάρδια τὰ χεῖρα τους ἡ δυὸ φίλες... Κάθισαν ἡ μιὰ ἀπέναντι τῇ ἄλλῃ... Καὶ δὲν ἄρ- χισαν νὰ φέρον ἀνο-κᾶτο τὴν Ποριζιάνη μὲτα, ἐκεῖ στὴ γωνιά τῆς... ἀρκακινῆς ζούγκλας πὺν δοδεύοντοσαν!...

Ἀλῶνες γυναῖκες...

Ἄρῳ ἦσαν καὶ ἀπόπιν τὸ ποτὶ τους, τραγουδώντας βουήματα, μι- λώντας γιὰ φρυγοῖνα, καὶ κοι- νοπολιτεύοντας τὴς δυν-τρεῖς, ὅλες- ὅλες, φιλενάδες πὺν εἶχαν στὴν ἐ- ρμύνη ἐκείνη, ἔξωθεν ἐπὶ τέλους καὶ στοὺς ἄτυχους τοὺς ἄνδρες. Καὶ φωνικά, πρῶτὴ ἡ Μάρσια σὰν πὺ ἀρμονικὰ, πέταξε τὸ σχετικὸ φαρμακερὸ κεντρί τῆς:

— Ἄχ, ἀγαπητὴ μου, εἶνε ἀπε- ρίγητο τὸ τί τραβᾶ μετ' ὅσον δικό μου σῖζυγο... Ἐπληξα μὰς τὰς ἐδῶ στὴ μοναξιά... Κάνει τάχα πὺς ἀναποδογυρίζε τὸ σῖμπα, γιὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ... Μὰ δὲν βα- ρύνα... Ὅλα ὑποκρίσεις εἶνε... Μοῦ φαίνεται νερόβρατος... Χα- σμουριέμαι... Χασμουριέμαι... Χα- σμουριέμαι... Ἐνα φλερτάκι ἴσως νὰ νοστήμει τὴ ζωὴ μου, δὲ πὺ-

να... Βαρέθηκε μὰς τὸν, ἔρεῖς!... — Μήπως... βαρέθηκε... αὐτός... μὰς σου; εἶπε ἀργὰ καὶ μ' ἐμ- βόλῃ ταχυπνία ἡ Λώρελτιν, σου- φρονώντας τὰ γραμμοτὰ φρονόμα της.

— Τί θέλεις νὰ πῇ; ρώτησε ἡ Μάρσια, σαρτώντας ἑσθρά. Ἐχει γούστο!... Αὐτὸ τοῦλειψε, νὰ μὴν τοῦ ἀρέσω κόλας!...

— Ἐρεῖ καὶ ἐγὼ; ἀποκρίθηκε μετ' ἡλικίᾳ ἀρετῆς ἡ Λώρελτιν. Ἄλλὰ σ' ἀκούω νὰ λές, πὺς φά- χεις γιὰ φλερτάκι... γιατί... γιατί βαρέθηκες μὰς τὸν... Κι' ἐστὶ ἂν ὅσοι φάχνουν γιὰ φλερτάκι, ἔχουν βαρεθῇ προηγουμένως τὸν σύντρο- φό τους, θὰ πῇ πὺς καὶ ἐκεῖνος βαρέθηκε μὰς σου!...

— Πῶς;... Τί;... Ἄγε γρήγορα, Λώρελτιν... Τί ἔρεῖς;... πεύχτη- κε μετ' ἡλικίᾳ τὴν ὁρμὴ τῆς Μάρσιας, ἐνὸς τὰ μάτια τῆς ἔλαμπαν παρὰ- ἔξω.

— Ἐ, ναι, λοιπὸν! ἔκανε ἀπορη- στικὰ τάχα ἡ Λώρελτιν. Ὁ προ- κλημένος σῖζυγός σου... ἀρεῖ μετ' ἡλικίᾳ πρῶτα μ' ἑνα σωρὸ γλω- λογα, ἥστερα μετ' ἡλικίᾳ στὸ στό- μα!...

— Κι' ἐσύ;... Ἐσύ... τί ἔκανες; ρώτησε λαχανιασμένη, ἔξω ἡ Μάρσια.

— Ἐγὼ; Τοῦδωσα ἑνὰν μπάτσο, ἐγὼ! ἀποκρίθηκε ἡ Λώρελτιν, σκάζοντας σὲ ἀνδρική γέλια, ἐπὶ τέλους.

Πέρασαν μερικές στιγμές, ἄφω- νης ἀγωνίας καὶ λαχτάρας γιὰ τὴ Μάρσια, καὶ ἀπεργατικῆς εἰδημίας γιὰ τὴ Λώρελτιν. Ἡ δυὸ νεαρὲς φίλες κιντᾶντοσαν κατὰματα, καὶ φανώοντοσαν νὰ φάχνουν ἀ- μοιβαία ἡ μιὰ στὰ μάτια τῆς ἄλ- λης, γιὰ νὰ ἐξηγαστοῦν ἀπὸ αὐτὰ τὸ τί πραγματικὸς γινῶτα, στίς ψυχὰς τους.

Ἐξάφνα, ἡ γλωμάδα τοῦ προ- σώπου τῆς Μάρσιας ἔκρυψε σιγά- σιγά, σὰν συννεφὰς σὲ ἔσπερο οὐρανὸ. Τὰ ὄμορα μῆτια τῆς γυ- λισαν ἀπὸ δούδεκα, παχυνδίσαν ἀπὸ κάποια μυστικὴ ντροπὴ, καὶ ἔ- στερα χαμῆλως στὸ χῶμα. Κι' ἐνὸς τὰ χεῖρα τῆς ἔσφιγγαν τώρα μετ' ἡλικίᾳ τὸ χεῖρ τῆς Λώρελτιν, τὰ χεῖρ τῆς μουρμουρῶσαν ἀργά:

— Σὺ! εὐχαριστῶ, μικροῦλα μου φίλη... Σὲ περῶν, λιγάκι σὶα χρό- νια, μὰ μετ' ἡλικίᾳ πὺν σὶα φρο- νιμάδα... Μετ' ὁ αὐτὸ καὶ ἔξωθεν ψευματάκι σου, μοῦδειξες καθάρᾳ πόσο ἀγαπᾶ πραγματικὰ τὸν ἄν- δρα μου... καὶ... καὶ πόσο κάνω τιμωρικὴ τὴ ζωὴν μου μετ' ἡλικίᾳ δι- καιολόγηται γκρίνια μου!...

Μετὰ δύο χρόνια, ἡ μιὰ Κέν- Ντὸνς κατέκοψε τὸ νεῖο τῆς προ- ηγουμένης: Πραγματικὸς τὴν ἴδια διαδρομὴ σὲ 69 λεπτὰ 24 δευ- τερόλεπτα.

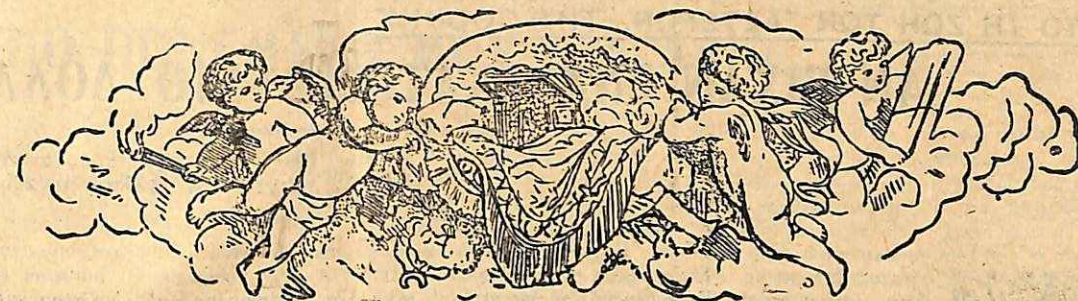
Ἄν μιὰ μέρα, ὅπως ἰσχυρίζον- ται πολλοί, πραγματοποιήθῃ τὸ ἔ- νερο τῆς κατασκευῆς ὑπογειοῦ ση- ραγῶς στὴν Μάγχη, τὴν διαδρομὴ αὐτὴ τὰ ἔξωθεν θὰ τὴν κάνουν σὲ 40 λεπτὰ.

Στὴ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστη- μίου τῆς Ὁξφόρδης ὑπάρχει ἑνα βιβλίο τόσο μικρὸ, ὥστε μπορεί ἑ- να ποντῆ νὰ τὸ κᾶν μιὰ παι- νιὰ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ χάρισε στὴ Βιβλιοθήκῃ κάποιος συλλέ- κτης. Ἐνὸς Τσάμπερλαν ὁ- νομαζόμενος καὶ εἶνε μιὰ ἀγγλι- κὴ μετάφρασις

(Δ α ρ ο σ φ ο υ κ ῶ)

Ἄγαποῦμε πάντοτε ὅλους γενι- κῶς τοὺς θαυμαστὰς μας, μὰ δὲν ἄγαποῦμε πάντοτε ὅλους γενικῶς ἐκείνους πὺν εἰσις θυμίζουμε.

(Δ α μ α ρ τ ῖ ν ο ς)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὁ διάπλους τῆς Μάγχης. Ποῖος πρωτοπέρασετὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ στενὸ. Τὰ περιεργότερα βιβλία τοῦ κόσμου. Βιβλία δεμένα μετ' ἡλικίᾳ πινε δέρμα. Ἡ κληρονομία μιᾶς θαυμαστῆς τοῦ Φλαμπαριῶν. Ἐνας σιδηροδρομικὸς σταθμὸς ἀπὸ τὸν ὅποιος δὲν περνάει ποτὲ τράνιο.

Ὅπως μὰς πληροφοροῦν ἡ ὁ- θλητικὲς εὐρωπαϊκὲς ἐφημερίδες, οἱ κολυμβητὰ ἡ ἐπιχειρήσαν καὶ πάλι νὰ διαπλεύσουν αὐτὸν τὸν μῆ- να τὸ στενὸ τῆς Μάγχης.

Πρῶτος διέπλευσε τὴν Μάγχη τὸ 55 π. Χ. ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ, μετ' ἡλικίᾳ ἐννοεῖται.

Μετ' ἡλικίᾳ τοῦ διέπλευσε πρῶ- τος ὁ πλοῦτος Οὐέλτ τὸ 1835. Τὸ ἀπώτατο τοῦ ἔκανε τὴν δια-δρομὴν σὲ πενήντα λεπτὰ.

Τὸ πρῶτο ἐναεριο ταξιδιὸ πάνω ἀπ' τὴ Μάγχη πραγματοποιήθηκε μετ' ἡλικίᾳ τὸ 1788, ἀπὸ τὸν ἀ- εροναῦτη Μ. Μπλανσά.

Ὁ Μπλανσά πέταξε μετ' ἡλικίᾳ ἀπὸ τὸ στενὸ τῆς Μάγχης τὸ 1909 καὶ ἔκανε τὴν δι- αδρομὴν αὐτὴ μέσα σὲ ἑξῆς λε- πτὰ.

Τὸ 1927, ὁ Ρενὲ Λαβάρ ἐξεκίνη- σε ἀπὸ τὸ Καλαὶ στὸ Ντόβερ μ' ἑνα ποδήλατο μετ' ἡλικίᾳ, καὶ διέ- πλευσε τὴν Μάγχη σὲ ἑξῆς ὥ- ρες.

Τὸν ἐπόμενον χρόνον ἑνας Ἀστρο- νάκος, ὀνομαζόμενος Ἐθελμάρκ, τὴν διέσχισε μετ' ἡλικίᾳ. Τὸ κατό- θημα τοῦ αὐτοῦ τὸ ἐπαύλαβε καὶ κάποιος Κρόξ.

Ἐνα ἀξιόλογο ὁρεῖο ἐπετεύχθη ἀπὸ τὴν Βικτωρία Μπρὸνς: Διέ- σχισε τὴν Μάγχη, ἀπὸ τὸ Ντόβερ στὸ Καλαὶ μετ' ἡλικίᾳ καὶ ἐπέ- στρεψε πῶς μέσα σὲ μιὰ ὥρα καὶ 41 λεπτὰ.

Μετὰ δύο χρόνια, ἡ μιὰ Κέν- Ντὸνς κατέκοψε τὸ νεῖο τῆς προ- ηγουμένης: Πραγματικὸς τὴν ἴδια διαδρομὴ σὲ 69 λεπτὰ 24 δευ- τερόλεπτα.

Ἄν μιὰ μέρα, ὅπως ἰσχυρίζον- ται πολλοί, πραγματοποιήθῃ τὸ ἔ- νερο τῆς κατασκευῆς ὑπογειοῦ ση- ραγῶς στὴν Μάγχη, τὴν διαδρομὴ αὐτὴ τὰ ἔξωθεν θὰ τὴν κάνουν σὲ 40 λεπτὰ.

Στὴ Βιβλιοθήκῃ τοῦ Πανεπιστη- μίου τῆς Ὁξφόρδης ὑπάρχει ἑνα βιβλίο τόσο μικρὸ, ὥστε μπορεί ἑ- να ποντῆ νὰ τὸ κᾶν μιὰ παι- νιὰ. Τὸ βιβλίο αὐτὸ τὸ χάρισε στὴ Βιβλιοθήκῃ κάποιος συλλέ- κτης. Ἐνὸς Τσάμπερλαν ὁ- νομαζόμενος καὶ εἶνε μιὰ ἀγγλι- κὴ μετάφρασις

τὸν κυριώτερον τραγουδιὸν τοῦ Ὁμῆρου Κανῆ. Ἐχει 1/4 τῆς ἴν- στας ἡμῶς, 3/10 πλάτος καὶ ὑγι- ζεῖ ὅσο καὶ ἑνας σπόρος σταριῶν.

Τὸ μικροσκοπικὸ αὐτὸ βιβλίο ἔ- χει τριάντα τέσσερες σελίδες πι- κνотυπομένες καὶ εὐανάγνωστες, μόνον μετ' ἡλικίᾳ βιβλίου τῆς ἀπο- τοῦ Ντελάγ.

Ἀντισητῶς ὅμως τὸ βιβλίο αὐτὸ κᾶν σὲ μιὰ πυκνὰ, ἡ ὁποία ἀ- πετέφρασε ὅλη τὴν Βιβλιοθήκῃ τοῦ Λέ Ροά.

Ἐπίσης ἑνα ἄλλο βιβλίο, τὸ ὁ- ποῖο φέρει τὸν τίτλο «Στοιχεῖα Πρωτοπλῆς Ἀνατομίας», τοῦ καθη- γητοῦ Λένιντ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Φιλαδέλφειας, εἶνε δεμένο μετ' ἡλικίᾳ ἀνθρώπου. Σήμε- ρα δὲ θρί- σκεται στὴν Βιβλιοθήκῃ Ρούσκ, τῆς Βάσσιμπτων.

Ἐνας νεαρὸς Ἀμερικανὸς φου- διῆς, τελευταῖος ἀνέλαβε καὶ ἔ- φερε εἰς πέρας ἑνα καταπληκτικὸν κατόρθωμα, σχετικὸν μετ' ἡλικίᾳ βιολογία:

Ἐφελοῦδισε λίγο ἑνα αἰγὸ καὶ ἀπὸ τὸ μικρὸ αὐτοῦ ἀνοιγνὰ κα- τέρθηκε, μετ' ἡλικίᾳ ἐνὸς μι- κροσκοπικοῦ φωτογραφικοῦ φακοῦ, νὰ φωτογραφίσῃ ὅλη τὴν θαμνίσια ἀνάπτυξιν ἐνὸς κοττοπύλου!...

Στὴν Ἀγλία ὑπάρχει ὁ πρῶτος σιδηροδρομικὸς σταθμὸς.

Ὁ σταθμὸς αὐτός, τέλειος καθ' ὅλα, μετ' ἡλικίᾳ εἰσπηγῶν, μετ' ἡλικίᾳ ἀνατομῆς, ἀποθήκης, ἔχει μετ' ἡλικίᾳ ἀνὴρ καὶ κάθε χρόνον περ- νοῦν ἀπ' αὐτὸν χιλιάδες ἐπαβάτες.

Τὸ πρῶτον ὅμως εἶνε ὅτι ποτὲ δὲν περᾶσ ἀπ' αὐτὸν σταθμὸς αὐτός, τὸ τραῖνο!

Ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς ἀνωμαλίας εἶνε ἑνας ποταμὸς, ὁ ὁποῖος χωρ- ῖζει τὸν σταθμὸν ἀπ' τὴν σιδηροδρο- μικὴν γραμμὴν, καὶ ἔτσι ὅλοι οἱ ἐπαβάτες μετ' ἡλικίᾳ ἀποσκευὰς τους, μαῖνουν στίς...

δρόμους καὶ ἀπὸ αὐτὲς στὸ τραῖνο. Ὁ σταθμὸς αὐ- τὸς θρίσκεται στὸ Νταρμίνθ, τῆς ἐπαρχίας Ντεβόν.

Ἄγαποῦμε πάντοτε ὅλους γενι- κῶς τοὺς θαυμαστὰς μας, μὰ δὲν ἄγαποῦμε πάντοτε ὅλους γενικῶς ἐκείνους πὺν εἰσις θυμίζουμε.

(Δ α μ α ρ τ ῖ ν ο ς)

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ", ΤΗΣ ΟΘΟΝΗΣ

ΑΝ ΕΙΧΑΝ ΕΝΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟ ΔΟΛΛΑΡΙΑ!...

(Μία περιεργή έρευνα της Αμερικανίδος δημοσιογράφου Μόντ Μακ Άλλαν μεταξύ των «αστέρων» του Χόλλυγουντ)

δνευρα! Δεν τὸ πιστεύετε; Ὁρίστε λοιπόν: Αὐτὲς τίς μέρες εἶχα τὴν... ὑπερβολὴν ἐπιθυμία νὰ ὑποβάλω τὴν ἀδύνατον ἐρώτησιν στὶς ὁμορφες «δεντέττες» καὶ στοὺς μεγαλοὺς γόητας τῆς ὁθόνης:

—Τί θὰ κάνατε ἂν εἶχατε ἓνα ἐκατομμύριο δολλάρια;

Ἡ Μάϊν Καστλὺλ, ἡ ὁποία ἐκεῖνες τίς μέρες «γυρίζε» ἓνα φιλμ, στὸ ὁποῖο ὑπεδύετο τὴν κόρη ἑνὸς διασημοῦ διανομή, ἀπεκρίθη:

—Ὁ ἀγόρασα μιὰ βίλλα καὶ θὰ περνοῦσα τὰ ὑπόλοιπα χρόνια τῆς ζωῆς μου πρῶτοντας κρέμες, παγωτά, γλυκίσματα καὶ μπισκότια, γιατί εἶνε τὰ μόνὰ πράγματα... πού δὲν τὰ χορταίνομαι!

Αὐτὴ ἡ ἐξωφρενικὴ ἐπιθυμία τῆς ὁμορφῆς «δεντέττας» ἄς μὴ σὰς φαίνεται περιεργή. Ἡ χαριτωμένη ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου τρελαινέται τόσο πολὺ γιὰ τὰ παγωτά καὶ τὰ γλυκίσματα, ὥστε, αἰώνως, ἔχει χαλασμένα τὸ στομάχι της. Μὰ μὲ τὴν ἀπάντησίν της, αὐτὴ ἤθελε νιώσει νὰ πῇ ὅτι θὰ ἡσύχαζε ἀπὸ τὰ βασάνια τοῦ «στομάχου», γιατί δὲν θὰ ὑπῆρχε ἀνάγκη νὰ ἐργάζεται. Νὰ τὸ πιστεύουμε;

Παραδόξως ὅμως τὴν ἴδια ἐπιθυμία ἔχει καὶ ἡ χαριτωμένη ἡθοποιὸς τοῦ κινηματογράφου Φλορίν Μάκ Κίνεϊ, ἡ ὁποία ὑποφέρει τόσο ἀπὸ τὴ ζέστη, ὥστε τίς ὥρες τῆς ἀναπαύσεώς της, τίς περνᾷ μέσα σὲ μιὰ... παγωνιέρα!

Ἡ Φλορίν Μάκ Κίνεϊ λοιπὸν μοῦ ἔδωσε τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

—Ἄν εἶχα ἓνα ἐκατομμύριο δολλάρια, θὰ ἔγινε μιὰ βίλλα-φυγεσιὶ γιὰ νὰ μὴ ὑποφέρω καθόλου ἀπὸ τὴ ζέστη. Ἐπειτα θὰ ἐξασφάλιζα σὲ κάθε μέλος τῆς οἰκογενείας μου μιὰ ἀνετή ζωὴ καὶ τέλος θὰ ἔδινα πολλὰ λεφτά στοὺς ἀνθρώπους πού γνωρίζω προσωπικῶς ὅτι ὑποφέρουν. Θὰ ἤμουν δὲ εὐχαριστημένη, ἂν κοτόφθωνα νὰ τοὺς ἀνὼν εὐχίζεις!

Ἡ Τζέιν Κράουφοντ, πρὶν ἀπαντήσει σ' αὐτὴ τὴν ἐρώτησιν, ἔμεινε λιγνὴ σκεπτική. Ἐπειτα ἐδήλωσε μὲ τὸ φανερότερον ὅρος τοῦ κόσμου, ὅταν νὰ εἶχε κίβλας τὸ ἐκατομμύριο:

—Ὁ ἀγόρασα ἓνα σωρὸ ὁμορφὰ σπιτόματα γιὰ νὰ ἐκμεταλλεύω ἓτοι ἓνα κτῆνος τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας πού ἀκόμη καὶ σήμερον μὲ βα-

σάνζει. Ἐπειτα, θὰ ἔκανα ἓνα μεγάλο ταξίδι στὸν Βόρειο Πόλο. Ἐστὶ δὲν θὰ ζήλευα περὶ τῆς φίλης μου, τὴν «μίσσε» Κλάντυς Μέρβιλ, ἡ ὁποία κάθε τέτοιον καιρὸ ἐξοικνίει μὲ τὴν εὐθυμὴ συντροφιά της γιὰ νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς Ἑσκιμώους καὶ νὰ περάσῃ μαζὺ τοὺς ἰὸ καλοκαίρι της.

—Ἀγαπᾷτε λοιπὸν τόσο πολὺ τοὺς Ἑσκιμώους; τὴν ἐρώτησα μὲ τῶς.

—Κάθε ἄλλο! μοῦ ἀπάντησε ἡ Κράουφοντ. Ὅποτε τοὺς ξέρει διόλου. Μὰ ἔχω ἐπιθυμῆσαι νὰ ζήσω ἓνα καλοκαίρι μακριὰ ἀπὸ τὴς κοσμικῆς «ἐλάξ» τῶν λουτροπόλεων. Θὰ ἤθελα νὰ ζήσω σὺν μιᾷ ἀσκητικῇ γυναίκα πού δὲν συγκαίνει κανέναν καὶ γιὰ τὴν ὁποία δὲν ἐνδιαφέρεται κανεὶς!...

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο, ἡ πὺ ἀλλοτινὴ «δέντε» τοῦ Χόλλυγουντ, ὅπως τὴν ὀνομάζουν τώρα σὺν πάλι τοῦ κινηματογράφου, μοῦ διηλοῦσε ὅτι τὸ ἔχει ἤδη αὐτὸ τὸ ἐκατομμύριο καὶ ὅτι θὰ τὸ ἔδινε εὐχαριστικῶς ὡς βραβεῖον στὸν ἀνδραπόδ τῆς ζωῆς καὶ θὰ τὴν ἔκανε εὐτυχεμένη. Ποτέ της δὲν μπόρεσε μόνη της νὰ νοιώσῃ τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς.

Ἡ Ντολὸρὲς ντέλ Ρίο ἔχει με-

γάλη ἀδυναμία στὶς ταυρομαχίες. —Ἄν μπορούσα νὰ διαθέσω ἓνα ἐκατομμύριο ἀπὸ τὴν περιουσία μου, μοῦ εἶπε, θὰ καλοῦσα τὸν καλύτερο ταυρομάχο τῆς πατρίδος μου νὰ κἀν μιὰ συνταγματικὴ ἐπίδειξιν τῆς τέχνης του. Ἐστὶ θὰ ἐκαιοποιούσα μιὰ παλιὰ γοσταλγία μου πού τόσο μὲ βασανίζει! Ἡ ταυρομαχία καὶ ὁ χορὸς εἶνε τὰ μόνον πράγματα πού ἀγάπησα στὴν ζωὴν μου. Ὅταν ἤμουν μικρή, εἶχα ἴσως ἡ σὰν τῶν ταυρομάχων. Τοὺς ἔξερα διόλου μὲ τὰ μικρὰ δνόματά τους. Ἐξερα τίς περιπέτειές τους, τίς ἀδυναμίες τους, ὅλη τὴν ἰδιωτικὴν ζωὴν τους. Κάθε Κυριακὴ ἐγλυπτοῦσα, μὲ χίλια τεχνάσματα, μέσα στὸ πλῆθος τῶν «ἀφιθιόνιδες» γιὰ νὰ παρακολούθησά τὸ ἀιματοκύλισμα τῶν «τόρως» ἀπὸ διασημοὺς ταυρομάχους! Καταβαίνετε λοιπὸν τώρα τὸ πάθος μου γιὰ τίς ταυρομαχίες.

Ἡ Μαίη Γουέστ, ἡ «μοιραία» τῶν μοιραίων γυναικῶν τοῦ Χόλλυγουντ, μοῦ ἀπάντησε, ὅτι δὲν τὴν συγκατοῦν τὰ ἐκατομμύρια. —Οἱ θαυμασταί μου, μοῦ εἶπε, μοῦ κάνουν παραπολιὰ δόρα καὶ εἶνε πάντα πρόθυμοι νὰ ἐκπληρώσουν κάθε ἐπιθυμία μου. Ἀν ἔχω λοιπὸν θὰ μπορούσα πραγματικῶς νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν μου, εἶνε τὸ νὰ ἔχω πάντα

τοὺς ἰδίους ἀφοσιωμένους θαυμαστάς καὶ ὅταν θὰ ἔχω παύσει νὰ ἔχω περὶ τὸν τίτλο τῆς «μοιραίας» τῶν μοιραίων!...

Κι ἔπειτα ἐπρόσθεσε: —Τώρα, ἂν ἐσεῖς ἐπιμένετε νὰ μοῦ χαρίσετε ἓνα ἐκατομμύριο δολλάρια, δὲν θὰ ἦταν ἐλθαι εὐγενικὸν νὰ τὸ ἀρνῶμαι καὶ νὰ σὰς προσβάλω. Τὴν ἴδια μέρα λοιπὸν θὰ διοργανώσω ἓνα γεῖμα ἀφρατάστων πολυτελείας, στὸ ὁποῖο θὰ καλοῦσα ὅλο τὸ Χόλλυγουντ νὰ διασκεδάσῃ. Καὶ θὰ ἔκανα τόσες πολλὰς τρελλὰς ἐκείνῳ τὸ βράδι, ὥστε θὰ ἔδωκα ὁλόκληρο τὸ ἐκατομμύριον!...

Πολὺ λογιετὴ, μὰ τὴν ἀλήθειαν, φαίνεται ὅτι εἶνε ἡ Μαίη Γουέστ!...

Ἡ Μόρρις Ὁ Σούλιντν πού ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὴ θάλασσα, ὥστε ὅλο τὸ καλοκαίρι γυρίζει στὶς κοσμικὲς λουτροπόλεις μ' ἓνα μαγιό, μοῦ εἶπε, ὅτι θὰ χρησιμοποιούσε τὸ ἐκατομμύριον, γιὰ νὰ διοργανώσῃ ἓνα πλῆθος ναυτικῶν γιορτῶν καὶ νὰ κἀν ὅλες τίς «Ἀμερικανίδες» ν' ἀγαπήσουν μὲ πάθος. ὅπως αὐτὴ, τὰ θαλάσσια σπορ.

Ἡ Ἀμερικανίδες, μοῦ εἶπε, ἔχουν πάρεϊ ἀπὸ φρόδο τὴ θάλασσαν. Τίς ἠλέετε στὶς κοσμικὲς ἐλάξ; ν' ἀγαπᾷτε μὲ μόντενα μαγιό καὶ νὰ ἐπιδεικνύουν τὸ ἡλιοκαμένο σῶμα τους, μὰ καμιά δὲν ἀγαπᾷ πραγματικῶς τὴν θάλασσαν. Φοβούνται ὅλες μὴπως τοὺς χαλάσει τὸ «μοιραϊκὸ» ἀπορροιαὶ νὰ βοηθῇσιν στὴ θάλασσαν, ὅταν διοργανώνονται διάφοροι διαγωνισμοὶ στὶς ναυτικὲς γιορτές, πού παύουν τὸν χαρακτήρα κοσμικῶν συγκεντρώσεων. Μ' ἓνα ἐκατομμύριο δολλάρια λοιπὸν καὶ μὲ τὴν συνδρομὴ τῶν πλουσίων θαυμαστῶν μου, θὰ μπορούσα νὰ διοργανώσω ὅλο τὸ καλοκαίρι τέτοιες ναυτικὲς γιορτὲς καὶ θὰ κατέφερα τίς Ἀμερικανίδες νὰ συνηθίσουν τὴ θάλασσαν!...

Ἡ Πόρτερ Χάλ, πού δῶ καὶ λίγον καιρὸ ἐγκατέλειπε τὸ Μπροντ-γουντ καὶ ἦρθε στὸ Χόλλυγουντ γιὰ νὰ παίξῃ στὸν κινηματογράφον, εἶνε ἴσως ἡ μόνη «δεντέττα», πού φανέρωσε μὲ εὐλαβίαν τὰ ὄνειρά της:

—Ἄν εἶχα αὐτὸ τὸ ἐκατομμύριον, μοῦ εἶπε, θὰ ξαναγύριζα ἀμέσως στὴν Νέα Ὑόρκη καὶ θ' ἀφοσιωνόμουν σὸν θέατρο! Ὁ κινηματογράφος μ' ἀφήνει ἀσυνέληπτη, γιατί μὲ στερεῖ ἀπὸ τὰ χειροκροτήματα καὶ τὸν ἐνθουσιασμὸ τοῦ Κοιντοῦ.

Ὅσο τώρα γιὰ τοὺς γόητες τῆς ὁθόνης, ἰδοὺ ἡ ἀπάντησίν τους: Ὁ Γκάρντ Κούπερ θὰ χορηγοῦσε τὸ ἐκατομμύριον γιὰ νὰ διοργανώσῃ μιὰ μεγάλη ἐκδοκὴν στὴν πατρίδα τῆς Ἰσμερίας.

Ὁ Κλάρε Γκρέμπλ θ' ἀγόραζε ἓνα πολυτελὲς γινώτ καὶ θὰ ἔκανε τὸν γυρὸ τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ συγκεντρώσῃ ἓνα σωρὸ ὁμορφὰ

Ἡ Γκρέτα Γκάρμπο ὡς βασίλισσα Χριστιανή

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΙΟ ΠΟΝΕΜΕΝΟ ΜΟΥ ΕΙΔΥΛΛΙΟ...

πλύνεται πάνω ἀπ' τὰ βουνά καὶ ξεραίνει τοὺς θάμνους. Τὰ ἔντομα ποφάνε... Ὁ θάνατος γλιστρεῖ ἀνάμεσα στὰ φύλλα... Σοὺ φαίνεται πὺς ἡ ὄρες χτυποῦνε πὺς βαρεὶα στὸ ψηλὸ καμπαναριὸ καὶ τὸ νερὸ κυλάει πὺς κρῖον. Κάθε τέτοια ἐποχὴ μοῦ φαίνεται πὺς ἔρρενε στὸν νοῦ μου ἓνα παράδοξο ἐπεισόδιον τῆς ζωῆς μου, ξεχωριστὸ καὶ θλιβερό.

Ἦταν Ἰούνιος. Πλανιόμουν στὸ «Πέραμα τῶν Λύκων» — μιὰ μικρὴ κοιλιά, ὅπου δρόμοι, βράχοι καὶ νερὰ αἰχμαλῶν σ' ἓνα ὄρατο τοποθετοῦν. Εἶχα σταθῇ πάνω σ' ἓνα γεφύρι, σκεπασμένον ἀπὸ περικλινὰ καὶ βόττα. Τὸ ρυάκι ἀπὸ κάτω ἔτρεχε, ἀφροκοπώντας πάνω σὺς πέτρες καὶ τίς ὀφές τῶν ἰσθμῶν.

Ὁ ἀέρας εὐδοίαζε ἀπὸ ρετσίνη, δούσιον καὶ ἄγρια ὀδὸν. Ἦσαν ἔτοιμοι νὰ ἐξακολουθήσω τὴν πορεία μου, ὅταν εἶδα νῆρχονται πρὸς τὸ μέρος μου δύο γυναῖκες — ἡ μιὰ γυνὴ μὲ πρόσωπον λαμπρὸν καὶ ὁμορφὰ λευκὰ μαλλιά καὶ ἡ ἄλλη νέα μὲ ἀνήσυχον μάστι, μὲ πρόσωπον θλιμμένον καὶ μὲ μιὰ κομψὴ χάρι στὸ κορμὶ της. Ἡ ἡσυχία μας διαταραχθήκαμε, ἡ γυνὴ ἔκανε ἓνα κίνημα ἐκπλήξεως, μὴ μὲ εἶδε, ἐνῶ ἡ νέα γίνετο ὁλόασπρη καὶ ἔ-

καὶ σπάνια πράγματα.

Ὁ Τζάννυ Βασιμώλλερ πάλι, θ' ἀνοίγε μιὰ πρότυπη Κολυμβητικὴ Σχολή.

Ὁ Ρομὺν Νοβάρρο θ' ἀγόραζε ἓνα πᾶνόν τόσο τέλειον καὶ τόσο... πολυτελές, ὥστε νὰ εἶνε τὸ μοναδικὸ στὸν κόσμον!

Ὁ Κλάρε Τζωφον θ' ἔφαινε ἀμέσως γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε μείνει καὶ ἄλλοτε ἔξω ὁλόκληρα χρόνια, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὑποδεδειγμένον ὄνειρόν της ζωῆς: Νὰ σπουδᾷσῃ ζωγραφικὴ καὶ γλυτικὴ!

Ὁ Ρομὺν Χάουτν θ' ἀγόραζε μιὰ ἑταιρία στοὺς πρόποδες ἑνὸς κατ'ἄφροντος λόφου, ὃ ὅποιος θὰ εἶχε γύρω του ἀπόρημα καὶ πανήρυκα βουνὰ καὶ μιὰ μεγάλη λίμνη! Ἐστὶ, ὅταν θὰ ἤθελε νὰ ξεκουρασθῇ, θὰ καθόταν στὴν πόρτα τῆς βίλλας του καὶ θὰ θαύμαζε τὸ τοπίον πού θ' ἀπλώνονταν μπροστὶν του: τ' ἀπόρημα βουνά, τὴ λίμνη καὶ τὰ καταρσάκια δάσους!...

Ὁμοιολογῶ ὅτι μιὰ τέτοια ἐπιθυμία τὴν ἔχει πολλὴ λογικὴ καὶ πολὺ ἀνθρώπινη.

Ἡ ὁμορφὴ λοιπὸν «δεντέττα» καὶ ὁ γόητης τῆς ὁθόνης, καθὼς βλέπετε, ἔχουν παραπολιὰ ἐκκεντρωτὰ ὄνειρα πού μοιάζουν καὶ αὐτὰ μὲ τὴν ἀλλοτινὴ καὶ ἐξωφρενικὴ ζωὴν τους!...

ΜΟΝΤ ΜΑΚ ΑΛΛΑΝ

βγαλε μιὰ φωνὴ μουγγὴ καὶ πνιγμένη.

—Εἶνε αὐτός! φώναξε... Εἶσαι σὺ, Τζωρτζ! εἶπε.

Ἐκανε ἓνα βήμα γιὰ νὰ πῆσιν πάνω μου, μὰ ἡ συνόδος τῆς τὴν κράτησε καὶ ἐγὼ ταραγμένος καὶ ὅλο σύγχυσι, ἔβγαλα μηχανικὰ τὸ καπέλλο μου καὶ ἀποκαρύνθηκα.

Μερικὲς ὥρες ἀργότερα, μέσα στὸ σπίτι μου, σκεπτόμουν τὴν παράδοξον αὐτὴ συνάντησιν, ὅταν ἡ σπιτονοικοκυρὰ μου μὲ ἀνήγγειλε μιὰ ἐπίσκεψιν. Βοήκα στὸ σάβαν τὴ γυνὴ μὲ τὸ ὁμορφὰ, ἄσπρα μαλλιά. Μόλις τοιμύσας νὰ μὲ κατελθῇ καὶ εἶχε ἓνα ὄρος συγχύσεως καὶ δειλῶ. Ἦταν φανερό πὺς ἀγωνίζονταν νὰ μοῦ μιλήσῃ.

—Κύριε, εἶπε τέλος, ἦλθα γιὰ νὰ κάμω ἓνα διάδημα πολὺ τολημικό. Θὰ κρίνετε καὶ μόνος σας, ἂν μπορούσα νὰ τ' ἀποφύγω. Ἡ κόρη μου (εἶνε αὐτὴ πού μὲ συνόδευε πρὸ ὀλίγου) ὕστερα ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς τὸν ὁ-

μη; Θὰ δεχόσαστε νὰ ὄητε τὴν κόρην μου, νὰ παίξετε τὸν ὁλό τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ — ὦ, μόνο γιὰ λίγες μέρες! Περίφημοι γιαιτοὶ μοῦσαν πὺς μιὰ εἰνότη καὶ θὰ μπορούσε νὰ τὴν γιαιτοῦν. Καὶ ἄλλο θὰ μπορούσε νὰ ἐπιφέρει τὴν κρίσιν αὐτὴν, παρὰ ἡ μαγευτικὴ ἐπιστροφή τοῦ Τζωρτζ Νοβάρρο!

Ἡ γυνὴ κυρία ἔκλειψε μὲ δάκρυα θερμά, εἶχε πᾶσι τὸ χεῖρ μου καὶ τὸσφινγε μὲ τέτοια ἀπελπισία πὺς μὲ μιὰ στιγμὴ, κυριεύοντο ἀπὸ συμπόνη, τῆς ὑποσχέθηκα νὰ κάμω ὅ,τι μοῦ ζήτουσε.

Τότε ἄρχισε τὸ συγγραμμικότερον καὶ μεγαλοπρεπέστερον εἰδυλλίον τῆς ζωῆς μου. Κάθε μέρα πῆγαινα στὴν Κλάρα καὶ πότε στὸν κῆρον, πότε στὴν λίμνη, περνοῦσαμε τίς ματαιὰς ὁρᾶς μας. Ἡ νέα δὲν γιναιμυρεῖται μὲ τοῦλάχιστον ἡ τρέλλα τῆς ἔπαινε μὲ εὐτυχισμένη καὶ ἡσυχία μορφῇ. Ἡ ἀνισυχία τὴν ἔχε ἀφήσει, οἱ τρόποι τῆς πᾶσανε νᾶνα ταραγμένοι καὶ τὸ πρόσωπό

τῆς ἔδειχνε ὅτι ἔβγαλε τὸν ὁλό τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ τῆς τὸν ὁλῶν.

—Κράτησα τὸ λόγο πού εἶχα δώσει στὸν ἐαυτόν μου, ἐξακολούθησε ὁ Ντερέν... Ἡ τρέλλα τῆς Κλάρας δὲν ἦταν φανερὴ.

Ὁ γάμος δὲν σκόνταψε σὲ δυσκολίες σημαντικὰς. Ἀρχοῦσε νὰ κατοικήσῃσιν στὴ Λυὸν ἡ στή Γενεῖν, ὅπου ἡ οὐαγενεὶα τῆς δὲν ἦταν γνωστὴ. Ἀλλὰ ἡ Μοίρα ἀποκάσσε διαφορετικὰ. Ἡ φτωχὴ μου ἡ ἀρραβωνιαστικὰ δὲν ὑπόφερε μονάχα στὸ μυαλὸ, εἶχε προσβληθῇ καὶ ἡ πολιτεία. Ἐτρεξε καὶ ἔτσι ἔφτασε στὴν κορμὴν χωρίς ἄνοι. Καὶ ἐκεῖ πάνω σκόνταψε σὲ μιὰ ὄρεα καὶ κλήσε ἀπόστασιν στὴν πλάνην. Τὴν ἐπὶσημωσαν ἀνασθητὴ καὶ δὲν ὑπόφερε πᾶν νὰ συνελθῇ. ἴσως τὸ περπομένο εἶχε καλὰ τακτοποιήσει τὰ πράγματα. ἴσως τῆς ἦταν γινώτ νὰ πεθᾷ ἐπὶ τῆς ἐπὶσημωσῆς. Μὰ μέσα στὸν θάνατον καὶ εὐγενικὸν φθινόπωρον πού ἀνεβαίνει στὰ βουνὰ καὶ ξεραίνει τοὺς θάμνους. Ἐγὼ μὲ πόνον θυμολογῶ τὸν τρεμρὸν αὐτὸν ἐπεισόδιον καὶ διατηρῶ γιὰ τὴν τρελλὴν μιὰ ἀνάμνησιν μυστικὴν καὶ ἀτέλειωτην.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΚΙΑΣ

Ἡ σικιά, τὸ ἀποροφόρον δένδρον μὲ τοὺς γλυκύτατους καρπούς του, στὴν ἀρχαίότητα εἶχε τέσσερα δνόματα: (Συκὴ, Τράγος, Ὀλυμπος καὶ Ἐρενός! Ἀπ' τῆς σικίης μάλιστα τίς πολλὰς, ὠνομάσθηκα καὶ Ὀλυνθος ἡ γνωστὴ πάλαι τῆς Μακεδονίας, καὶ ὁ δημοὺς ἔρρενε τῆς ἐπαρχίας Πατρῶν.

ΚΟΝΤΑ σ' ένα δρεμά χωρίς της Νάντης ήταν χτισμένος ο πάργος του Κουεχόν, ιδιοκτησία κ' αυτός και το χωριό του κόμητος ντε Κερβελέν. Ο κόμης είχε τόσο μεγάλο πάθος στο κυνήγι, από τότε που χάσε την αγαπημένη του γυναίκα, ώστε ενώ ήταν ελεύθερος και αεγολάλητος στους φτωχούς κολλίγους του, δειγνύονταν αντίθετα απάνθρωπος και σκληρός προς τους λαθροθήρας...

Εκείνο το χειμώνα, πριν από το 1788, ενώ ο κόμης καθόταν μπρός στη φωτιά του τζακού και ξεσπώνταν καπνίζοντας την πίπα του, ή πόρτα άνοιξε και μπήκε μέσα με σεβασμό ο αρχιδουφύλακας του Πωλέ. Ήταν ένας κοντόχονρος άνθρωπος, με ύπουλα φροσιματα και με μάτια, γεμάτα μοχθηρία.

—Τι τρέχει, μαστρά-Πωλέ; τον ρώτησε ο κόμης.

—Αιθέντα μου, απάντησε εκείνος με δουλοπρεπεία, έπιασα, έπ' τέλους, τους δυο λαθροθήρες, που μ' αράνιζαν το κυνήγι... Τους έχω δεμένους κάτω στην αβλή... Δεκαοχτώ μπακάτες βρήκα στο σακκούλι τους, και αν δεν...

—Τους άρχειους... τον διέκρινε κατακόκκινος απ' τον θινό του ο κόμης. Μου ομίμαζαν τα δάση... Νά τους δώσης εκατό ραβδισμούς στην πλάτη τους, μάστρά-Πωλέ, και να τους ρίξεις κατόπι για μια δομάδα στο μπουντρούμι του πάργου... Κι όταν τους ξαναπαίσεις, κρέμασε τους χωρίς καμιά διατιμώση, απ' το πρώτο δένδρο που θα σου τύχη μπροστά... Ποιοι είναι αυτοί;... Πώς τους έπιασες;...

—Αιθέντα μου, είπε ο Μαρσάλ με τον γυλό του τον Ζόν! απάντησε ο Πωλέ, λυμπώντας από χαρά θρηώδη. Έβγα στήσε στο δάσος κομμά άφθονες λυκαγίδες, και δυο απ' αυτές τους πιάσαν πριν από λίγο ώρα... Η πάρεξ των παιδιών τους είνε σπαργαμένες απ' τα δόντια των λυκαγίδων...

Μά ο κόμης στάθηκε απότομα, γιατί την ίδια στιγμή μπήκαν στο δωμάτιο ή Δεινή κ' ή Ναννέσι, ή δυο μικρές κόρες του κόμητος, με μάτια δακρυσιμένα.

—Τι συμβαίνει, μικρούλες μου; τις ρώτησε ο κόμης, χαϊδεύοντάς τους με στοργή τα ξανθά κεφάλαια.

—Έλεος, μπαμπά, για τον καμένο τον μπακάτη - Μαρσάλ, είπε ή Ναννέσι, που ήταν μεγαλύτερη δυο - τρία χρόνια απ' την δεκαετή αδελφούλα της. Αυτήσι τον, μπαμπά, κ' αυτόν και τον καμένο τον Ζόν, που τόσες φορές παίζουμε μαζί του... Δεν ξέρεις πόσο μ' ας προσέχει, πόσο φροντίζει για μ' ας και πόσο μ' ας περιποιείται... Και τώρα ο καμένος είνε μαζί με τον πατέρα του σφιχτοδεμένος κάτω στην αβλή... Τους είδαμε απ' το παραθύρο της βιβλιοθήκης... Τό χόνι γύρω απ' τα πόδια τους, είνε κόκκινο απ' το αίμα τους... Τρέμουν απ' το κρύο... Συγχώρεσέ τους, μπαμπά!...

Κι ή δυο αδές και καλόκαρδες παιδούλες κόνταξαν να τευτύνουν τον πατέρα τους.

Ο πρώτος θυμός του κόμητος σιγά - σιγά μαλάωνε.

—Εσείς να κινάτε τα μαθήματά σας, και τη μουσική σας! τους

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΛΑΘΡΟΘΗΡΑΣ

(Ιστορικό επεισόδιο της Γαλλικής Επανάστασης)

Είπε, στο τέλος, προσπαθώντας να δώσει αίσθηρό τόσο στην φωνή του. Αυτά είνε δικές μου υποθέσεις...

—Μπαμπά, ξανάπε ή Ναννέσι με θάρρος. Δεν μ' ας συμβούλευσε πολλές φορές διαρκώντας, να κοιάσουμε της μαμιάς μας; "Ετσι ρέν ήταν κ' εκείνη. Καλόκαρδη... Πονετική;... Συγχώρεσέ τους λοιπόν, κ' ή μαμιά θα μ' ας χαμογέλει από τον ουρανό!...

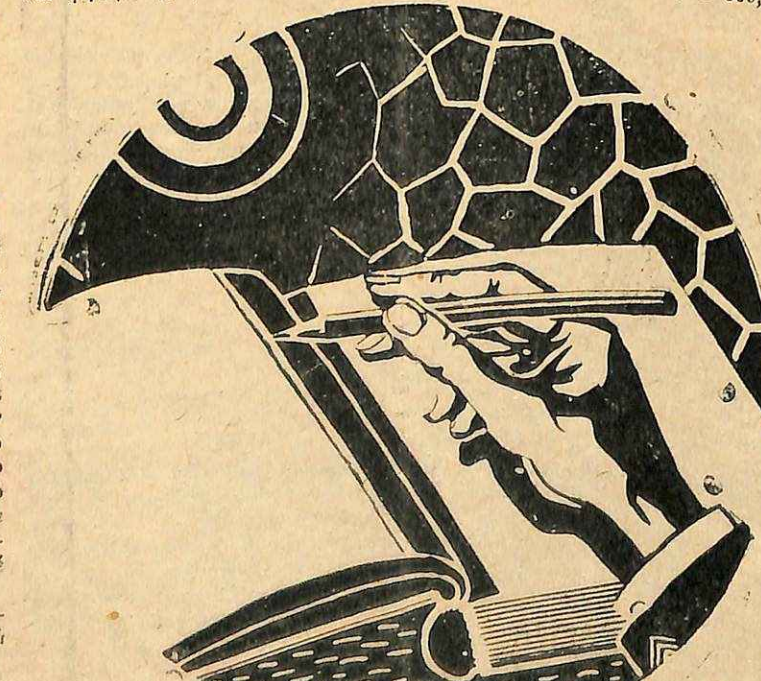
—Ας ξρθουν απάνω αυτοί οι ξεροκέφαλοι! είπε με φωνή πνιγμένη ή κόμης, προσπαθώντας να κρύψει τη θάβειά συγκίνησή του, την οποία του προξένισε ή άγανη της αγαπημένης του συζύγου.

Μουρουρίζοντας με κρυφή δυσσέσκεια ο Πωλέ, αναγκάστηκε ωστόσο να εκτελέσει τη διαταγή του κυρίου του, κ' ήδήγησε με δυσκολία τους δυο πληγωμένους, και μισοπαγωμένους απ' τον βορρά, λαθροθήρες, επάνω στο δομάτιο.

—Όραιο επάγγελμα διώλες κ' εσύ και το μαθαίνεις και σ' όν γυλό σου! είπε αίσθητα ο κόμης στον Μαρσάλ.

—Πεινούσαμε, αιθέντα μου! κ' ήθιγες εκείνος.

—Πεινούσατε; φώναξε καταγανακτισμένος ο κόμης. Και τότε άφησα εγώ τους κολλίγους μου να πεινούν... Δεν ήξερες να θής στον πάργο να σ' βοηθήσω, όσο να περάσουν οι δύσκολοι καιροί; "Η είσαι ψηλοκνήσις;

Ο πρώτος θυμός του κόμητος σιγά - σιγά μαλάωνε.

—Εσείς να κινάτε τα μαθήματά σας, και τη μουσική σας! τους

πολλές φορές ο άδδης Ουντλ μου μίλησε για την εξουσία και την επιμέλειά του... "Ας εξακολουθήσει λοιπόν με δική μου έξοδα τις σπουδές του... Ασφαλώς κάτι θα γίνει μια μέρα..."

Πέρασαν λίγα χρόνια κ' ήρθε το 1793. Η αίματη επανάσταση άνασταύωσε τη Γαλλία. Πληθές άξίες έσθυσαν απότομα, κ' άλλες - καινούριες - έλαμψαν εκθαμβωτικά στη θέσι τους. Δεν ήταν λοιπόν παράξενο, αν στην περιφέρεια της Νάντης, όπως και σ' άλλες περιφέρειες, έγιναν πρόσωπα πανίσχυρα διάφορα ύποτα υποχείριμα, όπως ο Πωλέ. Αυτά συμβαίνουν σε κάθε κοινωνική μεταβολή!

—Ενα πρωί, λοιπόν, ή γκαρφειο του παντοδυνάμου επαναστατικού επιτρόπου της Νάντης, του άρχιου δηλαδή Πωλέ, παρουσιάστηκε ένας ψηλός και στιβαρός νέος με ευγενικό πρόσωπο, και του ζήτησε ιδιαίτερη άδραση.

—Μά... "Ο Ζάν;... "Ο γυός του Μαρσάλ;... Ξεφώνισε με κατάντη και άγρια χαρά ο Πωλέ, μόλις τον είδε.

—Άκουσε, πολίτα επιτρόπε! του απάντησε σοβαρά ο Ζάν. Νοιώθω τη χαρά σου... Θέλεις να μου πεις, δηλαδή, ότι ήρθα μόνος μου και τρώπασα στη φολιά ή φρειδιού... Ξέρω τί άρχειος είσαι, πολίτα Πωλέ... Ξέρω ότι άθριο - μεθαύριο θα στείλεις στην λαμηνή μου την άνοση οικογένεια του κόμητος Κερβελέν... Ξέρω πώς τους κρατάς ακόμα φυλακισμένους, για να παρατείνεις το μαρτύριό τους και να βαναποποιήσεις το άθριο μίσος σου... Ξέρω πώς κυνηγάς κ' έμένα, και πώς βγαίνοντας απ' το κρησφύγετό μου κ' έχομαι σ' άχρηστιά σου, ήρθα προς τον θάνατο... Μά... Ξέρεω... έπιασε, πολίτα Πωλέ, ότι διαπράξ για χημήματα!... Κάνουμε μια συμφωνία;

—Τι είδους συμφωνία είνε αυτή, και για ποιά χημήματα μ' ας μιλάς; άπορώθηκε ο Πωλέ, άνοιγο-κλείνοντας τα ρουθούνια του με άπληστη.

—Απλούστατα, ξέρω σε ποιά μέρος του πάργου του έχει κρύψει ή κόμης ντε Κερβελέν τους θησαυρούς του πριν τον πιάσετε... Η πυκαλιά κατέστρεψε τον πάργο, μ' άφησε άθικτη την πτέρυγα και το σημείο της κρύψης... Άγαπώ τη ζωή μου, πολίτα Πωλέ, κ' ήρθα να την εξαγοράσω από σένα, γιατί άσ' ή γρήγορα θά με πιάνατε... Με σκοτώνεις κ' έμένα; Θά σου ξεφύγει ή θησαυρός... Δέχεσαι να τον μοιραστούμε;... Μου υπογράφεις ένα διαβατήριο για την "Άγγλία; Τότε πηγαίνουμε άπόψε οι δυο μ' ας σ' άρεσία του πάργου, μοιραζόμαστε τον θησαυρό, φεύγω για την "Άγγλία πλουσιώτατος, και είσαι και σ' άσ' θέλεις, επίσης πλουσιώτατος!...

—Κι αν μου κρύβεις καμιά παγίδα, σκέλε; μουρούρισε το άπληστο πνιγμένο με διαταγή... Είμαι άπολος, πολίτα... Φυλάκιζε με τώρα... Πάρε με μαζί σου το βράδυ, και νάσαι ώπλισμένος!... "Αν έπίσης δεν σ' μέλει και για τα μερίδια του θησαυρού, πάρε μαζί σου κ' όσους θέλεις απ' τούς ανθρώπους σου... "Ο,τι νομίζεις καλύτερο, κάνε...

ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

δείας τους είχαν εξαφανιστή. Νόμισε πός ο λοχαγός τον ρωτούσε μήπως φοβόταν να εξακολουθήσουν την άναγνώριση χωρίς άκολουθία κ' απάντησε με μ' άδιαφορία κίηση.

—"Όσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σε σκέψεις.

—"Όσο ή εξαφανιστή αυτή εξαφανιστή τον έβαλε σε σκέψεις.

Και πρόσθεσε συμπερασματικά:

—Πρέπει να τον παρακαλέσω να πάψω ν' άσπείρεται έτσι. Μ' έμποδίζει στις παρατηρήσεις μου.

Σε μία στιγμή, ή Τελί έγειρε απότομα το άεροπλάνο και ή Ζάν παρατήρησε πολύ π' άμνηλά, έν' άλλο άεροπλάνο που φανόταν σαν να γλυστράη προς τα Γερμανικά μετόπισθεν. "Η καρδιά του χτύπησε δυνατά:

—"Ενα φέκερ! μουρούρισε.

Αμέσως μ' όρμή, έστρεψε τα πολυβόλα του προς τον έθρο και τράβηξε. "Η σφαίρες πέρσαν πολύ κοντά το άεροπλάνο, μ' άτην ίδια στιγμή, μ' αινούργια μονόθερα του Τελί έκανε το Ζάν να το χάσει απ' τα μάτια του.

—"Αν μ' άφανε να εξακολουθήσω, συλλογιόμην ή "Ερμιγυόν μ' άπελπίσια, σίγουρα θά το έφριξε κάτω.

Όταν ο λοχαγός προσγειώθηκε, τρία απ' τα άεροπλάνα της συνοδείας τους θριαμβούσαν κίολας στο γήπεδο. Μόλις έβηκε έξω απ' τις θέσεις τους, ή Τελί είπε στον "Ερμιγυόν:

—"Ε λοιπόν, είς' ευχαριστήμένος; Είχες κ' εσύ τη μάχη σου;

—"Ο Ζάν, συλλογιζόμενος τις μονομέρες του λοχαγού, απάντησε:

—Μάχη ήταν αυτή... Αυτό δεν ήταν τίποτε...

—"Ο λοχαγός τον κόνταξε με ελκρινή θαυμασμό και το είπε:

—Τά συγχαρητήριά μου, νεαρέ μου... Τά έλάμπε μ' έφτα άεροπλάνα, απ' τα οποία είχαμε το ένα, κ' αυτό έσύ το έες τίποτε;

—"Ο Ζάν, άκούγοντας τα λόγια του Τελί, ένοιωσε μ' άόριστη άνησυχία που τον έμποδισε ν' άπαντήσει.

Πράγματι, ή λοχαγός δεν φανόταν ν' άσπείρεται. Έξ άλλου είχαν πληρώσει ένωματά και τα πληρώματα των άλλων άεροπλάνων και άκουσε τον Μπριλάρ να φωνάζει:

—Το ρίξαμε... "Ε, λοχαγέ μου;

—Ναι, απάντησε ή Τελί. Το έφριξαν ή Νεβίλ κ' ή Βιράν.

—"Ο "Ερμιγυόν, γεμάτος κατάντη, δεν μπορούσε να καταλάβη άκόμα την άτυχία του. "Όσο ή άκροβασία του λοχαγού δεν ήσαν άτελείωτες, αλλά κινήσεις μάχης, ώστε οι άντρες του που τους σκόρπισε ή εξαφανιστή έπίθεσις του έθρο είχαν έργαστή ένδεά κ' άποτελεσματικά κ' αυτός, έπορημένος στο κύμα του ποταμού, άντίκρινος να παρατήρηση μ' ας στο χορό των άεροπλάνων, δεν έχε τίποτε...

—"Ενα κόμα ντροπής έκανε τα μάγουλά του να κοκκύνουν, μ' ας έδεν είχε έγ' ας ακόμα ή μάσκα του, κανείς δεν είδε τίποτε.

Κατακτώντας την άκρική του, έτοιμαζόταν να λάβη μέρος στη σύζηση, όταν, το τελευταίο άεροπλάνο του ομίλου προσγειώθηκε στο γήπεδο. "Ο γιατρός, πηδός απ' αυτό και διεφύλθηκε προς τους άειωματούς που ήσαν συγκεντρωμένοι κοντά στα ύπιστα. Μ' ας κομική λύσσα ζωγραφίζονταν στα χείλη του. Μ' ας έφτασε κοντά τους, φώναζε:

—Κι αυτό, το να σκέφτεστε αυτήν που άγαπάτε, άφου προηγουμένως χ' α-

—Κι αυτό, το να σκέφτεστε αυτήν που άγαπάτε, άφου προηγουμένως χ' α-

ΗΡΩΕΣ ΤΩΝ ΑΙΘΕΡΩΝ

σηκώθηκε, χαίρεται κ' άναγνώριση απ' το μουστάκι του τον πλότο ύπαξιωματικό Μπριλάρ. Κοντά του, ή Ντεσάν εκάπνιζε.

Κατά τις δυο δομάδες που είχαν περάσει απ' τη φυλακή τους, ή σημάδεμένος μ' άκρίβεια την επιφυλακτικότητα του Μωρύ κ' όλη ή έθρο της του διαλύθηκε. "Ο Ζάν τ' άρεσε να έπαφελή της εύκαρίας για να τους συμφιλιάσει όριστικά. Πήρε λοιπόν τον Κλώντ απ' το μπράτσο του και τον τράβηξε προς τους συναδέλφους των.

—Τότε ή Ντεσάν τους είπε φιλικά:

—"Τι πίνετε; "Ο Μπριλάρ κερνάει γιατί προξέστησε σε λοχία.

—"Ερμιγυόν άγασσε τη χυδαία και θλιβερή γοητεία αυτού του μέρους, έπου το κορμαμένο του κορμί εύρισκε άνάπαυσι και το μυαλό του άδειάζε από τις σκέψεις του. "Ο Μωρύ τον κόνταξε με κατάντη. Δεν μπορούσε να καταλάβη πώς αυτό το παλληκάρι, το όποιον ήξερε την εύασθία και τη λεπτότητα, εύχαριστόταν σ' αυτό το καμπαρέ που μύριζε άσχημα κ' έπου γίνονταν τόσο κακές συζητήσεις. Αυτός ένοιωσε μεγάλη στενωχρία εκεί μέσα. "Όλα του φαινόταν έθρικά κ' άποκρουστικά, απ' τις λιθογραφίες του τοίχου άς το κόκκινο κρασί που τώπιε χωρίς λόγο.

Μ' ας κραυγή του Ντεσάν μεγάλωσε άκόμα περισσότερο την άκεφιά του:

—"Επ' τέλους ήρθε, Φλοράνς!

Στην πόρτα του καμπαρέ είχε παρουσιαστή μ' ας ψηλή κοπέλλα με κόκκινα χείλη και με έαμμένα μαλλιά. Είχε στήθη εύροστα και το κοντό φορέμα της φάνε- ρανε τις γάμπες της που ή σάρκα τους φανόταν μ' ας από τα σκιάματα που είχαν ή μεταξωτές μπαλκονόμους της κάλτσες. "Η κοπέλλα αυτή ήξερε το Ντεσάν από καιρό και πήγε να κάθεται κοντά του. Εκείνος έπέρασε άμέσως το χέρι του στο σέβρο της. "Η χαριάτικη πλάδαρότης είχε φύγει από το πρόσπο του που το άνασταύωνε μ' ας πρώτο γονι έπίθυμία. "Η λάμψη των ματιών του, το μά- ζημα των χειλών του, τη φανόταν τόσο ώμα, ώστε ή Μωρύ γύρισε το κεφάλι του αλλού με άδηλα.

—"Εχω μ' ας άναφορά να κάνω, είπε σε λίγο. Πρέπει να γυρίσω στη μοίρα. Καθώς σηκώθηκε συγχρόνως μ' αυτόν, ή "Ερμιγυόν έχωσε τα χείλη του στο θερμό τράχηλο της κοπέλλας.

Βάζοντας τώρα βιωπηλό άνάμεσα από τους δρόμους της μικρής πόλεως, που τους έδιναν κάποια κίηση τα άσκήματα του έπιτελείου. Μ' ας ταραχή πλημ- μύριζε τον "Ερμιγυόν καθώς συλλογιόταν τη φλοράνς άγκαλιασμένη με το Ντεσάν. "Εξάφρα ή Μωρύ, χωρίς να τον κινάει, τον ρώτησε:

—Πώς μπορείτε και φιλάτε μ' ας γυναίκα που την κρατάει ένας άλλος στην άγκαλιά του;

—Διάβολε! "Ο Ντεσάν δεν ήρθε καθόλου τη φλοράνς!

—Το πιστεύω. Μ' ας αυτό δεν σ' άς άδηλάει;

—Γιατί; "Η φλοράνς έχει μ' ας έπιθερμίδα υπέρροχη.

—"Όσο σ' άς τρεβούν ή εύκολες γυναίκες που δίνονται σε έλους;

—Σ' ας έμολογώ ότι κάθε σιλουέτα ώραιας γυναίκας με συγκινεί...

—Μ' ας υπέρχει και μ' ας γυναίκα που να την άγαπάτε;

—Βέβαια, υπέρχει.

Και το γοητευτικό φάντασμα της Ντενίλ παρουσιάστηκε μπρος στα μάτια του "Ερμιγυόν.

—Κι αυτό, το να σκέφτεστε αυτήν που άγαπάτε, άφου προηγουμένως χ' α-

Η ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΣΤΟ ΟΥΡΑΝΙΟ ΚΡΑΤΟΣ

ΟΙ ΑΠΑΙΣΙΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΔΗΜΙΟΙ

Η τραγική περιπέτεια δύο 'Αμερικανίδων. Πώς κατεδικάσθησαν εις θάνατον στη Νανκίν. Η διαμαρτυρίες των 'Αμερικανών. Τα βασανιστήρια κι' η δολοφονίες στη Σαγκάη. Μιά άτελειότητα σειρά εκτελέσεων. Ο τραγικός θάνατος ενός σατυρικού ποιητού. Το έπαγγελμα του δημίου στην Κίνα. Ένας αποτρόπαιος διαγωνισμός μεταξύ δημίων. Τρεις θρυλικές καταπονήσεις, κλπ. κλπ.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ή Ηνωμένες Πολιτείες άναστατώθηκαν εξ άφορηής μιάς εαυληπτικής εαθήσεως που διεέβασε ο άσφρατος του Νανκίν. Δύο 'Αμερικανίδες περιηγήτριες, ή εαίσσεσ' Μήνη Τζάκσον και ή μιά 'Εντιβ, συνελήφθησαν από τους Κινέζους ως κατάσκοποι και καταδικάστηκαν σέ θάνατο. Η εκτέλεσίς των κατόων έγινε με τον πρωτόγονο τρόπο των Κινέζων δημίων, οι όποιοι τίς άπεκεφάλισαν με μία βασική και τεράστια σπάθα!

Η τραγική αυτή ιστορία, της όποιας ή λεπτομέρεια έγινε τώρα μόλις γνωστής, έχει συγκλονήσει κυριολεκτικά τους 'Αμερικανούς. Η έφημερίδες μάλιστα της Νέας 'Υόρκης διαμαρτυρούνται με τον πιο έντονο τρόπο για τά βάρβαρη έθιμα των Κινέζων και κηρύσσουν, εξ αιτίας της δολοφονίας των 'Αμερικανίδων ένα, αλληθινά, έξοντωτικό πόλεμο κατά των Κινέζων, που βρίσκονται έγκατεστημένοι στις 'Ηνωμένες Πολιτείες, ό όποιος θά εινε πιο σκληρός και πιο άποτρόπαιος από τον διωγμό των μαύρων.

Μιά έπιτροπή μάλιστα από 25 'Αμερικανούς συγγραφείς, τους πιο γνωστούς και τους πιο δημοφιλείς στο άμερικανικό Κοινό, παρουσιάστηκε στον πρεσβευτή της Κίνας, στην Ουάσινγκτον και διαμαρτυρήθηκε ζοηρά, όχι μόνο για την εκτέλεσι των δύο 'Αμερικανίδων, αλλά και για τά τρομοκρατικά βασανιστήρια και τίς δολοφονίες των όποιων πέφτουν θύματα οι κίτρινοι συνάδελφοί τους του Ουράνιου Κράτους.

Τού άνέφεραν δέ πιο συγκεκριμένα τίς έξης τραγικές περιπτώσεις: Πρώτ' απ' όλα, την άποτρόπαιη δολοφονία του Λή - Βέϊ - Σέν, του διευθυν-
του της έφημερίδας «Κόκκινη Σημαία» του καλύτερου Κινέζου δημοσιογράφου της Σαγκάης, κι' έπειτα τη δολοφονία του Τσιν-Φού - Πού, ενός γνωστού ποιητού 24 μόλις χρόνων, τη δολοφονία του δικτορος Κούο - Μόες, ό όποιος χάθηκε μυστηρι-
ωδώς από τό σπίτι του κι' έστειρα θρέθηκε δολοφο-

νημένος σ' ένα προάστειο της Σαγκάης και τέλος τον θάνατο πολλών άλλων δημοσιογράφων, συγγραφέων και έπιστημόνων που άποκεφαλίσθησαν με μία σπαθιά από τον άπαίοο δημίο.

Ας σας άρηγηθούμε τώρα μερικές από τίς συνταρακτικές αυτές περιπέτειες:

Στις 17 του περασμένου Γενάρη, ή άγγλική άστυνομία συνέλαβε στη Σαγκάη τον Λή - Βέϊ - Σέν και πολλούς συντρόφους του ως κομμουνιστάς και τους παρέδωσε στή χείρα της κινεζικής δικαιοσύνης για να τιμωρηθούν.

Από εκείνη τη στιγμή, ό Λή - Βέϊ - Σέν άρχισε να υποφέρει τά φρικωδέστερα μαρτύρια. Του έχυναν μαζονιές βελόνες στή νύχια των χεριών και των ποδιών, τον έκαγαν με σίδερα, τον έδεσαν με χυμούς αίματος και του πορούσαν στή πόδια τά ζαχάσια ανεικία σανδάλια, που εινε γεμάτα από μέσα με μυτερά καρφιά. Τά μαρτύριά του κράτησαν τρεις ολόκληρες εβδομάδες. Τέλος ό Λή - Βέϊ - Σέν και τέσσερες άπο τους συντρόφους του θάφτηκαν ζωντανοί, ενώ άλλοι δεκαεννέα κομμουνιστά άποκεφαλίσθησαν πάνω από τον τάφο τους, που τους τον είχαν σκάψει από πριν.

Μά αυτή ή φρικαστική τραγωδία του Λή - Βέϊ - Σέν και των συντρόφων του εινε μία άλλη περίπτωση άποσπαστή στην ιστορία του ποιητού Τσιν - Φού - Πού. Ο νεαρός αυτός ποιητής είχε την τόλμη μία μέρα να δημοσιεύει ένα κανστικό σατυρικό ποίημα σέ μία έφημερίδα της Σαγκάης, για τίς μοντέρνες Κινέζες, ή όποιες, αν και φορούν τώρα παρισινές τουαλέτες, δέν έπαφταν να εινε ή «άνθρωπος» κοίκες της παλιής εποχής.

Τό ποίημά του αυτό που μεταφράστηκε σ' όλες σχεδόν τίς γλώσσες

του κόσμου, έπροκάλεσε ένα παρόμοχλια εις βάρος της Κίνας. Αυτό τώρα ήταν ή δυστυχία του Τσιν-Φού-Πού. Οι διάφοροι σύλλογοι για την προστασία των δικαιωμάτων της γυναίκας διεμαρτυρήθηκαν στον κυβερνήτη της Σαγκάης και του ζήτησαν να τιμωρήσει παραδειγματικά τον άμυαλο κι' επιπόλαιο ποιητή.

Ο δούτοχος Τσιν - Φού - Πού συνελήφθη τότε και κλειώθηκε στίς φυλακές, ως τη μέρα της δίκες του. Μά ή μοντέρνες Κινέζες δέν ικανοποιήθηκαν. Μία νύχτα τ' άμορφο σπίτι του νεαρού ποιητού έπιασε φωτιά κι' ένα πολύ μυστηριώδη τρόπο κι' έθαψε κάτω από τά έρείπια του την μητέρα και τη νεαρή γυναίκα του σατυρογράφου.

Η άστυνομία της Σαγκάης δέν κατάφερε βέβαια ν' άνακαλύψει τους άποτρόπαιους έμπερηστάς. Έμειναν άγνωστοι κι' ασύλληπτοι, όπως τόσοι και τόσοι άλλοι έγκληματία του Ουράνιου Κράτους.

Τη μέρα της δίκης του, ό άλλος έξυπνότερος Τσιν - Φού - Πού παρουσιάστηκε στο δικαστήριο με ένα ήλιθο χαμόγελο. Είχε τραλαδί μέσα στη φυλακή από τά βασανιστήρια! Οι Κινέζοι δικαστά όστόσο άδιαφορώντας για την τραγική κατάσταση του, τον κατεδίκασαν σέ θάνατο. Κι' ό άτυχος ποιητής, την άλλη μέρα, τό πρωί, τραλλός πειά, δίχως να καταλαβαίνει τίποτα, ώδηγήθηκε στην αλή της φυλακής κι' εκεί άποκεφαλίσθηκε από τον δημίο.

Ας έξει ν' άναφέρη κανείς ότι τό έπαγγελμα του δημίου, στην Κίνα, εινε από τά πιο έπικερδή. Αρκεί να συλλογιστείτε, πως όταν ή κυβέρνηση ζητήσει την πρόσληψη δημίων, παρουσιάζονται χιλιάδες όλοκληρες Κινέζων, οι όποιοι προσπαθούν με πολιτικά μέσα να επιτύχουν αυτήν την έπικερδεστάτη

θέσι.

Η Κίνα, ως γνωστόν, εινε ή χώρα των παραδοξοτήτων και των σκοτεινών έγκλημάτων που διαπράττονται υπό την έπιδρασι των ναρκωτικών. Οι Κινέζοι εινε ίτεροβολικά ευγενείς, έχων μια έξωτική κι' άπαίσια κούζινα, κάνουν πολλά άπλοήκη ζωή, μά εινε έπίσης κι' αμοχαρείς, όσο κανείς άλλος λαός στον κόσμο.

Ένας μεγάλος Κινέζος ποιητής, ό Τσιν - Γιά - Σέν που φημιζόταν για την τρυφερότητα των αισθημάτων του, έξακολουσε τό έπάγγελμα του δημίου! Για να καταλάβετε δέ πόσο έντιμο θεωρούν οι Κινέζοι αυτό τό έπάγγελμα, άρκεί ν' άναφέρη κανείς ότι στίς ατιοκρατορικές Αίλεις, από τον XVI αιώνα ως τά τελευταία χρόνια οι Κινέζοι πρίγκιπες διασκεδάζαν με άγώνες δημίων κι' ό καλύτερος δημίας έπαιρνε ένα σωρό δώρα από τον άυτοκράτορα!

Ιδού ή περιγραφή μιας τέτοιας γιορτής, που δόθηκε στην Αιλή του πρίγκιπας Φού - Σινγκ:

«Μία μέρα παρουσιάστηκαν τρεις δημίοι στο παλάτι του πρίγκιπας. Ήταν οι καλύτεροι δημίοι της Κίνας κι' ή φήμη τους είχε φτάσει ως τ' αυτιά του αμοχαρούς Φού-Σινγκ. Ο πρίγκιπας λοιπόν έστειλε να τους προσκαλέσει για να διασκεδάσει τους φίλους κι' έναν άρχονα δημίων.

Κι' αλληθια την άλλη μέρα συγκεντρώθηκαν στον κήπο του παλατιού του όλοι οι ευγενείς της Σαγκάης για να θαυμάσουν την έπιδειξία των τριών δημίων. Όλοι τους φορούσαν τίς πολυτελείς στολές τους. Όσο για τον πρίγκιπα, είχε ντυθεί κι' αυτός με έξαιρετική λαμπρότητα.

Η γιορτή δίνονταν στη μέση του κήπου, που ήταν στολισμένος με άναρίθμητα χαρτιά με ποσειονές. Στο μέρος εκείνο ύψοχε μια μικρή εξέδρα, όπου οι τρεις δημίοι θά έδεχναν τη μεγάλη τε-
γνη τους στον άποκεφαλισμό με τό σπαθί. Πιο πέρα, σέ μια γωνιά, περίμεναν τρεις κατόοι.

Όταν ήρθε ή ώρα, ό πρώτος δημίας προχώρησε, χαρέτισε με μία ύπαιλκοι τον πρίγκιπα και τους ευγενείς και κατόοταν τραδί-
ξε προς τό

Όταν ήρθε ή ώρα, ό πρώτος δημίας προχώρησε, χαρέτισε με μία ύπαιλκοι τον πρίγκιπα και τους ευγενείς και κατόοταν τραδί-
ξε προς τό

μέρος των κατόοιων. Πήρε τον ένα απ' αυτούς και τον άνάγκασε να σπύρη γονατιστός ως τη μικρή εξέδρα. Έπειτα, τον πρόσταξε να σταυρώσει πίσω τά χέρια του και να σάλην τό κεφάλι του. Κι' έστειρα με μία επιδέξια κίνησι σήκωσε τό βαρύ σπαθί του και του έκοψε άπότομα τό κεφάλι. Την ίδια στιγμή ό κατόοικός έφερε άσυναίσθητως τά χέρια του μπροστά. Τό κοιμένο κεφάλι του τότε θρέθηκε έτοιμεία στή χείρα του κατόοικού, πράγμα που προκάλεσε τον θαυμασμό του πρίγκιπας!

Ο δεύτερος δημίας προχώρησε κι' αυτός με τό ίδιο έπίσημο ύφος, ύπαιλθηκε μπροστά στον Φού-Σινγκ, έφερε τό χέρι στην καρδιά σ' ένδειξη άφοσίωσης κι' έπειτα πήρε κι' αυτός ένα κατόοικό και τό έσυρε στην εξέδρα. Ύστερα έκανε μία βόλτα γύρω από τον μελοθάνατο, σήκωσε τό σπαθί του, και, σαν άσπρη, του έκοψε τον λαιμό. Τόσο φοήροση όμως ήταν αυτή ή κίνησι, ώστε τά μάτια του κατόοικού εξακολούθησαν να έχων άκίνητη διαύγεια τους κι' άνοιγόσκειναν, όπως όταν ήταν ζωντανοί!... Θα έλεγε κανείς ότι ό θάνατος δέν είχε προλάβει να τά νεκρώσει.

Ο πρίγκιπας κι' οι ευγενείς έδωσαν μια κρήνη έκπληξες. —Νά, καίτοι που δέν μπορεί να τό καταφέρει ό καθένας! έπε ο πρίγκιπας.

«Τό τρίτος δημίας προχώρησε κι' αυτός με την σειρά του, ύπαιλθηκε και πήρε τον τελευταίο κατόοικό που έτρεμε σήκωμος από τη φόβη του, γιατί είχε παρακολουθήσει τίς άλλες δυό εκτελέσεις.

—Ελά τυχρός! του έπε. Δέν θά καταλάβεις τον θάνατο!...

Τού έδωσε κατόοιν τά χέρια και σήκωσε τό σπαθί του για να τον άποκεφαλίσ.

Ο πρίγκιπας κι' οι ευγενείς κρατούσαν την άναπνοή τους. Περιέμεναν μ' άγωνία να δουν με ποιο τρόπο ο τρίτος δημίας θά έκοβε τό κεφάλι του κατόοικού. Ας άφανα γοηφίσαν τά μάτια τους από τη φόβη. Τό σπαθί είχε πέσει βαρεία πάνω στον λαιμό του κατόοικού, μά δέν του είχε κόψει τό κεφάλι!

—Μά εινε λοιπόν τόσο άδέξιος αυτός ό δημίας! φώναξε θυμωμένος ό πρίγκιπας Φού - Σινγκ. Δέν έμιασε άκίνη ν' άποκεφαλίσ!

Ο δημίας όμως χαμόγελωσε άκούγοντας τά λόγια του πρίγκιπας κι' άπαξε από τά μαλλιά τό κεφάλι του κατόοικού και τό έφερε μπροστά στο θρόνο.

Τι είχε συμβή λοιπόν; Απλούστατα, ό τρίτος δημίας ήταν ό πιο επιδέξιος απ' όλους. Είχε κατορθώσει να κόψει τό κεφάλι του κατόοικού με τόση τέχνη και τόση γρηγοράδα, ώστε αυτός εξακολούθησε να μένη στηριγμένο στο λαιμό του!

Ο πρίγκιπας Φού - Σινγκ, όταν είδε τό θαύμα, προσέλαβε τον τρίτο δημίο στην Αιλή του και τον παραφάρτωσε με πλούτη και τιμές...

Αυτή λοιπόν εξακολουθεί να εινε και σήμερα ή χώρα του Ουράνιου Κράτους, κι' ή διαμαρτυρία των 'Αμερικανών συγγραφέων εινε βέβαια ότι δέν θά έχη κανένα άποτέλεσμα.

TINTOP KORES

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗ ΡΩΜΗ

Ημέρες ευνοϊκές και δυσόινες για τό γάμο. Τό στέλισμα της νύφης. Ο συμβολικός πέπλος. Στο σπίτι του γαμπρού. Τό πήδημα πάνω απ' τό κατώφλι. Τά κλειδιά του σπιτιού. Τό γαμήλιο δείπνο, κλπ. κλπ.

Οι άρχαιοι Ρωμαίοι δέν θεωρούσαν όλες τίς ημέρες ως ευνοϊκές για την τέλεσι γάμων. Κατά τίς έορτές μάλιστα δέν παντρευόντουσαν ποτέ, γιατί τό θεωρούσαν αυτό ως μεγάλο άμάρτημα.

Επίσης δέν παντρευόντουσαν τίς ημέρες εκείνες του έτους, τίς όποιες, απ' την Περωτοχρονιά άκόμη, οι Ιερείς των χαρακτηρίζον ως «άποφράδες». Ολόκληρον τον μήνα Μάιο τον θεωρούσαν καταραμένο κι' άπαίσιο, καθώς και τό ποδο δεκαπενθήμερο του μηνός 'Ιουνίου. Αντίθετα, τό δεύτερο δεκαπενθήμερο του μηνός αυτού ήταν ευνοϊκό για τους γάμους.

Τό πρωί, της ώριμμένης ημέρας για τον γάμο, οι οικείοι της νύμφης την στέλιζαν ως έξης: Της φορούσαν στο κεφάλι στέφανο από τριχες, όπως είχαν κι' ή 'Εστίαδες Ιέρειες, εις ένδειξι της άγνότητος της. Της έδιναν να κρατήσ στο χέρι, ένα άκόντιο άθλητού ήτηθέντος, εις ένδειξι ύπαταγής προς τον σύζυγο. Την έντυναν με ένα χιτώνα μονοκόμματο, χωρίς καμμία οσμή ή ψαλλιά άπάνω του, εις άνάμνησιν της παρρημόδους άρετής της Γαίας Κανιλίας, σφύλον του βασιλέως Ταρκινίου, ή όποια πρώτη απ' όλες τίς Ρωμαίες άφρεσε τέτοιον χιτώνα. Και στο τέλος την σκέπαζαν μ' ένα κίτρινο πέπλο, γιατί μόνον ή σύζυγος του Ιερέως του Διός — στην όποια δέν επιτρέπονταν με κανένα λόγο τό διαζύγιο — φορούσε πάντα στή ζωή της κίτρινο πέπλο. Έτσι συμβόλιζαν, με αυτή την προσοχή, κατά την ημέρα του γάμου μόνον πεπλοφορία, τίς ειχές όλων να έζην έντιμωμένο τό άνδρόγυνον, και να μην προστρέξει ποτέ στην άνειθύμητη λύσι του διαζυγίου.

Μόλις ή νύφη έφτανε στην πόρτα του σπιτιού του γαμπρού, οι φίλοι του με τό σπαθί στή χείρα, την άρπαζαν δίδεν δια τίς όλες απ' τους οικείους της και την ώδηγούσαν μέσα, θέλοντας έτσι να συμβολίσουν την άρπαγή των Σαβίων παρθένων απ' τους άρχαίους Ρωμαίους, ή όποια τόσο έντιμωμένη άπεδείχθη άργότερα για την Ρώμη.

Στό κατώφλι του δωματίου του γαμπρού, εκείνος την προύπαντρεσε και την φάρωσε πάλι εινε. Κι' έστειρα άπαντούς συμβολικά:

— Είμαι ή Γαία εκεί που θά είσαι κι' εσύ ό Γάιος!

Αλληθί:

—Είμαι και θά γίνω κυρία και έορτές μάλιστα δέν παντρευόντουσαν ποτέ, γιατί τό θεωρούσαν αυτό ως μεγάλο άμάρτημα.

Οι οικείοι της τότε, και ή τιμητική από παιδιά συνοδεία της, έμπαναν στο σπίτι του γαμπρού κι' άφηναν εκεί τά διάφορα σκεύη του μέλλοντος νοικοκυριού, τά όποια έφταναν απ' τό σπίτι της νύμφης.

Κατόοιν ή νύφη έμπανε στο δωματίο του γαμπρού πηδώντας επά-
—Είμαι ή Γαία εκεί που θά είσαι κι' εσύ ό Γάιος!

Αλληθί:

—Είμαι και θά γίνω κυρία και έορτές μάλιστα δέν παντρευόντουσαν ποτέ, γιατί τό θεωρούσαν αυτό ως μεγάλο άμάρτημα.

Οι οικείοι της τότε, και ή τιμητική από παιδιά συνοδεία της, έμπαναν στο σπίτι του γαμπρού κι' άφηναν εκεί τά διάφορα σκεύη του μέλλοντος νοικοκυριού, τά όποια έφταναν απ' τό σπίτι της νύμφης.

Κατόοιν ή νύφη έμπανε στο δωματίο του γαμπρού πηδώντας επά-

—Είμαι ή Γαία εκεί που θά είσαι κι' εσύ ό Γάιος!

Αλληθί:

—Είμαι και θά γίνω κυρία και έορτές μάλιστα δέν παντρευόντουσαν ποτέ, γιατί τό θεωρούσαν αυτό ως μεγάλο άμάρτημα.

ταν επάνω σέ μία προθεία, ό γαμβρός της προσέφερε φωτιά και νερό — δαυλί άναμένο και νερό από γάργαρη πηγή, άντλήθεν από άγέοι — την ράντιζε κατόοιν με τό ίδιο νερό, κι' ή νύφη άναβε μόνη της απ' τό δαυλί τίς πεντε νυφικές δάδες, ή όποιες την τριγύριζαν.

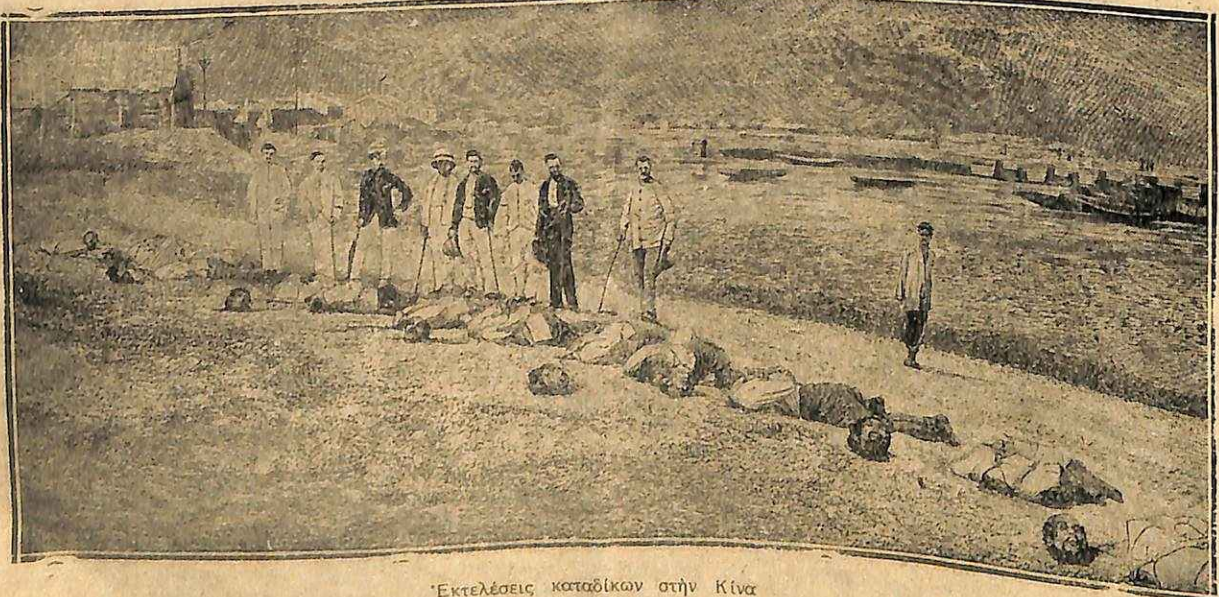
Ύστερα ό γαμβρός παρέδωσε γαμήλιο δείπνο, στην νύφη και σ' εκείνους που την συνόδευαν.

Κατά την διάρκεια του δείπνου, όλοι έφαλλαν τον «Thalassium», γαμήλιο ύμνο, άνάλογον με τον «Υμέναιον» των Έλλήνων, συνοδευόμενον με ήχους φλογέρας. Έπειτα έοργιζαν καρδιά στή παιδιά, τά όποια άρπάζοντάς τα με εύθυμο θόρυβο, έφαλλαν συγχρόνως άσμενα τραγούδια για να φυλάξουν — σύμφωνα με την πρόληψη — τους νεονύμφους από κάθε βασανεία και μάγια.

Κατά τό διάστημα του δείπνου στην αίσχονα του σερβιτού, γυναίκες συγγενείς των νεονύμφων, έτοίμαζαν τό νυμφικό κρεβάτι στον δάλοιο του σκύλου. Όταν τελείωνε τό δείπνο, ένας άνδρας στίβαρος κρατώντας άναμμένη δάδα, ώδηγούσε την νύφη στον γαμήλιο θάλαμο. Και μόλις εκείνη έμπανε μέσα, ό άνδρας έόδινε τίς δάδα και την πετούσε ψηλά, όλοι δέ προσπαθούσαν πιας να την προτρωύνη, γιατί την θεωρούσαν «γονιμική».

Τότε διάφοροι συγγενείς, άνδρες και γυναίκες, κοιβαλούσαν στον δάλοιο, διάφορα άγάλματα θεών, για να εινε έντιμωμένο τό άνδρόγυνον με την προστασία των. Έπειτα κρεμούσαν σ' έναν τοίχο τάπητα, άφρεωμένους στον θεό της γονιμότητος Πρίαπο, και μπροστά σ' αυτόν τον τάπητα ή νύφη προσεχόταν λίγες στιγμές. Κατά τό διάστημα της προσευχής της περιστοιζόταν από γυναίκες, μία φορά μόνον παντρεμένες κι' άναγνωρισμένης ήθελης. Έπειτα, έφηναν εκείνες κι' έμπανε ο σύζυγος.

Την επομένη γινόταν κι' άλλο τραπέζι. Οι νεόνυμφοι δεχόντουσαν δώρα κι' ειχές από τους φίλους και συγγενείς, και στο σημείο αυτό σταματούσαν έπειτα ή γαμήλια έορτές.

Εκτελέσεις κατόοικών στην Κίνα

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ C. MALCOLM HINCKS

Η ΓΑΛΟΠΟΥΛΑ

Ένας γηραιός και κεφάτος τζέντλεμαν βρισκόταν απέναντί της...

Διακόπικε, γιατί μπήκε η καμαριέρα κι έδωσε στην κυρία της μια σημείωση. «Η κυρία Κάφον έφερε μια ματιά στα γραφόμενα, στο πρόσωπό της ζωγραφίστηκε η θλίψη, και διάβασε ύστερα φωναχτά: «Αξιότιμος κυρία. Με λύπη σας πληροφορούμε ότι στάθηκε αδύνατο να βρούμε γαλοπούλα στην αγορά... Ούτε στο κατάστημά μας φέρνουμε αυτή την εποχή, ούτε και στα άλλα μπουρεσάμε να βρούμε... Διατελούμε με λύπη, γιατί δεν μπορέσαμε να σας εξυπηρετήσουμε. Γκρόσερ και Υιός, παντοπώλαι».

Ο μίστερ Κάφον τινάχτηκε στην καρέκλα του έξω φρενόν. Κότταξε τη γυναίκα του επιληπτικά, κι άρχισε να ξεφωνίζει:

— Δέν σ'άλεγα εγώ; ... Αιωνίως Έμμηθεύς θά είσαι, θρέ γυναίκα... Όλα δώ μέσα τ'α κανονίζεις σαν τις «μωρές παρθένες» τού Ευαγγελίου... Δέν ήξερες να παραγγείλεις από χτες τη γαλοπούλα; ... Θά σου την έφερνα τού βράδυ απ' τού Λονδίνου.

— Κατόρα! ούρλιαζε άνευρησμένος ο μίστερ Κάφον. «Όλο κατόπιν έορτής σούχογαντα κι άμωρες ιδέες, θρέ γυναίκα... Πρίν απ' τη φασαρία θύωσ, δέν...

Δέν συνέχισε τη φράση του, γιατί η καλόκαρδη κι ύπομονη συμβία του, είχε προλάβει να βγή λαθραία έξω, δίνοντας ύπως πάντα τόπο στην όργη.

Μήν έχοντας τώρα πού να ξεθυμάνη ο κομπός άν και φασομάλλης τζέντλεμαν, πέτασε σέ μια γωνιά τού κολάρο του, ξαναφάρωσε άλλο πονάμισο κι επανέλαβε απ' την αρχή την ιεροτελεστία τού δεσπότης τής γραββάτας του. Έπειτα, γρονιάζοντας άκόμη, βλαστημώντας την άταξία και μακαρίζοντας την τάξη, μπήκε στην τραπεζαρία πού τόν περιέμενε τού έτοιμο πρόγευμά του.

Από σήμερα θά αναλάβω εγώ και την διοίκηση τού σπιτιού!... έπε στην γυναίκα του μασσοβίζοντας τού έμπαπν του και σιγοροφώντας τού τάξι του. Έννοα και στί σπιτι μου να βασίλει η τάξι, ύπως βασίλει και στί φίμα μου... «Κάφον και Κούκ», σου λέει ό άλλος, και ξερογλύφεται με θανασμό για την απαράμιλλη κανονικότητα, με την όποια διεύθυναν τις ύποθέσεις μου, προλαβαίνοντας τις αναποδιές κι όχι θεραπεύοντας τις έκ τών ύστερων!... Άλλά...

— Μά... τραύλιζε διασταχτικά κείνη.

— Τι μά και ξεμά; διέκρινε ο μίστερ Κάφον. Τέτοια ώρα τέτοια λόγια... Με άναγκάζεις τώρα άναύλα, άνήμερα Κυριακή, να πάω τού τραίνου και να πάω στί Λονδίνου. Θάνα κλειστά τ'α μαγαζιά, μά θάδρω δέβαινα καμιά από κανένα έστιατόριο, πληρώνοντάς την για παγωνί... Νά, αυτά κάνει η άταξία, η άπρονοησία, ή...

— Δέν χάθηκε ό κόσμος, Σαμουήλ! ψιθύρισε δειλά η κυρία Κάφον.

— Δέν χάθηκε, λέει; ξεφώνισε έκνευος άγανακτισμένος. Ξεχνάς τόν γερομπάριστα σου τόν κ. Μπάφιλ, πού μάς έρχεται άπόψε μουσαφίρης απ' τή Σκωτία; ... Ξεχνάς πώς είμαστε οι μόνοι κληρονόμοι του; ... Δέν τόν ξέρω τόν άνδρωπο άκόμα, ούτε στί φράσα, ούτε στίς συνήθειές του... Άπό σένα όμως έχω άκούσει, ότι μονάχα γαλοπούλα τρώει απ' τ'α κρέατα...

— Νά, ένε αλήθεια!... τόν διέκοψε στενοχωρημένα η γυναίκα του. — Λοιπόν; ... Ψωμί κι' έλιξες θέ-

λεις να τούχομε τού άνθρώπου, για πρώτη φορά πούζχετα στί σπίτι μας, να μάς γνωρίσει και να τόν περιποιηθίμε, ύστερα από τόσων ήμερών ταξίδι, ...

— Μήμ! ... Βέβαια. Πρέπει έξάπαντος να πεταχτής ως στί Λονδίνου!... παραδέχτηκε δειλά η κυρία Κάφον, έπ' τέλους.

Σκυλοδρίζοντας θεούς και δαίμονες ο μίστερ Κάφον, άρρίζοντας για την άταξία και την άπρονοησία πού βασίλευε στί σπιτιού του, κι' άπειλώντας πώς από κείνη την ήμερα θά διοικούσε αυτός τού νοικοκυριού του, ύπως και τή φίμα του, κατέθηκε μισοφαγωμένος στί μωρό γωρακό σταθμό τού Μέρσντεν. Τράντα χιλιόμετρα τόν χώριζαν από τού Λονδίνου, και παίρνοντας τού τοπικό τραίνο με τούς πολυαριθμούς ένδιαμέσους, μικροσταθμούς έφτασε κατά τού μεσημέρι στί ηρωτευσία.

Η πρώτη του δουλειά ήταν να χορτάσει την πείνα τόν σ' ένα καλό έστιατόριο. Ύστερα, άφού φάγε μέχρι πρηξίματος τού καλύτερα κι' άρωμώτερα φαγητά κι' ήπιε από τού εκλεκτότερο κρασί — θέλοντας έτσι να καλύψει τόν μαύρο ντ' ό τέλ — τού ψιθύρισε ύστερα, δίνοντάς του κι' ένα ύπερφυσικής γενναιοδορίας πομπωτικό:

— Θά μπορούσατε, φίλτατε, να μ' εξυπηρετήσετε, πουλώντας μου, σέ καλή τιμή, μια γαλοπούλα, από αυτές πού έχετε για τού έστιατόριό σας; ... Ένε κλειστά τ'α καταστήματα έξω κι' έχω άπαραίτητη άνάγκη μιας γαλοπούλας!...

Ο μάγντ ντ' ότέλ έφερε «για εννοήτους λόγους» κάμποσες άντιρρήσεις, κι' έπειτα για να μη δυσανεστήση έναν τέτοιον πελάτη, συγκατατέθηκε να τού δώσει — μεσολαβώντας στίς διευθυντή του και σέ πούλ «αλ ή τιμή» — μια ύποφερτη γαλοπούλα.

Ο κομπός άδόνι μου κόστισε!... μουμυοήριζε ο μίστερ Κάφον, βγαίνοντας σέ λίγο απ' τού έστιατόριο, μά κρατώντας, έπ' τέλους καλοτυλιγμένη σέ δέμα την πολυπόθητη γαλοπούλα. Κι' έλα αυτό, γιατί λείπει απ' τού σπιτι μου η ι έξι κι' η νοικοκυρασύνη... Άς τού δίνουμε δρόμο τώρα για τού Μέρσντεν, γιατί κοιτεύει άπόγευμα και τού βράδυ έχω μουσαφίρη!...

Εκείνη την ήμερα όμως, ό διάβολος είχε πολλά πόδια, τού Λονδίνου πολλά ταβερνάκια, κι' ο μίστερ Κάφον απ' τού έστιατόριο έσα με τού σταθμό πολλές συναντήσεις με φίλους του. Τού «έβίβα πρώτος», τού «έβίβα δεύτερος», τού «έβίβα ένα», και στί πόδια έδωσαν και πήγαν, κι' έτσι νύχτωνε πιά, όταν δρόθηκε στί βαγόνι τρελίζοντας ό φίλος μας.

Ένας μονάχα γηραιός και κεφάτος τζέντλεμαν βρισκόταν απέναντί του, ό όποιος έφαγε στί γέλια, βλέποντας τις προσπάθειες τού μίστερ Κάφον να τοποθετήσει στί δίχτυ τών άποσκευών τού δέμα με τή γαλοπούλα του!...

Συνεννοήθηκαν περίφημα οι δύο τζέντλεμαν στί δρόμο, όσο να φτάσουν στί Μέρσντεν. Κάτι θανμάσιες φιλίες με Σκωτικό ύψισι, τις όποιες είχε μαζί του ό άγνωστος ταξιδιώτης, τις τίμησε με τού παραπάνω ο μίστερ Κάφον. Κι' έτσι πίνοντας και λέγοντας, λέγοντας και πίνοντας, έφτασαν, έπ' τέ-

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

— Μήπως είσατε ο μίστερ Μπάφιλ; ...

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΕΝΑ ΤΡΕΛΛΟ ΤΟΛΜΗΜΑ

χυδραυλικής 'Υπηρεσίας.
—Ω! Θεέ μου! Πώς με τρομάζετε!... Ήθελα να γράψω το όνομά μου πάνω στο αεροπλάνο σας!... Είπε μια σιγή που έχω να...

—Αυτό καταντάει τρέλλα να γράψω κανείς τ' όνομά του παντού! Διέκρινε ο νέος Κι' έπειτα δεν μού λέτε, πώς βρεθήκατε εδώ, μέσα στο αεροδρόμιο; Δεν έχετε πώς απαγορεύεται;

—Μα ήρθαμε... με κάποιον, απάντησε η νέα μ' ένα πρόσχαρο χαμόγελο και μόλις είδα το όνομά μου αεροπλάνο, δεν βάσταξα και θέλησα να γράψω τ' όνομά μου απάνω. Έσείς όμως με τρομάξατε κι' έστειλες τη μητέρα μου να με πιάσει. Προσέλασε να πετάξετε; —Ναι! απάντησε ο Τζάκ αποφασισμένος από το χαμόγελο της νέας.

Και θέλοντας να οδύσει την εντύπωση του απότομου τρόπου του, πρόσθεσε:

—Θα κάνω μια δοκιμαστική πτήση. Αν και δεν επιτρέπεται. Ωστόσο ίσως θα σας διασκέδαζε να πετάξετε μαζί μου; Κανείς δεν θα το μάθει.

—Ω! Αλήθεια θα με είχαριτούσε τόσο πολύ!

—Ελάτε λοιπόν! Μόνον που δεν θα καθήστε και πολύ αναπαυτικά μέσα στον θάλαμο των ταχυδρομικών σάκων...

Ο Τζάκ βοήθησε την νέα να μπει μέσα στο μικρό διαμερίσμα, έλεισε την πόρτα, κατόπιν πήγε κι' αυτός στην θέση του, έβαλε εμπρός και το αεροπλάνο άρχισε να γλιστράει πάνω στον διαδρόμο κατηφορικό δρόμο, ώπου σε λίγο άρχισε ν' ανιμωρίζεται στον αέρα.

Απορροφημένος από τον χειρισμό της μηχανής ο Τζάκ ξεχάσε την επιβίβαση που είχε πάρει μαζί του κι' άρχισε να κάνει διαφόρους ελιγμούς και να διαγράφει καμπύλες στον αέρα. Μετά μισή ώρα, άρχισε να κατεβαίνει. Την στιγμή όμως που έτοιμαζόταν να προσγειωθεί, είδε έναν θύλο των στεκότων κοντά στο ύψος του αεροπλάνου, που είχε πάρει μαζί του κι' η έλπιση του κορυφώθηκε, όταν αντίληψε πως μεταξύ των άλλων στεκόταν κι' ο ίδιος ο διευθυντής της 'Εταιρείας, ο σερ Σέπτιμος Λίντεν.

—Αλλά οι αεροπόροι έχουν τα χιτς τους και είναι απορροφημένοι. Καθώς λοιπόν ο Τζάκ βοηθούσε την νέα να κατεβεί από τη θέση της, της ψιθύρισε γοφ'γορα:

—Ο, τι κι' αν πω, μη με διαφρεύσετε! Θα τα κανονίσω εγώ...

Λέγοντας αυτά τα λόγια ο νέος, πλησίασε με θάρρος τον διευθυντή του:

—Καλή μέρα, σερ Λίντεν! του είπε. Ξέρω πως είναι εναντίον του κανονισμού να παίνομιε επιβίβαση μαζί μου, αλλά σκέφτηκα πως η 'Εταιρεία δεν θα έφρανε αντίρρηση αν έκανε ένα - δυο γύρους με την αδελφή μου...

Ο σερ Λίντεν άνοιξε διάπλατα τα μάτια του, και τον κίταξε με άπορροια.

—...Η αδελφή σας, είπατε; —Μάλιστα! Η μικρότερη αδελφή μου, η Μάργκαρετ...

—Φτάνει, παλλητάρι μου! είπε ο διευθυντής γελώντας. Μη προχωρείς περισσότερο! Χι! Μπορεί να υπήρξα ίσως λίγο ζωντανός στα νεύρα μου, αλλά δεν ήξερα πως είχα ένα γιό... άγνωστο σε μένα! Φυσικά αυτό θα προκαλέσει την καταπληξη της λαίδης Λίντεν, όταν το μάθει...

Ο Τζάκ ρίχτηκε στο κενόν...

—Ωστε; μουρμούρισε ο Τζάκ κοιτάζοντας τη νέα μ' απελπισία, ενώ οι παριστάμενοι με κόπο συγγρατούσαν τα γέλια τους.

—Είπε ο πατέρας μου! Έκανε η νέα στενωχωρημένη.

—Αρκεί η γελοία αυτή κομωδία! είπε αυστηρά ο σερ Λίντεν. Πότε λήγει το συμβόλαιό σας με την 'Εταιρεία μας, κύριε;

—Την τελευταία ημέρα του εξαμηνιαίου μηνός, σέρ.

—Πολύ καλά! Δεν θα ανανεωθεί! Πηγαίνετε!

—Μά, πατέρα! διαμαρτυρήθηκε η νέα, δεν είναι δική, εγώ γτ'αυτά... —Σιωπή, Βαρβάρα! Έπρεπε να ντραπής για τη διαγωγή σου! Υπόσχονταν πολλοί καλοί πилότοι χωρίς εργασία, οι οποίοι ασφαλώς θα έφρασαν να τηρούν τους κανονισμούς.

—Ενώ ο σερ Λίντεν απομακρυνόταν, η Βαρβάρα είπε στον νέο, ο οποίος εξακολουθούσε να στέκει ασταμένος στην ίδια θέση:

—Πόσο λυπούμαι κι' αυτό που συνέβη! Θα προσπαθήσω να μεταπείσω τον πατέρα! 'Αλλά τι σάς ήρθε να πείτε πως είμαι ή αδελφή σας!...

—Και πού θέλατε να ξέρω, πως αυτός ο χοντροκέφαλος... Χι! με συγχωρείτε, είχε μια κόρη χαριτωμένη σαν εμάς... Τέλος πάντων, φαντάζομαι πως πρέπει να φροντίσω να βρω άλλη θέσι!... 'Αλλά πού;... Θεέ μου!...

—...Η τελευταία βραδιά που ο Τζάκ υπηρέτησε στην 'Εταιρεία. Βρισκόταν μέσα στο γραφείο της διεκπεραιώσεως, το οποίο διευθύνει ο φίλος του, ο Βίκτωρ Κρόφτ.

—Ελεεινή βραδιά άποψε! είπε ο Κρόφτ. Δεν φαντάζομαι να υπήρχε κανένα αεροπλάνο έξω από τον τον καιρό! 'Από τους διαφόρους σταθμούς ο ασύρματος άναγγέλλει ότι προς ανατολές δεν υπάρχει καθόλου ορατότης. Πυκνά

σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό πάνω από τα Βραχώδη όρη και στις όχθες του Ειρηνικού υπάρχει φοβερή ομίχλη...

—Ωστε είναι εντελώς άπιαστον να με ζητήσουν για υπηρεσία απόψε, είπε ο Τζάκ. Θα περάσω λοιπόν από το γραφείο της διευθύνσεως να παραδώσω τα βιβλία μου! Κι' από αύριο, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Πόσο λυπούμαι κι' αυτό που συνέβη! Θα προσπαθήσω να μεταπείσω τον πατέρα! 'Αλλά τι σάς ήρθε να πείτε πως είμαι ή αδελφή σας!...

—Και πού θέλατε να ξέρω, πως αυτός ο χοντροκέφαλος... Χι! με συγχωρείτε, είχε μια κόρη χαριτωμένη σαν εμάς... Τέλος πάντων, φαντάζομαι πως πρέπει να φροντίσω να βρω άλλη θέσι!... 'Αλλά πού;... Θεέ μου!...

—...Η τελευταία βραδιά που ο Τζάκ υπηρέτησε στην 'Εταιρεία. Βρισκόταν μέσα στο γραφείο της διεκπεραιώσεως, το οποίο διευθύνει ο φίλος του, ο Βίκτωρ Κρόφτ.

—Ελεεινή βραδιά άποψε! είπε ο Κρόφτ. Δεν φαντάζομαι να υπήρχε κανένα αεροπλάνο έξω από τον τον καιρό! 'Από τους διαφόρους σταθμούς ο ασύρματος άναγγέλλει ότι προς ανατολές δεν υπάρχει καθόλου ορατότης. Πυκνά

σύννεφα σκεπάζουν τον ουρανό πάνω από τα Βραχώδη όρη και στις όχθες του Ειρηνικού υπάρχει φοβερή ομίχλη...

—Ωστε είναι εντελώς άπιαστον να με ζητήσουν για υπηρεσία απόψε, είπε ο Τζάκ. Θα περάσω λοιπόν από το γραφείο της διευθύνσεως να παραδώσω τα βιβλία μου! Κι' από αύριο, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

—Προμένει να φύγουμε μαζί, Τζάκ! Σε μισή ώρα θα έρθει ο αντικαταστάτης μου για την νύχτα, και τότε πηγαίνουμε στο σπίτι μου να πιούμε κανένα ούισκι και να κοιμηθούμε. Αυτοί που πηγαίνουν απόψε στο γραφείο σου, φίλε μου, θα σκεπαστεί χωρίς εργασία! πρόσθεσε ο νέος αναστενάζοντας.

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΟΥ ΣΚΟΤΩΜΕΝΟΥ

('Αληθινό επεισόδιο απ' τον πόλεμο των 'Αμερικανών κατά των 'Ερυθροδέρμων)

ΤΑΝ οι 'Αμερικανοί είχαν κυριεύσει εξοντωτικά πόλεμο κατά των διασπορών 'Ερυθροδέρμων, διέπραξαν έναντι των άσπρων άποφύτων άπειρά φονικά εγκλήματα. Τους άποφύτους έφρασαν να φραγνόνται, κι' είχε απατηθεί από όλους τους υπηκόους του, να τον σέβονταν και να τον περιποιούνται όσο μπορούσαν. Ένα μόνο πράγμα άνησυχούσε άσπρος τον νεαρό άσπρωτικό. 'Ότι σ'αυτά ο γηραιός φίλαρχος στεκόταν άφωνος άπεναντί του, κι' άφ'ού τον κατόχευε πολλή ώρα με άδελφή προσοχή, άκούσε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στεναγμένης!

Κι' όμως, στον άπ'ανθρωπο κι' άναγδρό αυτόν πόλεμο, οι άσπροι νικημένοι 'Ερυθροδέρμοι έδειξαν πάντα ήπιότητα σπάνια, αντίστοιχη άνδρακής καρδιάς των. Τό παρκατά άσπρην άνδρα, όφειλόμην στη δεινότητα του 'Αμερικανού στρατηγού Σχάιλερ, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

από τη συμπλοκή στο άπόρητο λημέρι του.

Ήταν ο φίλαρχος των 'Ερυθροδέρμων. Τον νεαρό άσπρωτικό του τον περιποιήθηκε με άνεξήγητη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, ό όποιος είχε διακόψει τις άμνηστρες έχθροπραξίες.

Ο ίδιος πού πήγαινε τό φραγνόνται, κι' είχε απατηθεί από όλους τους υπηκόους του, να τον σέβονταν και να τον περιποιούνται όσο μπορούσαν. Ένα μόνο πράγμα άνησυχούσε άσπρος τον νεαρό άσπρωτικό. 'Ότι σ'αυτά ο γηραιός φίλαρχος στεκόταν άφωνος άπεναντί του, κι' άφ'ού τον κατόχευε πολλή ώρα με άδελφή προσοχή, άκούσε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στεναγμένης!

Κι' όμως, στον άπ'ανθρωπο κι' άναγδρό αυτόν πόλεμο, οι άσπροι νικημένοι 'Ερυθροδέρμοι έδειξαν πάντα ήπιότητα σπάνια, αντίστοιχη άνδρακής καρδιάς των. Τό παρκατά άσπρην άνδρα, όφειλόμην στη δεινότητα του 'Αμερικανού στρατηγού Σχάιλερ, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

από τη συμπλοκή στο άπόρητο λημέρι του.

Ήταν ο φίλαρχος των 'Ερυθροδέρμων. Τον νεαρό άσπρωτικό του τον περιποιήθηκε με άνεξήγητη στοργή, καθ' όλο το διάστημα του χειμάνος, ό όποιος είχε διακόψει τις άμνηστρες έχθροπραξίες.

Ο ίδιος πού πήγαινε τό φραγνόνται, κι' είχε απατηθεί από όλους τους υπηκόους του, να τον σέβονταν και να τον περιποιούνται όσο μπορούσαν. Ένα μόνο πράγμα άνησυχούσε άσπρος τον νεαρό άσπρωτικό. 'Ότι σ'αυτά ο γηραιός φίλαρχος στεκόταν άφωνος άπεναντί του, κι' άφ'ού τον κατόχευε πολλή ώρα με άδελφή προσοχή, άκούσε κατόπιν κι' άπομακρυνόταν στεναγμένης!

Κι' όμως, στον άπ'ανθρωπο κι' άναγδρό αυτόν πόλεμο, οι άσπροι νικημένοι 'Ερυθροδέρμοι έδειξαν πάντα ήπιότητα σπάνια, αντίστοιχη άνδρακής καρδιάς των. Τό παρκατά άσπρην άνδρα, όφειλόμην στη δεινότητα του 'Αμερικανού στρατηγού Σχάιλερ, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολεμιστής μ' άπαράμιλλη άνδρεία, σε μία στιγμή, όμως, άπαρκατά τον άσπρην άνδρα, έδειχναν άπ'αυτών τον ήσυχισμόν μας:

Σε μία άγρια συμπλοκή άμερικανικού στρατού και όμάδου 'Αδενάκων — μιας έλκετικής φυλής 'Ερυθροδέρμων — ένας νεαρός άσπρωτικός πολε

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Χάμισε προς την πόρτα του με-
γάρου, κι άρχισε να χτυπάει το
ρόπαλο, σαν τρελλός. Ή πόρτα ά-
νοιξε, ο θυρωρός πετάχτηκε, μαζί
με τον Λαντέρν, κι οι δυο τους
ώπλισμένοι με τουφέκια και κρα-
τώντας δάδες. Ο Κογκολέν τους
ώδηγισε τότε προς τ' αμάξι, κι ο
Λαντέρν έμεινε απολιθωμένος, βλέ-
ποντας τον λιποθυμισμένο και δεμέ-
νο χειροπόδαρο κύριον του...

Ο Ιππότης έβλεπε το νεαρό μαρ-
κήσιο κόβοντας τα δεσμά του. Τον
μετέφεραν στην έπαυλη, άμέσως.
Μετέφεραν κατόπιν και τον άμα-
ξι, που άρχισε να συνέρχεται, και
τον έβλεσαν δεμένο γερά, μέσα
σε μιιά κάμαρη. Στά τελευταία,
κουβαλώντας και τον Σεμάν — κι
ένω έπεριτοιούντο τον Σέν-Μάρς,
που ήταν πάντα λιποθυμισμένος, ο
Καπεστάν πλησίαζε τον Σεμάν, που
τον είχαν ξαπλώσει σ' ένα κρεβ-
βάτι.

—Κύριε, του έλεπε, παραδίδετε,
ή όχι; "Αν όχι, λέστε το άμέσως,
και τότε, σας σκοτώνω επί τόπου,
κι όλη την λύπη που θα πάσω
και τις τήψεις συνειδήσεως που θα
χω. "Αν ναι, σας φρωτώ, άπλως.
αυτό: Γιατί ο κύριός σας σας έ-
δωσε διαταγή να κλείσετε τον κύ-
ριο Σέν - Μάρς μέσα στη Βασιλί-
λη...

Ο Σεμάν είδε την ξαυλή μορ-
φή του, το ξαναμμένο άπ' την πά-
λη πρόσωπό του. Και διάβασε σ'
αυτό την καταδίωξη του. Ο Σεμάν
ήταν άσπαστος νέος: "Ηθελε να έλ-
θη, να χαρή! Και ψιθύρισε:
—Κύριε, παραδίδομαι!

Ο Καπεστάν ξανάβαλε το σπα-
θί στη θήρη του, έβραζε και βήριζε
την πληγή του αντιπάλου του, την
έβλεπε με νερό, την έδεσε και του
είπε:

—Και τώρα λέστε μου αυτό που
σας έρώτησα!

—Τι άνθρωπος είναι αυτός;
τραβήστε ο Σεμάν άπορημένος. Θέ-
λει να με σκοτώσει, και συγχρόνως
με περιποιείται, σαν να ήταν ά-
δελφός μου! Είναι ένα γενναίωφι-
μο, σπουδαίο παλληκάρι!... Κύριε,
άκουστε την αλήθεια: Ο κύριος Ρι-
σελιέ κι' ο κύριος Σέν - Μάρς έ-
τυχε ν' άγατούν το ίδιο πρόσωπο,
μια γυναίκα που ίσως να γνωρί-
ζετε. Αυτή είναι η αλήθεια... Κι
άπορησε αυτή της ιστορίας... Κι
έπειδή το πρόσωπο αυτό, προτι-
μεί τον κύριο Σέν - Μάρς, — κι
όμοιως πως του άξιζει η προτι-
μηση, γιατί είναι, πράγματι, πο-
λύ χαριτωμένος — έγινε κι' ο κύ-
ριος Ρισελιέ τον τρόπο να έπαρε-
τήση του έρχομαι του. Κλείνει τον
Σέν - Μάρς στη φυλακή, και κρα-
τάει την όμορφη μικρούλα, την

κρατάει κλειδωμένη σπίτι του...
Βλέπετε τί άπλό είναι το ζήτημα!...
—Α! κι ψιθυρίζει ο Ιππότης, έ-
νεός, αστυνόμενος, με την άπλό-
τητά του. "Όστε η κοπέλλα είναι
σπίτι του ;...

—Ναι, κύριε, του άπάντησε ο Σε-
μάν, στην προκειμένη των Αδγου-
στάνων, ξέρετε, δυο βήματα από
την όδον Ντοκρίν.

Ο Καπεστάν πετάχτηκε άμέσως,
και χωρίς ν' άκούση περισσότερα,
μπήκε στο ύπαισι, που βρισκόταν
ο δεμένος άμαξιός, του πήρε τον
μανδύα, το καπέλλο του, έλεγε στον
Κογκολέν να περιμένει, βγήκε έξω,
πήδησε στ' αμάξι, που είχε μείνει,
έκει, στην ίδια θέση, και χτύπησε
με το καπίστρι τ' άλογα...

—Εκλαμπρότατε, είπε ένας θα-
λαμηπύλος, είπαίνοντάς
στον γκαρείο
του Ρισελιέ,
τ' αμάξι γύ-
ρισε.

—Καλά!
έκανε ο έπί-
σκοπος, με
μιιά κίνηση έ-
κασοτού σ ε-
ως. Στείλε
μου τον Σε-
μάν.

—Ο κύρι-
ος ντε Σεμάν
φάνεται θά-
μεινε στον
δρόμο, για
καμιά, ίσως
έπειγο υ σ α
δουλειά...

—Έμεινε
στον δρόμο
μου; γκαρε-
ος ο Ρισελιέ,
έμ-
βρόντη τ ο ε.
Γρήγορα,
στείλε μου τον
άμαξι, να
μάθω τί συμβαίνει...

—Είπε έδώ, μαζί μου, Έκλαμ-
πρότατε.

Ο ύπαισις βγήκε έξω και πα-
ρουσίαστηκε ο άμαξιός στην θέση
του.

Ο Ρισελιέ τον ρώτησε άπτόμα:
—Μήπως! Τι συνέβη στον Σε-
μάν; Ο άνθρωπος μας είναι στη
Βασιλίλη ;...

—Όχι, Εκλαμπρότατε! άπάν-
τησε μιιά σαρκαστική φωνή. Ο κύ-
ριος ντε Σέν - Μάρς βρίσκεται στο
σπίτι του, άπολύτως...

—Ο Σέν - Μάρς... στο σπίτι
του!... τραβήστε ο έπίσκοπος περι-
τρώας. Κι' η φωνή αυτή... ή, ή
φωνή αυτή!...

—Κι' όσον άφορά τον Σεμάν,

Εκλαμπρότατε, του δένουν, τώρα
άκριβώς, το πόδι, που του το πλύ-
γωσα με μιιά γερή σταβιά!

Και συγχρόνως, ο καλός μας Κα-
πεστάν, γιατί αυτός ήταν ο άμα-
ξιός, πέταξε το καπέλλο του, άφη-
σε να πέσει ο μανδύας του, του ό-
ποιον ο γκαρεός τοίχιζε το πρόσω-
πο, και πρόβαλε ολόκληρο, στον ά-
πολιθωμένο κι' άφωνο, από τον
τρόφο του, έπίσκοπο...

—Θα σας εξηγήσω, Εκλαμπρό-
τατε! συνέχισε ο Καπεστάν. Περ-
πατούσα στην όδον Άγίου Άντω-
νίου, όταν άκουσα τον κύριο Έρ-
ρίκο ντε Σέν - Μάρς, να καλή ά-
πεγνωσμένα εις βοήθειαν. Κι' έ-
πειδή έχω έκκεντρες λογαριασμούς
να κανονίσω με την ευγενεία του,
ή εύκαιρία μου φάνηκε καλή, να
ξαναδο το χρώμα του σπαθιού του!

"Ηθελα να
χτυπήσω μα-
ζύ του —
πρώτα που
ανάβαλα με,
δυο-τρείς φο-
ρές, ως τό-
ρα, έξ αιτίας
άλλων λόγων
σοβαρών, ά-
νεξαρετή ω ν
της δειλίας
μας. Ο ντε
Σεμάν σας,
όμως, αντι-
στάθηκε. Τό-
τε χτύπησα,
κι' έγώ τον
κύριο Σεμάν,
ένω ο ύπαι-
σις μου άφη-
νε, άπ' την
άλλη την με-
ριά, τον άμα-
ξι σας μισο-
πεσμένο...
Και για να
θω το ταχύ-
τερο, έδω, να
σας έλθω
μαζί...

—Εκλαμπρότατε, πρόφερε με
τραμερή άπάθεια, θα μ' άναγκάσετε,
λοιπόν, να σας σκοτώσω ;...

—Θα τοίχιζετε ν' απλώσετε το
χέρι σας, σ' έναν έπίσκοπο και σέ
έναν ύπαισι; ; ! Σ' έναν αντιπρό-
σωπο του ίδιου του Θεού ; !...

—Και στον ίδιο τον θρόνο, Έκ-
λαμπρότατε, να καθήσαστε, τώρα,
θα τοιμώσα !...

"Αναμετρίοντοσαν, κι' οι δυο
τους, με τα μάτια, έξαλλοι, πελ-
ιδναι και, φοβεροί. Και τότε, ο Ιπ-
πότης έκανε την ίδια κίνηση, που
έχει κάνει κι' ο Ρισελιέ. Με τη
διαφορά, όστόσο, που την συνεπλή-
ρωσε. Και το χέρι του Ψευτοπαλ-
ληκαρά γάργαρε τον έπίσκοπο άπ'
τον ώμο ! Ο Ρισελιέ λήγισε άμέ-
σως. Το συνεσπασμένο πρόσωπο
του ύπαισις σ' αυτόν που άπολύ-
τησε να κάνει τέτοιο πράγμα ιρο-
μερό — να σπρώξει το χέρι έναν-
τον ! Κι' αυτό που είδε, τότε,
μεί στο βλέμμα του, του έμψυ-
χισμένης του ψυχής: Ο Καπε-
στάν, άρθιος, αντίκρου τον, όλόρ-
θος, άδύνατος, μαρμαρίνος, με τη
μορφή λειψή σαν τ' όρει, κι' ά-
στραφές άβάσταχτες στα μάτια
του φάνηκε σαν περιττωμένο σέ
ένα είδος φοβερού φωτοστέφανου...

—Ο Ψευτοπαλληκαράς !...

Ο Καπεστάν δειλίστηκε στο ά-
κουσμα της λέξεως αυτής. Τό πρό-

σωπό του έλαμψε από βαθύ κα-
μύρι:

—Ο Ψευτοπαλληκαράς ! Ναι,
Εκλαμπρότατε! Μόνο που πρέπει,
τώρα, να προσέχετε. Δέν παίξιμε
φάρσα, έδω πέρα, όπως οι θεα-
τρίνοι του Κοκσίν! Λένε πως γρά-
φετε, και σεις, έργα και τραγο-
δίες, Εκλαμπρότατε. Μιά λέξη, μό-
νο, μιιά βρισιά, και γίνομαι, άμέ-
σως, συνεγράμης σας: Το σταβί
μου θα πείξει όλο πέννας, και θα
χουμε το αίμα για μελάνι!...

Ο Ρισελιέ δέν άποκρίθηκε. "Αν
ίπριζε κάτι, στον κόσμο, που να
μπορούσε να τρομάξει τον Ιππότη,
αυτό το πρόσωπο της τίγρεως, α-
τά τα μάτια τα σταχτιά, που πε-
τούσαν θανάσιμες φωτιές, αυτός ο
μωρσαμύς του μίσους, που στρά-
βωνε το φοβερό του στόμα, όλη ή
δύνη ή φριχτή εκείνου του άνθρώ-
που, που διηρούσε, τώρα, φονικό,
θα τον είχαν κάνει να οργισθεί, και
να τραβήξει, εύθις, πύ πύση. Ο
έπίσκοπος, με τρεμάμενα χείλη, σή-
κωσε το χέρι του, και τ' άπλωσε
προς αυτόν, με μιιά κίνηση δημίου
προς το θύμα του. Κι' έπειτα, ά-
πτόμα, έκαναν ένα θύμα στο τρα-
πέζι, που βρισκόταν ένα μικρό κου-
δοίσι. Μ' ένα πήδημα ο Καπεστάν
βρόθηκε άνάμεσα του τραπέζιού κι'
εκείνου.

—Εκλαμπρότατε, πρόφερε με
τραμερή άπάθεια, θα μ' άναγκάσετε,
λοιπόν, να σας σκοτώσω ;...

—Θα τοίχιζετε ν' απλώσετε το
χέρι σας, σ' έναν έπίσκοπο και σέ
έναν ύπαισι; ; ! Σ' έναν αντιπρό-
σωπο του ίδιου του Θεού ; !...

—Και στον ίδιο τον θρόνο, Έκ-
λαμπρότατε, να καθήσαστε, τώρα,
θα τοιμώσα !...

"Αναμετρίοντοσαν, κι' οι δυο
τους, με τα μάτια, έξαλλοι, πελ-
ιδναι και, φοβεροί. Και τότε, ο Ιπ-
πότης έκανε την ίδια κίνηση, που
έχει κάνει κι' ο Ρισελιέ. Με τη
διαφορά, όστόσο, που την συνεπλή-
ρωσε. Και το χέρι του Ψευτοπαλ-
ληκαρά γάργαρε τον έπίσκοπο άπ'
τον ώμο ! Ο Ρισελιέ λήγισε άμέ-
σως. Το συνεσπασμένο πρόσωπο
του ύπαισις σ' αυτόν που άπολύ-
τησε να κάνει τέτοιο πράγμα ιρο-
μερό — να σπρώξει το χέρι έναν-
τον ! Κι' αυτό που είδε, τότε,
μεί στο βλέμμα του, του έμψυ-
χισμένης του ψυχής: Ο Καπε-
στάν, άρθιος, αντίκρου τον, όλόρ-
θος, άδύνατος, μαρμαρίνος, με τη
μορφή λειψή σαν τ' όρει, κι' ά-
στραφές άβάσταχτες στα μάτια
του φάνηκε σαν περιττωμένο σέ
ένα είδος φοβερού φωτοστέφανου...

—Ο Ψευτοπαλληκαράς !...

Ο Καπεστάν δειλίστηκε στο ά-
κουσμα της λέξεως αυτής. Τό πρό-

—Εκλαμπρότατε, πρόφερε ο Κα-
πεστάν, με μιιά φωνή σαν του άγ-
γέλου του θανάτου. Είθετε ύπουργός

του βασιλέως κι' αντιπρόσωπος του
ίδιου του Θεού κι' έπαμένως αντι-
προσωπεύετε όλα όσα οι άνθρωποι
σέβονται ή λατρεύουν: Την ανθρω-
πινή δύναμη και τη θεϊκή. Το Πα-
ρίσι όλο τρέμει τη ματιά σας. Δέν
έπίσης θα ο βασιλεύς σας θεωρεί
το σιδερένιο στίλο, που στηρίζει
και κρατεί τη μοναρχία. Έγώ δέν
είμαι τίποτε μπροστά σας... Τι θ'
άπογίνομαι αύριο; Ποιός ξέρει; ; Ι-
σως ένας άπλός φυλακισμένος, που
θα προσμένη τη λύτρωσι στο θά-
νατο, μέσα στο άπαισιο κελλί, που
θα τον ρίξετε! ; Ίσως ένα πτώμα
μέσ' στο φέρετρό, που έ' αναλογί-
ζεται στο χρώμα το χτύπημα που έ-
κοψε το κεφάλι του—άν ίσως έχουν
σκέψη κι' οι νεκροί... Έμένα, να
ποιά τήχη με προσμένει! ; Η δική
σας ήμιας τήχη, Εκλαμπρότατε, αν
μπούναμε εκείνα που θρυλούνται,
είνε πολύ κοντά στο θρόνο, πιο κον-
τά κι' από τον στρατάρχη ντ'
"Ανγκ! Είπε η πλήρης παντοδυνα-
μία! ; Θα γίνει το είδωλο εκείνου,
που μπροστά του όλα σιωπούν ή
σκύβουν το κεφάλι ταπεινά! Κι' ή
δύνη σας, αλήθεια, δείχνει πως έλ-
θε από αυτούς τους ανθρώπους,
που κάθε σκέψη τους είναι κι' ένας
κόσμος, ένας κόσμος δειλίας και
ισχύος... Κι' όμως, έγώ, ο πιστό-
τος, Εκλαμπρότατε, κάνω τη σέ-
ψη πως άρκεί μιιά κίνησι μου να έκ-
μηδενίσω την παντοδυναμία σας,
την τωρινή και την αύριανή! Τολ-
μώ να κάνω την κίνησι αυτή!...
(Κι' ο Καπεστάν τραβήκε το μα-
χαίρι του). Πριν προφτάσετε να
κράξετε «Βοήθεια!», πριν προφτά-
σει καν ένας θαλαμηπύλος σας να
περάσει το κατώφλι αυτό, μπορώ
να σας ξαπλώσω πεσμένο! (Κι' ο
Καπεστάν, λέγοντας αυτά, με την
άμνη του μαχαίριού του άγγίξε το
λαιμό). Σας προτείνω, λοιπόν, ένα
συμβιβασμό: Σας αφήνω ειχαρί-
στως στη ζωή — και σεις, κύριε,
εις αντίλλαγμα αυτής της καλωσύ-
νης, δέν δύναιτε αυτής σας της
ζωής, δηλαδή της παντοδυναμίας
σας, μου επιστρέψετε την Μαριόν
Ντελόρι !...

Ήταν ή τραμερή άωνησία του όν-
τος, που έβλεπε να χιμήξει με
το παρμακρό, να πέσει μέσα στα ό-
λα, να σκοτώσει...
—Μιιά κίνησι να κάνω, σκέφτηκε
ο Ρισελιέ, το στόμα μου ν' άνοιξω
μοναχά, χαίρετε όνειρα της παντο-
δυναμίας μου !... Νικημένος! Είμαι
νικημένος !...

Και τότε τα χαρακτηριστικά του
τεντώθηκαν άμέσως και διεσάλη-
σαν. Έσκυψε το κεφάλι. Δύο δά-
κρυα — τα μόνα ίσως της ζωής του
δάκρυα — τα πήγυα, που φέρνει
στα μάτια ή ταπεινώσι, γλίσσρη-
σαν κι' εξατμίστηκαν στα φλογερά
του μάγουλα.

—Ελάτε! του ψιθύρισε.
Ο Καπεστάν του άπαξε το χέ-
ρι. Τον κύτταξε στα μάτια και πρό-
φερε υπόκωφα:

—Εκλαμπρότατε, το βλέπω κα-
θαρά, με καταδικάζετε εις θάνα-
το. Το διάβασα στα μάτια σας, το
έβρα. Θα μπορούσα να σώσω τη
ζωή μου, σκοτώνοντας τον διασπύ-
τη μου, τώρα... Σας το λέω, λοιπόν:
Δέν σας φοβόμαι! ; Άλλ' άκού-
στε κι' αυτό που σας προστέω:
"Ενα σφάλμα, μιιά άπρονησία, μιιά

Και λέγοντας τα λόγια αυτά, ο
Καπεστάν άφησε τον έπίσκοπο, κι'
έκανε ένα βήμα πίσω, σαν να ήθελε,
με μιιά ύπαιτη πρόκλησι, να του δώ-
σει έτσι το έλευθερο να δοκιμάσει,
να φύγει, να φωνάξει, είτε να σκε-
φθεί, ν' άποφασίση. Ο έπίσκοπος
γύρισε το κεφάλι του άργά. Ήταν
χλωμός, λές κι' είχε μπει στην κά-
μαρα ο θάνατος. Άλλά δέν ήταν ο
θάνατος αυτός, που άπασχολούσε
τον έπίσκοπο. Ούτε και τ' όνομα της
Μαριόν Ντελόρι, που το πέταξε
στη μέση ο Ιππότης, δέν τον είχε
κάνει να οργισθεί. Ο φόβος του θά-
νάτου κι' ή άγάπη, αυτή την ώρα,
δέν κατείχαν τη σκέψη του. Ο Ρι-
σελιέ ύπαιφερε φριχτά άπ' το τα-
πεινόμα της ύπερηφάνειας του...

Ναι! Ήταν πράγματι μιιά πα-
γιδεμένη τίγρις! ; Τ' άπαιτη του
μάτια κύτταξαν ξανά τον Καπε-
στάν. Ένα λεπτό κυττάχτηκαν και
πάλι. Κι' ήταν άξέχαστο εκείνο το
λεπτό, τόσο στην παντοδυναμική ζωή
του έπισκόπου, όσο και στην τυχο-
διαιτητική του Καπεστάν, του ψευτο-
παλληκαρά !...

—Νικημένος! ούγγασε στο τέ-
λος ο έπίσκοπος. Νικημένος από αυ-
τή τη μυγίτσα !...
Ο Καπεστάν στεκόταν τώρα ά-
φρονος. Ούτε μιιά πεινή άπλή δέν
σάλευε στο παγερό του πρόσωπο...
λα.

—Κύριε, ξαναείτε ο Ιππότης,
μιι μου κρατάτε το χέρι μου: Έχω
άνάγκη, τώρα, άπώλυτης έλευθερί-
ας των κινήσεών μου...

Η Μαριόν ύπαικουσε. Η καρδιά
της, πηδούσε μέσα στο στήθος της.
"Έτρεμε σπασμωδικά — ίσως από
τρομάρα, μπροστά στην ήσυχη κι'
άπλή αυτή σσηνή, που είχε κάτι το
φριχτό, όστόσο, μπροστά σ' αυτούς
τους δυο γαλήνιους ανθρώπους,
που είχαν κάτι το θανάσιμο, κι' οι
δυο τους — ίσως, όμως, κι' από
θαυμασμό κι' άγάπη! ; Ο θυρωρός
στεκότανε στην πόρτα. Με μιιά μα-
τιά διαπεραστική, γοργή σαν ά-
στρατή, ο Ρισελιέ έπαθεώρησε το
έσωτερικό του θυρωρείου: "Ελλίπε
δι εκεί, τολάχιστον... άλλα το
θυρωρείο ήταν άδειο.

—Ανοήτε! είπε, μ' έπιτακτική
φωνή.
Ο θυρωρός, άμέσως, έσπευσε να
άνοιξη, χωρίς καθόλου να φαντά-
ζεται πως έπαιζε τόσο σπουδαίο μέ-
ρος, σε μιιά τόσο μεγάλη τραγω-
δία...

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, συνοδεύσατέ μας ως τη γέ-
φυρα.

Μέτρο προφυλακτικό, ά-
πλως...
Ο Ρισελιέ άρχισε να βαδίζει. Α-
φού πέρασαν τη γέφυρα, σταμάτη-
σε.

—Ός την πλατεία της Γρένης,
Εκλαμπρότατε!

Κι' ο Ρισελιέ, χωρίς μιιά, τρα-
βήξε, μαζί, ως την πλατεία. Εκεί,
ξανασταμάτησε. Τότε σταμάτησε,
έκφραση παρ' άδιαφορία, μιιά βή-
θειά και πλήρη περιφρόνησι. Με
θίμα σταθερό, βάδιζε στον κατά-
φροτο διάδρομο, που άδηγούσε στα
διμερήματα, που βρισκότανε ή
Μαριόν Ντελόρι. Κι' ο έπίσκοπος
άνοιξε την πόρτα!

Η Μαριόν ήταν εκεί, ντυμένη.
Απ' την ώρα που την είχαν κλεί-
σει μέσα στην κάμαρα, δέν είχε
ούτε μιιά φορά, γδυθεί!... Είπε δέν
Ρισελιέ! Είπε τον Καπεστάν! Και
κατάλαβε άμέσως τί συνέβη! Ση-
κώθηκε, τότε, δίχως λέξει και με
βήμα θελκτικό και λυγρό, χωρι-
μένο και περιφρανο, μαζί, πήγε και
πήρε το μπράτσο του Ιππότη.

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, με γαλήνια και σοβαρά φω-
νή, λέστε ν' άνοίξουν την πόρτα
στην κρύα, και συνοδεύσατέ την
ως την προκυμαία.

Ο έπίσκοπος κατέβηκε τη σκά-
λα.

—Κύριε, ξαναείτε ο Ιππότης,
μιι μου κρατάτε το χέρι μου: Έχω
άνάγκη, τώρα, άπώλυτης έλευθερί-
ας των κινήσεών μου...

Η Μαριόν ύπαικουσε. Η καρδιά
της, πηδούσε μέσα στο στήθος της.
"Έτρεμε σπασμωδικά — ίσως από
τρομάρα, μπροστά στην ήσυχη κι'
άπλή αυτή σσηνή, που είχε κάτι το
φριχτό, όστόσο, μπροστά σ' αυτούς
τους δυο γαλήνιους ανθρώπους,
που είχαν κάτι το θανάσιμο, κι' οι
δυο τους — ίσως, όμως, κι' από
θαυμασμό κι' άγάπη! ; Ο θυρωρός
στεκότανε στην πόρτα. Με μιιά μα-
τιά διαπεραστική, γοργή σαν ά-
στρατή, ο Ρισελιέ έπαθεώρησε το
έσωτερικό του θυρωρείου: "Ελλίπε
δι εκεί, τολάχιστον... άλλα το
θυρωρείο ήταν άδειο.

—Ανοήτε! είπε, μ' έπιτακτική
φωνή.
Ο θυρωρός, άμέσως, έσπευσε να
άνοιξη, χωρίς καθόλου να φαντά-
ζεται πως έπαιζε τόσο σπουδαίο μέ-
ρος, σε μιιά τόσο μεγάλη τραγω-
δία...

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, συνοδεύσατέ μας ως τη γέ-
φυρα.

Μέτρο προφυλακτικό, ά-
πλως...
Ο Ρισελιέ άρχισε να βαδίζει. Α-
φού πέρασαν τη γέφυρα, σταμάτη-
σε.

—Ός την πλατεία της Γρένης,
Εκλαμπρότατε!

Κι' ο Ρισελιέ, χωρίς μιιά, τρα-
βήξε, μαζί, ως την πλατεία. Εκεί,
ξανασταμάτησε. Τότε σταμάτησε,
έκφραση παρ' άδιαφορία, μιιά βή-
θειά και πλήρη περιφρόνησι. Με
θίμα σταθερό, βάδιζε στον κατά-
φροτο διάδρομο, που άδηγούσε στα
διμερήματα, που βρισκότανε ή
Μαριόν Ντελόρι. Κι' ο έπίσκοπος
άνοιξε την πόρτα!

Η Μαριόν ήταν εκεί, ντυμένη.
Απ' την ώρα που την είχαν κλεί-
σει μέσα στην κάμαρα, δέν είχε
ούτε μιιά φορά, γδυθεί!... Είπε δέν
Ρισελιέ! Είπε τον Καπεστάν! Και
κατάλαβε άμέσως τί συνέβη! Ση-
κώθηκε, τότε, δίχως λέξει και με
βήμα θελκτικό και λυγρό, χωρι-
μένο και περιφρανο, μαζί, πήγε και
πήρε το μπράτσο του Ιππότη.

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, με γαλήνια και σοβαρά φω-
νή, λέστε ν' άνοίξουν την πόρτα
στην κρύα, και συνοδεύσατέ την
ως την προκυμαία.

Ο έπίσκοπος κατέβηκε τη σκά-
λα.

—Κύριε, ξαναείτε ο Ιππότης,
μιι μου κρατάτε το χέρι μου: Έχω
άνάγκη, τώρα, άπώλυτης έλευθερί-
ας των κινήσεών μου...

Η Μαριόν ύπαικουσε. Η καρδιά
της, πηδούσε μέσα στο στήθος της.
"Έτρεμε σπασμωδικά — ίσως από
τρομάρα, μπροστά στην ήσυχη κι'
άπλή αυτή σσηνή, που είχε κάτι το
φριχτό, όστόσο, μπροστά σ' αυτούς
τους δυο γαλήνιους ανθρώπους,
που είχαν κάτι το θανάσιμο, κι' οι
δυο τους — ίσως, όμως, κι' από
θαυμασμό κι' άγάπη! ; Ο θυρωρός
στεκότανε στην πόρτα. Με μιιά μα-
τιά διαπεραστική, γοργή σαν ά-
στρατή, ο Ρισελιέ έπαθεώρησε το
έσωτερικό του θυρωρείου: "Ελλίπε
δι εκεί, τολάχιστον... άλλα το
θυρωρείο ήταν άδειο.

—Ανοήτε! είπε, μ' έπιτακτική
φωνή.
Ο θυρωρός, άμέσως, έσπευσε να
άνοιξη, χωρίς καθόλου να φαντά-
ζεται πως έπαιζε τόσο σπουδαίο μέ-
ρος, σε μιιά τόσο μεγάλη τραγω-
δία...

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, συνοδεύσατέ μας ως τη γέ-
φυρα.

Μέτρο προφυλακτικό, ά-
πλως...
Ο Ρισελιέ άρχισε να βαδίζει. Α-
φού πέρασαν τη γέφυρα, σταμάτη-
σε.

—Ός την πλατεία της Γρένης,
Εκλαμπρότατε!

Κι' ο Ρισελιέ, χωρίς μιιά, τρα-
βήξε, μαζί, ως την πλατεία. Εκεί,
ξανασταμάτησε. Τότε σταμάτησε,
έκφραση παρ' άδιαφορία, μιιά βή-
θειά και πλήρη περιφρόνησι. Με
θίμα σταθερό, βάδιζε στον κατά-
φροτο διάδρομο, που άδηγούσε στα
διμερήματα, που βρισκότανε ή
Μαριόν Ντελόρι. Κι' ο έπίσκοπος
άνοιξε την πόρτα!

Η Μαριόν ήταν εκεί, ντυμένη.
Απ' την ώρα που την είχαν κλεί-
σει μέσα στην κάμαρα, δέν είχε
ούτε μιιά φορά, γδυθεί!... Είπε δέν
Ρισελιέ! Είπε τον Καπεστάν! Και
κατάλαβε άμέσως τί συνέβη! Ση-
κώθηκε, τότε, δίχως λέξει και με
βήμα θελκτικό και λυγρό, χωρι-
μένο και περιφρανο, μαζί, πήγε και
πήρε το μπράτσο του Ιππότη.

—Εκλαμπρότατε, είπε ο Καπε-
στάν, με γαλήνια και σοβαρά φω-
νή, λέστε ν' άνοίξουν την πόρτα
στην κρύα, και συνοδεύσατέ την
ως την προκυμαία.

Ο έπίσκοπος κατέβηκε τη σκά-
λα.

—Κύριε, ξαναείτε ο Ιππότης,
μιι μου κρατάτε το χέρι μου: Έχω
άνάγκη, τώρα, άπώλυτης έλευθερί-
ας των κινήσεών μου...

Η Μαριόν ύπαικουσε. Η καρδιά
της, πηδούσε μέσα στο στήθος της.
"Έτρεμε σπασμωδικά — ίσως από
τρομάρα, μπροστά στην ήσυχη κι'
άπλή αυτή σσηνή, που είχε κάτι το
φριχτό, όστόσο, μπροστά σ' αυτούς
τους δυο γαλήνιους ανθρώπους,
που είχαν κάτι το θανάσιμο, κι' οι
δυο τους — ίσως, όμως, κι' από
θαυμασμό κι' άγάπη! ; Ο θυρωρός
στεκότανε στην πόρτα. Με μιιά μα-
τιά διαπεραστική, γοργή σαν ά-
στρατή, ο Ρισελιέ έπαθεώρησε το
έσωτερικό του θυρωρείου: "Ελλίπε
δι εκεί, τολάχιστον... άλλα το
θυρωρείο ήταν άδειο.

—

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΦΙΛΑΘΛΩΝ

ΤΟ «ΑΤΣΑΛΙΝΟ ΑΛΟΓΟ»

Τὸ παράξενο Μουσείο τοῦ Ποδηλάτου στὸ Μιλάνο. Ὁ πρῶτος «ἄσος» τοῦ ποδηλάτου. Τὸ ἱστορικὸ ρεκόρ τοῦ Ντάβινσον. Ὁ περίφημος πόλεμος κατὰ τοῦ ποδηλάτου στὴν Ἰταλία. Τὸ σπὸρ τῶν δανδήδων τοῦ παλαιοῦ καιροῦ. Ἡ ἀλυσίδα τοῦ Σαρζάν. Οἱ πρῶτοι ἐπίσημοι ἀγῶνες ποδηλάτου. Ὁ πρῶτος γύρος τοῦ κόσμου μετὰ ποδήλατο, κλπ. κλπ.

Τὸ ποδήλατο στὴν ἀρχὴ ἦταν ἕνα ἐκλεκτὸ σπὸρ γιὰ τοὺς εὐγενεῖς καὶ τοὺς μεγάλους. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ αὐτοκινήτου καὶ τοῦ αὐτοκινήτου αὐτοῦ τοῦ σπὸρ... τὸ κληρονομήσαν οἱ μικροί. Κι' ἔτσι σήμερον, τὰ παιδιὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον διασπασμένοι μετὰ δυνάμει σπὸρ : τὸ ποδόσφαιρον καὶ τὸ ποδήλατο. Ὅπως δὲ τὰ ἐμάτεις τοῦ ποδοσφαίρου ἔτσι καὶ οἱ ἀγῶνες τοῦ ποδηλάτου ἔχουν τοὺς φανταστικὰς λάτρες τους. Τὰ ὄνματα τῶν διαφόρων πρωταθλητῶν του εἶναι πασίγνωστα. Οἱ μικροὶ ξέρουν πῶς προπονοῦνται οἱ «ἄσσοι» του, τί διαιτά κανόνων, ποιὲς εἶναι ἡ ἰδιοτροπία τους καὶ τί ρεκόρ μπορεῖ νὰ καταρρίψουν. Ὁ Μόντι, ὁ Σιλάβι, ὁ Μεάτσα, ὁ Μπερνταντίνι εἶναι ὀνόματα πού γνωστοποιεῖν μετὰ θαυμασμοῦ σ' ὅλα τὰ στάδια τῆς Ἰταλίας.

Ἡ ποδηλατομανία, γιατί πρόκειται πρῶτον περὶ μανίας, ἡ ὁποία ἐδῶ καὶ σαράντα χρόνια κυριεύει ἀσφαρ τὸν κόσμο, δὲν θὰ εἶχε τόσο διαδοθῇ, ἂν δὲν ὑπῆρχαν οἱ ἐνδοξοὶ «ἄσσοι» τοῦ ποδηλάτου, τὰ «ἄτσάλινα πόδια», ὅπως τοὺς λένε, οἱ ὁποῖοι βγαίνουν νικηταὶ στὸν Γύρον τῆς Ἰταλίας καὶ τὸν Γύρον τῆς Γαλλίας.

Πῶς ἦταν τότε οἱ πρῶτοι «ἄσσοι» τοῦ ποδηλάτου ; Ἡ ἱστορία τοῦ «ἄτσάλινου ἀλόγου» ἀναφέρει ὅτι, τὸν Αἰγιοστό τοῦ 1882, ὁ Ἰωσήφ Λόρετς, ὅστερα ἀπὸ ἕνα πεισματοδὴ ἀγῶνα... πέντε χιλιομέτρων, κατόρθωσε νὰ νικήσῃ τοὺς ἀνταγωνιστοὺς του καὶ νὰ ἀνακηρυχθῇ πρωταθλητὴς τῆς Ἰταλίας ! Οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἀγῶνες

τοῦ ποδηλάτου εἶχαν γίνῃ τὸ μεγάλο κοσμικὸ γεγονός ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ ἄπειρο πλήθος κόσμου εἶχε συγκεντρωθῇ γιὰ ν' ἀπολαύσῃ τὸ ἀγώνισμα. Ὁ Λόρετς καὶ οἱ συντροφοὶ του ἔκαναν πρῶτα μιά παρόλασι μετρώσῃ τοὺς ἐπισήμους, ἀνεβασιμένοι πάνω σὲ μιά πανύψηλη ὀροῦ, ὅπως ἦταν τότε τὸ σχῆμα τοῦ ποδηλάτου, ἐνῶ ὁ κόσμος τοὺς χειροκροτοῦσε ἐξ ὅλων τῶν ἀνθούσιων τοῦ. Ὑστερα ἀπὸ λίγο ἄρχισε ὁ πεισματοδὴς ἀγῶνας, πού κράτησε τοεῖς ὀκτώημις ὥρες, γιατί ἡ ῥόδες κυλούσαν μετὰ δυσκολία καὶ οἱ ποδηλάται ἔπρεπε νὰ ἰσοροποῦν σὺν ἀσφαλίᾳ ! Πολλοὶ ὅμως γινώσκοντες ὅτι αὐτὸ τὸ ἔργον, πρὶν φθάσῃ οἱ δύσστοχοι στὸ τέλος, ὅπως ἔλεγον τὰ ποδήλατα. Μέσα σὲ λίγους μῆνες λοιπὸν, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τ' «ἄτσάλινος ἀλόγος» ἔζη ἀνίστησεν ὡς διὰ μαγίας ἀπ' ὅλην τὴν Ἰταλία !

Ὑστερα ἀπὸ ἑξήμισι χρόνια, ὁ Γάλλος μηχανικός Μισώ, κατόρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα νέον τύπο ποδηλάτου : Μιά μεγάλη ῥόδα καὶ μιά δυσανάλογη μικρὴ πού χρησίμευε γιὰ νὰ κρατῇ τὸν ἀναβάτη σὲ κάποια ἰσορροπία. Μετὰ τὸ ποδήλατο αὐτὸ — ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες — ἔκανε τέλος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σπὸρ ποδηλάτου. Ὅπως ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Μισώ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως τυχὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ποδηλάτου ἔκανε τοὺς πεζοπόρους νὰ θυμωθοῦν τὸ πάλιν μίσος τους γιὰ τὸ «ἄτσάλινος ἀλόγος» καὶ νὰ κατασκευαστοῦν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐφευρεσί του. Μὴ στάθηκεν τυχρὸς. Κι' ἡ μανία τοῦ ποδηλάτου ἀρχιστοῦσε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμο καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ μετὰ περισσώτερη ἐντασι. Ἐκεῖ γίνετο πάλιν τῆς μόδας. Κάθε κομψοφύγετος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ ποδήλατό του. Κι' ὁ Μισώ ἔκανε τὴν τύχην του.

Ἐπειτα ἕνας ἄλλος μηχανικός, ὁ Σαρζάν, σκέφτηκε νὰ συνδέσῃ τις δύο ῥόδες τοῦ ποδηλάτου μετὰ ἀλυσίδα, ὅστε νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητος ὁ ποδηλάτης νὰ τὸ σπρώχνῃ κάθε τόσο μετὰ τὰ πόδια του. Τὸ 1890 τέλος ὁ Ἀγγλος Ντουίσι ἀνεκάλυψε τὰ λάστιχα μετὰ ὅποια τὸ ποδήλατο ἀπέκτησε μεγαλύτερη ἰσορροπία καὶ ταχύτητα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχιστοῦσε ἡ μεγάλη δόξα τοῦ «ἄτσάλινου ἀλόγου».

Τότε ὅμως ἦταν ἡ μανία πού εἶχε κυριεύσει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοῦ, γιὰ τὸ ποδήλατο, ὅστε οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ποδη-

λάτες πού τρομοκρατοῦσαν τοὺς διαβάτες καὶ τ' ἄλλα ! Ἡ καταστροφὴ λοιπὸν καὶ τὰ δυστυχήματα ἦσαν ἀναρίθμητα ! Αὐτὲς ἦσαν ἡ αἰτία πού ἀνάγκασε τὸ 1875 τοὺς κατοίκους τοῦ Μιλάνου, ὅστερα ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατον ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ πού τὸ εἶχε σκοτώσει ἕνας ποδηλάτης, νὰ ἐπαναστατήσουν ἐξ ὅλων καὶ μετὰ ξύλα καὶ σίδερα νὰ τσακίσουν κυριολεκτικῶς στὸ ξύλο ὅλους τοὺς ποδηλάτες τῆς Λομβαρδίας, νὰ τοὺς σκάσουν τὴ σημαία τους καὶ νὰ τοὺς κἀνουν τὰ γραφεῖα τοῦ Ὀμίλου τους !

Τὸ παράδειγμα τῶν Μιλανέζων δὲν ἀρνήσαν νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖτες ἄλλων πόλεων τῆς Ἰταλίας καὶ ἔτσι κινήθηκε τότε ἕνας ἀμείλικτος πόλεμος κατὰ τῶν «κινούμενων λαμπτήρων», ὅπως ἔλεγον τὰ ποδήλατα. Μέσα σὲ λίγους μῆνες λοιπὸν, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τ' «ἄτσάλινος ἀλόγος» ἔζη ἀνίστησεν ὡς διὰ μαγίας ἀπ' ὅλην τὴν Ἰταλία !

Ὑστερα ἀπὸ ἑξήμισι χρόνια, ὁ Γάλλος μηχανικός Μισώ, κατόρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα νέον τύπο ποδηλάτου : Μιά μεγάλη ῥόδα καὶ μιά δυσανάλογη μικρὴ πού χρησίμευε γιὰ νὰ κρατῇ τὸν ἀναβάτη σὲ κάποια ἰσορροπία. Μετὰ τὸ ποδήλατο αὐτὸ — ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες — ἔκανε τέλος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σπὸρ ποδηλάτου. Ὅπως ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Μισώ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως τυχὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ποδηλάτου ἔκανε τοὺς πεζοπόρους νὰ θυμωθοῦν τὸ πάλιν μίσος τους γιὰ τὸ «ἄτσάλινος ἀλόγος» καὶ νὰ κατασκευαστοῦν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐφευρεσί του. Μὴ στάθηκεν τυχρὸς. Κι' ἡ μανία τοῦ ποδηλάτου ἀρχιστοῦσε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμο καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ μετὰ περισσώτερη ἐντασι. Ἐκεῖ γίνετο πάλιν τῆς μόδας. Κάθε κομψοφύγετος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ ποδήλατό του. Κι' ὁ Μισώ ἔκανε τὴν τύχην του.

Ἐπειτα ἕνας ἄλλος μηχανικός, ὁ Σαρζάν, σκέφτηκε νὰ συνδέσῃ τις δύο ῥόδες τοῦ ποδηλάτου μετὰ ἀλυσίδα, ὅστε νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητος ὁ ποδηλάτης νὰ τὸ σπρώχνῃ κάθε τόσο μετὰ τὰ πόδια του. Τὸ 1890 τέλος ὁ Ἀγγλος Ντουίσι ἀνεκάλυψε τὰ λάστιχα μετὰ ὅποια τὸ ποδήλατο ἀπέκτησε μεγαλύτερη ἰσορροπία καὶ ταχύτητα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχιστοῦσε ἡ μεγάλη δόξα τοῦ «ἄτσάλινου ἀλόγου».

Τότε ὅμως ἦταν ἡ μανία πού εἶχε κυριεύσει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοῦ, γιὰ τὸ ποδήλατο, ὅστε οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ποδη-

λάτες πού τρομοκρατοῦσαν τοὺς διαβάτες καὶ τ' ἄλλα ! Ἡ καταστροφὴ λοιπὸν καὶ τὰ δυστυχήματα ἦσαν ἀναρίθμητα ! Αὐτὲς ἦσαν ἡ αἰτία πού ἀνάγκασε τὸ 1875 τοὺς κατοίκους τοῦ Μιλάνου, ὅστερα ἀπὸ τὸν τραγικὸ θάνατον ἑνὸς μικροῦ παιδιοῦ πού τὸ εἶχε σκοτώσει ἕνας ποδηλάτης, νὰ ἐπαναστατήσουν ἐξ ὅλων καὶ μετὰ ξύλα καὶ σίδερα νὰ τσακίσουν κυριολεκτικῶς στὸ ξύλο ὅλους τοὺς ποδηλάτες τῆς Λομβαρδίας, νὰ τοὺς σκάσουν τὴ σημαία τους καὶ νὰ τοὺς κἀνουν τὰ γραφεῖα τοῦ Ὀμίλου τους !

Τὸ παράδειγμα τῶν Μιλανέζων δὲν ἀρνήσαν νὰ τὸ μιμηθοῦν καὶ οἱ ἄλλοι πολῖτες ἄλλων πόλεων τῆς Ἰταλίας καὶ ἔτσι κινήθηκε τότε ἕνας ἀμείλικτος πόλεμος κατὰ τῶν «κινούμενων λαμπτήρων», ὅπως ἔλεγον τὰ ποδήλατα. Μέσα σὲ λίγους μῆνες λοιπὸν, ὅπως ἦταν ἐπόμενον, τ' «ἄτσάλινος ἀλόγος» ἔζη ἀνίστησεν ὡς διὰ μαγίας ἀπ' ὅλην τὴν Ἰταλία !

Ὑστερα ἀπὸ ἑξήμισι χρόνια, ὁ Γάλλος μηχανικός Μισώ, κατόρθωσε νὰ κατασκευάσῃ ἕνα νέον τύπο ποδηλάτου : Μιά μεγάλη ῥόδα καὶ μιά δυσανάλογη μικρὴ πού χρησίμευε γιὰ νὰ κρατῇ τὸν ἀναβάτη σὲ κάποια ἰσορροπία. Μετὰ τὸ ποδήλατο αὐτὸ — ἀπὸ ἐδῶ καὶ λίγους μῆνες — ἔκανε τέλος τὴν ἐμφάνισιν τοῦ σπὸρ ποδηλάτου. Ὅπως ὅμως ἀποδείχθηκε ὅτι ὁ Μισώ ἔπρεπε νὰ ἀποφασίσῃ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ μήπως τυχὸν ἡ ἐμφάνισις τοῦ ποδηλάτου ἔκανε τοὺς πεζοπόρους νὰ θυμωθοῦν τὸ πάλιν μίσος τους γιὰ τὸ «ἄτσάλινος ἀλόγος» καὶ νὰ κατασκευαστοῦν καὶ αὐτὸν καὶ τὴν ἐφευρεσί του. Μὴ στάθηκεν τυχρὸς. Κι' ἡ μανία τοῦ ποδηλάτου ἀρχιστοῦσε νὰ κυριεύῃ τὸν κόσμο καὶ αὐτὴ τὴν φορὰ μετὰ περισσώτερη ἐντασι. Ἐκεῖ γίνετο πάλιν τῆς μόδας. Κάθε κομψοφύγετος ἔπρεπε νὰ ἔχῃ τὸ ποδήλατό του. Κι' ὁ Μισώ ἔκανε τὴν τύχην του.

Ἐπειτα ἕνας ἄλλος μηχανικός, ὁ Σαρζάν, σκέφτηκε νὰ συνδέσῃ τις δύο ῥόδες τοῦ ποδηλάτου μετὰ ἀλυσίδα, ὅστε νὰ μὴν εἶναι ἀπαραίτητος ὁ ποδηλάτης νὰ τὸ σπρώχνῃ κάθε τόσο μετὰ τὰ πόδια του. Τὸ 1890 τέλος ὁ Ἀγγλος Ντουίσι ἀνεκάλυψε τὰ λάστιχα μετὰ ὅποια τὸ ποδήλατο ἀπέκτησε μεγαλύτερη ἰσορροπία καὶ ταχύτητα. Ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἀρχιστοῦσε ἡ μεγάλη δόξα τοῦ «ἄτσάλινου ἀλόγου».

Τότε ὅμως ἦταν ἡ μανία πού εἶχε κυριεύσει ἐκείνη τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰταλοῦ, γιὰ τὸ ποδήλατο, ὅστε οἱ δρόμοι εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ποδη-

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Μ. ΖΕΒΑΚΟ

Ἡ Βασίλισσα ν' Ἀργκό

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Θάλεγα ὅτι θ' ἀποκοτοῦσα σ' αὐτὴν τὴν πιὸ χαριτωμένη γυναίκα τοῦ κόσμου! ἀπάντησε ὁ Γκιζ μ' ἐνθουσιασμό.

—Ὡστε ἔτσι, ἐπέμεινε ἡ Ἀλκιντόρ, δὲν θὰ σὰς ἦταν δυσάρεστο νὰ τὴν πάρτετε γυναίκα σας ;

—Διάβολο, ἂν δὲν μοῦ ἄρεσε, αὐτὸ θὰ σήμαινε πὼς εἶμαι πολὺ δύσκολος ἀπάντησε ὁ Γκιζ. Αὐτὴ τὴν φορὰ, ἡ Ἀλκιντόρ ἄρχισε νὰ γελάει μετὰ τὴν καρδιά της.

—Ε, λοιπόν, εἶπε, εἶνε ἡ μητέρα μου. Κι' ὅπως τὴν βλέπετε, εἶνε τριανταπέντε χρόνων. Μονάχα μὴν τῆς πῆτε πὼς σὰς ἀπεκαλύψα τὴν ἡλικία της, γιατί εἶνε πολὺ κοκέτα καὶ αὐτὸ δὲν θὰ μοῦ τὸ συγχωροῦσε ποτέ.

—Ὡστε ἀλήθεια ; Εἶνε ἡ μητέρα σας ; εἶπε ὁ Γκιζ, δυσπιστώντας πάντοτε.

—Εἶνε ἡ μητέρα μου, ἐπανελάβε ἡ Ἀλκιντόρ ἔντονα. Μὰ ἡσυχάστε, πρίγκηψ, ὅταν θὰ δῆτε τὴν ἀδελφὴν μου, θὰ δῆτε ὅτι θὰ πάμην πεῖν νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ ἡ μητέρα μου.

Καί, ἀπευθυνόμενη στὴν κ. Μπανιολέ, ἐπρόσθεσε μετὰ σεβασμό :

—Μητέρα μου, θὰ θέλατε νὰ ἐμπνέσω τὴν ἀδελφὴν μου Λουίζα γιὰ νὰ σὰς βοηθήσῃ ;

—Ὅτι ἐτοιμαζόμουν νὰ σοῦ τὸ πῶ, παιδί μου, εἶπε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ.

Καί μετὰ τὸ πιὸ φυσικὸ ὄφρος τοῦ κόσμου, ἐπρόσθεσε :

—Ἐύνησε ἐπίσης καὶ τὴν ἀδελφὴν σου Πριμερόζα !

—Τὴν ἀδελφὴν μου Πριμερόζα ; ἔκανε ἡ Ἀλκιντόρ ἐκφρασίαν καὶ κατσοφιάζοντας ἐλάφρα.

—Ναί, τὴν ἀδελφὴν σου Πρι

μερόζα, ἐπανελάβε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μετὰ τὸ αἰώνιο γαλήνιο χαμόγελό της, χωρίς περὶ τῆς βίβης, περιποιόταν ἐπιδέξια τὸ διάδοχο, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐκπλῶσει σ' ἕνα κρεβάτι καὶ ὁποῖος, χωρίς στίς φροντίδες της, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

Ὁ Γκιζ τὸν πλησίασε τότε

μερόζα, ἐπανελάβε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ. Γιατί ἐκφραζόσαι, Ζάν ; Δὲν εἶνε φυσικὰ νὰ περιποιηθῇ ἡ δυὸ ἀδελφές σου τοὺς ἐξόνους μας, σὰν χαριτωμένες δεσποινίδες πού εἶνε ;

—Ναί, ἀπάντησε ὁ διάδοχος, (συνδεύοντας τὰ λόγια του μ' ἕνα βλέμμα, πού ἐδείχνε πὼς εἶχε καταλάβει), ναί, μὰ γιὰ μιά στιγμὴ νόμισα πὼς δὲν εἶχαν τελειώσει γιὰ μένα. Νόμισα πὼς οὐρανὸς ἔπεφτε ἀπάνω σὲ κεφάλι μου. Κι' ἔπειτα, τί διάβολο εἶν' αὐτὸ πού νοιώθω ἐδῶ, στὸν ὄμο μου ;

—Μιά ἀπλή ἀμυχή, κύριε, τὸν πληροφοροῦσε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, ἡ ὁποία ἐτοιμαζόταν τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνα ἐπίδεσμο.

Ὁ Ἑρρίκος ἔβριζε μιά ματιὰ γύρω του καὶ συλλογιστικῶς :

—Ποῦ διάβολο, βρίσκομαι λοιπόν ; Μὰ τὸ Θεό, μοῦ φαίνεται πὼς εἶν' ἐδῶ τὸ παλάτι τῶν θαυμάτων.

Καί συγχρόνως κύταξε τὴν κ. ντὲ Μπανιολέ, ἡ ὁποία προκάλεσε καὶ σ' αὐτὸν τὴν ἰδίαν ἐντύπωσιν, πού εἶχε προκαλέσει καὶ στὸν Γκιζ. Κι' ἐπρόσθεσε ἀπὸ μέσα του :

—Ἄν αὐτὴ εἶνε ἡ νεράιδα αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, καταλαβαίνω δὲν αὐτὰ τὰ θαύματα μετὰ ὅποια ἐφτιαξέ ἕνα πλάσιον στὴν ὁμορφίαν της.

Ἀνορθώθηκε γιὰ νὰ χαιρετίσῃ καὶ εἶπε μ' εὐγένεια :

—Κυρία, λυποῦμαι ἐξαιρετικὰ γιὰ τὴν ἀνυπακοήν σου σὰς προκαλῶ... Ἀ! ἔκανε ἔξαφνα, φέροντας τὸ χερί του στὸν ὄμο του.

Ὁ Γκιζ τὸν πλησίασε τότε

μερόζα, ἐπανελάβε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μετὰ τὸ αἰώνιο γαλήνιο χαμόγελό της, χωρίς περὶ τῆς βίβης, περιποιόταν ἐπιδέξια τὸ διάδοχο, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐκπλῶσει σ' ἕνα κρεβάτι καὶ ὁποῖος, χωρίς στίς φροντίδες της, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

Ὁ Γκιζ τὸν πλησίασε τότε

μερόζα, ἐπανελάβε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μετὰ τὸ αἰώνιο γαλήνιο χαμόγελό της, χωρίς περὶ τῆς βίβης, περιποιόταν ἐπιδέξια τὸ διάδοχο, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐκπλῶσει σ' ἕνα κρεβάτι καὶ ὁποῖος, χωρίς στίς φροντίδες της, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

Ὁ Γκιζ τὸν πλησίασε τότε

μερόζα, ἐπανελάβε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μετὰ τὸ αἰώνιο γαλήνιο χαμόγελό της, χωρίς περὶ τῆς βίβης, περιποιόταν ἐπιδέξια τὸ διάδοχο, τὸν ὁποῖο εἶχαν ἐκπλῶσει σ' ἕνα κρεβάτι καὶ ὁποῖος, χωρίς στίς φροντίδες της, δὲν ἄργησε νὰ συνέλθῃ.

—Δὲν εἶνε τίποτε, εἶπε ἡ κ. ντὲ Μπανιολέ, μετὰ τὸ γαλήνιο ὄφρος της. Μ' αὐτὴν τὴν κομπρέσα πού θὰ σὰς βάλω, θ' ἀνακουφιστῇ γρήγορα...

Κι' ἐξακολούθησε νὰ προετοιμάζῃ τὸν ἐπίδεσμό της μετὰ φροντίδα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ, ὁ Σοπὲν ὁ Ἀριστοκράτης, μῆτηρ μέσας καί, μιμούμενος τὴ φωνὴ τῆς Ἀλκιντόρ, εἶπε :

—Ἡ διαταγὴν σας ἐξετελέσθησαν, μητέρα.

Ὁ Γκιζ τοῦ χαμογέλασε φιλικὰ, χωρίς νὰ ὑποφαστῇ καθόλου τὴν πλαστοπροσωπείαν. Μὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι καὶ ὁ Σοπὲν ἐπαίξει τὸ ρόλο του μετὰ μεγάλη ἀνεστῆ καὶ φυσικότητα, πράγμα πού φανέρωνε ὅτι αὐτὸ δὲν γινόταν πρώτη φορὰ.

Κι' ὁ διάδοχος ἀναγνώρισε ἀμέσως σ' αὐτὸν τὸν σωτήρα του. Ὡστόσο, σκέφθηκε σκανδαλισμένος :

—Ἡ μητέρα του!.. Τότε, ἀφοῦ αὐτὸς εἶνε ὁ ἄρχων ντὲ Μπαμπέρ, αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε ἡ κυρία ντὲ Μπανιολέ. Τώρα καταλαβαίνω τὰ πλοῦτη, πού ὑπάρχουν σ' αὐτὸ τὸ σπῆτι, ἀφοῦ ἐδῶ εἶνε ἡ κατοικία τοῦ Θεοῦ Πλούτου... Μὰ τὸν οὐρανὸ, ἂν ἡ κυρία εἶνε ὡραία καὶ αὐτὴ σὰν τὴν μητέρα, τότε ὁ ἐξάδελφός μου Γκιζ θὰ γίνῃ ἕνας εὐτυχὴς ἀνηγνός, πού θὰ τὸν ζηλεύουν ὅλοι...

Καί δυνατὰ, μετὰ ἕνα ἐγκαρδιστικὸν γιὰ τὴν ἀνυπακοήν σου σὰς προκαλῶ... Ἀ! ἔκανε ἔξαφνα, φέροντας τὸ χερί του στὸν ὄμο του.

—Δότε μοῦ τὸ χερί σας, κύριε σωτήρα μου. Γιατί σὰς χρωστάω τὴ ζωὴν... Χωρὶς ἐσάς, θὰ ἦμουν σκοτωμένος τώρα... Δὲν θὰ τὸ ἐχάσα ποτέ...

—Σὰς παρακαλῶ, κύριε... Ἀς μὴ μιλᾶτε περὶ γι' αὐτὸ, ἀπάντησε ὁ Σοπὲν, σφίγγοντας τὸ χερί τοῦ διαδόχου.

—Ὅχι! Ὅχι! Ἀπεναντίας, πρέπει νὰ μιλήσωμε! ἐπέμεινε ὁ Ἑρρίκος. Εἶστε ἕνας σκληρὸς πολεμιστὴς, πολιοῦς τὸ ἐξωτερικόν σας δὲν τὸ δείχνει καθόλου αὐτό. Τί χτυπήματα!.. Τί σφαγὴ!.. Ἀ! θὰ θυμωθῶ γιὰ καὶ τὴν θυελλώδη ἐπιδρομὴν σας, στὴν τρομαγμένη στείραν τῶν ἀθλῶν αὐτῶν τρυάνδων! Στοιχηματίζω πὼς θὰ φαντάστηκαν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Σατανὰς ρίχτηκε ἐναντίον τους...

—Πράγματι, εἶπε καὶ ὁ Γκιζ, τῶσάν σὰς πόδια, σὰν νὰ τοὺς κυνηγοῦσε ὁ διάβολος!

—Ἀς τ' ἀφήσωμε αὐτὸ, σὰς παρακαλῶ! διαμαρτυρήθηκε ὁ Σοπὲν μετὰ μετριοφροσύνη. Δὲν

—Σὰς συμβουλεύω, κύριε, νὰ περάσετε τὴ νύχτα σας ἐδῶ...

ΜΑΡΚΟΣ ΦΡΑΝΤΣΕΤΤΙ

θά μπορούσατε να με πείσετε ότι έκανα σπουδαίο κατώρθωμα, αναγκάζοντας με τα χτυπήματα του σπαθιού μου μερικούς άθλιους τρυάνδους να το βάλουν στα πόδια. Είμαι ευτυχής, πού βλέπω ότι δεν πάθατε τίποτε σπουδαίο, κύριε... "Αν θέλετε να γυρίσετε στο σπίτι σας, είμαι στις διαταγές σας. "Εγώ κι' οι άνθρωποι μου θά το θεωρήσουμε καθήκον μας να σας συνοδεύσουμε..."

"Οχι, είπε, επεμβαίνοντας η κ. ντε Μπανιολέ. Για τον κύριο (και έδειξε τον Γκιζ) δεν έχω να πω τίποτε. Μά για σας, κύριε, που είστε πληγωμένος, σας συμβουλεύω να περάσετε τη νύχτα σας εδώ και να μάς κάνετε τη μεγάλη τιμή να δεχτήτε τη φιλοξενία, που σας προσφέρουμε με όλη μας την καρδιά.

Και, γυρίζοντας προς τον Γκιζ, επρόσθεσε:

"Δεν είναι ανάγκη να σας πω, ότι η παράκλησις, την οποία απευθύνομαι προς το φίλο σας, απευθύνεται και σε σας, κύριε..."

"Όσο για μένα, κυρία, βιάστηκε ν' απαντήσει ο Γκιζ, έχομαι την χαριτωμένη σας πρόσκληση μ' ευγνωμοσύνη, έφόσον ο κύριος φίλος μου δεν άποφασίζει διαφορετικά... Πάντως, εγώ δεν θά τον εγκαταλείψω, αν και τον συμβουλεύω να δεχθεί την πρόσκλησή σας.

Ο διάδοχος όμως δεν είχε τους ίδιους λόγους με τον Γκιζ, να επιθυμή να παραμείνει στο σπίτι της κ. ντε Μπανιολέ. "Απεναντίας, ήθελε να ξαναγυρίσει στο ανάκτορό του, έφόσον, όπως το καταλάβαινε κι' ο ίδιος, δεν ήταν σοβαρά πληγωμένος. "Ετοιμαζόταν λοιπόν να μη δεχτεί την πρόσκληση της κ. ντε Μπανιολέ, όταν έξαφνα ο Σοπέν είπε:

"Α! νά ή αδελφή μου "Ελζα!"

Και ή "Αλκιντόρ μπήκε μέσα. Φορούσε ένα απλό μάλλινο άσπρο φόρεμα μονοκόμματο, κάτω απ' το οποίο έκρυβε ίσως το ανδρικό κοστούμι της. Είχε το λαμίο της άνοιχτο και τα ώραια πάλλευκα μπράτσα της σεμνά ως τους άγκωνες. "Η πλουσία κόμη της, που ήταν εκ φύσεως κυματιστή και σγουρή, έπεφτε άπάνω στους ώμους της, σαν καταρράχτες από χρυσάφι. "Ενας μικρός φιδόγκος μόνο τη στόλιζε. Κανένα απόλυτως κόσμημα δεν είχε επάνω της.

Προχώρησε, όχι δειλή, ντροπαλή και με τα μάτια χαμηλωμένα, με χαριτωμένη άνεση, με φυσικότητα και με μια γοητευτική άεσιπρέπεια. Κύτταξε κατάματα τους δυο έπισκέπτες, τους χαμογέλασε θελακτικά και υποκλήθηκε έλαφρά.

Και τότε ένοιωσαν κι' οι δυο ένα θάμπωμα, όμοιο μ' αυτό, που προκαλεί ο κεραυνός.

Ο διάδοχος έν πρώτοις, σηκώθηκε επάνω, σαν να τον τίναξε ένα έλατήριο, ξεχνώντας τις πληγές του και τους πόνους

του. Τα μάγουλά του κοκκίνισαν έξαφνα από το αίμα που τα πλημμύρισε. Μιά λάμψη πέρασε από τα θαλά μάτια του, πράγμα που φανέρωνε σ' αυτόν μεγάλη συγκίνηση. Και υποκλήθηκε πιο βαθειά, απ' ό,τι θά έκανε μπροστά στην ίδια τη βασιλίσσα.

"Πώς; συλλογίστηκε. Αυτό είναι ή μέλλουσα σύζυγος του Γκιζ; "Η μητέρα της, που μου φάνηκε στην αρχή, θαύμα χάριτος κι' όμορφιάς, δεν είναι παρά μία συνηθισμένη γυναίκα μπρός στην κόρη της. Αυτή δεν είναι γυναίκα, είναι μία θεά, μία διπλή θεά, γιατί συγκιντρώνει τη μεγαλοπρέπεια της "Ηρας και τη νεανική χάρι της "Αφροδίτης... Κι' αυτό το θαύμα των θαυμάτων, θά γίνη κτήμα αυτού του βανάσου Γκιζ;... Αυτό μου μόνο;... Θά το δούμε..."

Κι' έρριξε στο «βάνουσο» έ-ξάδελφό του ένα λορέό βλέμμα, που θά προκαλούσε πολλές σκέψεις στο Γκιζ, αν το έβλεπε. Μά ο Γκιζ δεν το είδε, γιατί εκείνη τη στιγμή, είχε υποκλιθ βαθύτατα μπροστά στην "Αλκιντόρ και σκεφτόταν μέσα του:

"Αυτή λοιπόν θά γίνη γυναίκα μου; Μά την πιστι μου, δεν είδα ποτέ μου τόσα θέλγητρα ένωμένα στο ίδιο πρόσω-

πο!... "Ω! Τί ασύγκριτη βασιλίσσα, τί μεγαλοπρεπής αυτοκράτειρα που θά γίνη, και πώς όλοι οι ύπηκοί μου — κι' εγώ πρώτος απ' όλους — θά την λατρεύσουμε γονατιστοί. Μά θά με θελήσει τάχα;... "Αν έχω την ανεπανόρθωτη δυστυχία να μη της άρέσω, τί θά γίνω εγώ; Τί θά είναι για μένα το βασιλικό στέμμα, αν δεν την έχω στο πλάι μου;...

Και για να μην παραλείψουμε κανένα, θ' αναφέρουμε ότι ο Σοπέν, ο οποίος ως εκείνη τη στιγμή, έπαιζε περίφημα το ρόλο του, τον έχασε για ένα λεπτό, για να ριζήσει στην "Αλκιντόρ ένα βλέμμα γεμάτο άφωνη λατρεία. "Επειτα, οδηγούμενος απ' αυτό το σίγουρο ένστικτο του ζηλότυπου θηρίου, που δεν του εφευρέγει τίποτε, έρριξε διαδοχικά στο διάδοχο και στο Γκιζ μία ματωμένη ματιά. Και, καθώς τους κύτταζε έτσι, έσφυγγε νευρικά με τη γροθιά του τη λαθή του έγχειριδίου του. Εύτυχως, ή προκλητική αυτή στάσις του πέρασε άπρακτήρητη, γιατί όλοι ήσαν άπορροφημένοι από τη δική τους συγκίνηση.

Κι' έτσι, ο Σοπέν πρόφτασε να συνέλθι και να εξακολουθήσει το ρόλο του.

"Η "Αλκιντόρ άντελήφθη πο-

λύ καλά τη βαθείά έντύπωσι που είχε προκαλέσει στο μέλλοντα νηυστήρα της και στο διάδοχο τον ίδιο. Και έν' αδιόρατο χαμόγελο πέρασε σαν άστραπη απ' τα κόκκινα χείλη της.

"Η κ. Μπανιολέ πάλι είχε κι' αυτή την ιδέα της. Και τίποτε δεν τυφλώνει περισσότερο, όσο μία έπίμονη ιδέα. Δεν άσκολήθηκε καθόλου με το διάδοχο. Δεν έκανε καλά, γιατί άν κυτούσε, θά πρόσεχε τη συγκίνηση του διαδόχου. Κι' αυτό θά την έκανε ίσως να μεταβάλι τά σχέδιά της. Μά δεν πρόσεχε, παρά μόνο τον Γκιζ και, βλέποντας τη συγκίνησή του, έβγαλε ένα στεναγμό ίκανοποίησεως. "Όταν σκέφτηκε να κυττάζει και το διάδοχο, ήταν πια πολύ άργά, γιατί ο "Ερρίκος είχε συνέλθει από το θάμπωμα του κι' είχε ξαναπαίρει μ' άδιαισρέστη έκφρασι.

"Ηταν φανερό πως ή κ. ντε Μπανιολέ περίμενε την άφιξη της κόρης της, για να βάλλι στο διάδοχο τον έπίδεμο, που με τόσο φροντίδα τον προετοίμαζε.

"Ελα, κόρη μου, να με βοηθήσεις, είπε στην "Αλκιντόρ. Πλησίασαν κι' ή δυο το διάδοχο, που έπλυναν τις άμυχές του και του έβαλαν τον έπίδεμο. "Ο "Ερρίκος τις άφηνε να τον περιποιούνται μ' ευχαρίστησι, χωρίς να προσέχι ότι ο Γκιζ τον λοξοκύτταζε κι' ότι ο Σοπέν δάγκωνε τα χείλη του.

"Α! αναστέναζε, χαμογελώντας, για νάχω την ευχαρίστησι να με περιποιηθούν τέτοιες θεατικές άδελφές του έλέους, θ' άφηνα ευχαρίστως να μου τρυπήσουν το στήθος πέρα για πέρα. "Αλήθεια, κυρίες μου, έχετε νεραϊδένια δάχτυλα. Ποτέ μου δεν είδα τόσο μινιόν και τόσο ανάλαφρα χεράκια.

"Είμαι τόσο συγκινημένος από τη χαριτωμένη φιλοξενία σας κι' απ' τις φροντίδες σας, ώστε θά ήταν άχαριστία εκ μέρους μου να σας άποκρύψω περισσότερο ώρα την ταυτότητά μου.

"Κατάρα! μούγκρισε μέσα του ο Γκιζ. "Ο ήλιθιος αυτός, για να θαμπώσει τη μνηστή μου, θά της άποκαλύψι ποιές είναι!..."

Ο "Ερρίκος είχε άποκαλέσει το Φραγκικό «βάνουσο». Αυτός τον άποκαλούσε «ήλιθιο».

"Ησαν κι' τ.

Ο "Ερρίκος εξακολούθησε χωρίς να θέλη να βλέπει τις έκφραστικές ματιές, που του έρχινε ο Γκιζ.

Αυτός, τον όποιον ο γιός σας έσωσε απ' το θάνατο, αυτός τον όποιον περιποιηθήκαμε με τόσο στοργή, της οποίας θά κρατήσι μία αιώνια άνάμνησι, κυρία μου, είναι ο διάδοχος του στέμματος της Γαλλίας.

Πρόφερε τά λόγια αυτά, όχι με το μεγαλοπρεπές ύφος, που ήξερε πολύ καλά να παίρνη όταν το ήθελε και που του πήγαινε περίφημα, μά με μεγάλη απλότητα...

"Η "Αλκιντόρ κι' ή μητέρα της υποκλήθηκαν μπροστά του

με χάρη, χωρίς να δείξουν την παραμικρή έκπληξι. Και ή κ. ντε Μπανιολέ, καθώς άνορθώθηκε, ώμολόγησε:

"Σας είχε γνωρίσει, "Υψηλότατε... Κι' είμαι βεβαία ότι κι' ή κόρη μου σας είχε κι' αυτή άναγνωρίσει..."

"Ναι, μητέρα μου, είπε ή "Αλκιντόρ, μ' ένα χαριτωμένο χαμόγελο.

"Με είχατέ άναγνωρίσει! φώναζε ξαφνιασμένος ο "Ερρίκος. Και δεν το δείξατε καθόλου!... Θεέ μου, να μία διακριτικότητα, που είναι άληθινα αξιοθαύμαστη σε γυναίκες..."

Με την ίδια κίνησι, ή "Αλκιντόρ κι' ή μητέρα της γύρισαν προς τον Γκιζ, και κύτταξαν το διάδοχο. Αυτός κατάλαθε περίφημα την άφωνη έρώτησή τους. Και διασκεδάζοντας από μέσα του με τη στενοχωρία του εξαδέλφου του, είπε γελώντας:

"Και τον κύριο δεν τον άναγνωρίσατε;

"Δεν άναγνώρισα τον κύριο, για τον άπλουτο λόγο ότι τον είδα πρό όλίγου για πρώτη φορά, απάντησε ή κ. ντε Μπανιολέ.

"Είν' ένας απ' τους ευγενείς μου, είπε φευγαλέα ο "Ερρίκος. Και άμέσως επρόσθεσε:

"Ενας από τους ευγενείς μου και τους φίλους μου. "Ο καλύτερος, ο πιο άγαπητός απ' τους φίλους μου.

"Με κολακεύετε, "Υψηλότατε, απάντησε ο Γκιζ υποκλινόμενος.

"Η "Αλκιντόρ κύτταξε τότε τον Γκιζ, ειλικρινά, μέσα στα μάτια. Και του έστειλε έν' απ' τά πλάνα αυτά χαμόγελά της, που έδειχνε τη συμπάθειά της. "Ο Γκιζ χλώμιασε από την ταραχή του και τη συγκίνησή του. "Επειτα, ή "Αλκιντόρ γύρισε άλλοτο το κεφάλι της με μία χαριτωμένη κίνησι, πολύ φυσική. "Εντομεταξύ, ο διάδοχος συνέχιζε με εύθυμία:

"Τώρα που σας παρουσιάστηκα, κυρίες μου, έχω να σας ζητήσω μία μεγάλη χάρι... "Αφήστε κατά μέρος την ένοχλητική έθιμοτυπία... Σας ίκετεύω, να μη βλέπετε σε μένα, παρά έναν ευπατρίδη, που σας είναι υποχρεωμένος και που δεν ζητάει άλλο, παρά να γίνη φίλος σας, ο πιο άφοσιωμένος των φίλων σας...

"Θά κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να σας ευχαριστήσουμε, "Υψηλότατε, είπε ή κ. ντε Μπανιολέ. Θά το κάνουμε μάλιστα, χωρίς μεγάλη προσπάθεια, γιατί, όπως θά προσέξατε, είμαστε πολύ άπλεις...

"Ωραία! φώναζε ένθουσιασμένος ο "Ερρίκος.

Αυτός, τον όποιον ο γιός σας έσωσε απ' το θάνατο, αυτός τον όποιον περιποιηθήκαμε με τόσο στοργή, της οποίας θά κρατήσι μία αιώνια άνάμνησι, κυρία μου, είναι ο διάδοχος του στέμματος της Γαλλίας.

Πρόφερε τά λόγια αυτά, όχι με το μεγαλοπρεπές ύφος, που ήξερε πολύ καλά να παίρνη όταν το ήθελε και που του πήγαινε περίφημα, μά με μεγάλη απλότητα...

"Η "Αλκιντόρ κι' ή μητέρα της υποκλήθηκαν μπροστά του

δρόμους τέτοια ώρα. Γι' αυτό, "Υψηλότατε, σας άνακοινάω ότι εισθε άιχμάλωτός μου, τουλάχιστον ως αύριο το πρωί...

Πριν από λίγες στιγμές, ο "Ερρίκος δεν ζητούσε τίποτε άλλο, παρά να φύγη. Μά τώρα ήθελε να μείνη. "Ερριξε μία κρυφή ματιά προς την "Αλκιντόρ κι' έπειτα απάντησε, όσο πιο πρόσχαρα μπορούσε:

"Κυρία, προκειμένου να με φυλάξουν δεσμοφύλακες, σαν έσας και τη δεσποινίδα κόρη σας, κι' ή χειρότερη φυλακή του κόσμου θά μου φαίνόταν άληθινός παράδεισος... Κάμετέτε ό,τι θέλετε. Παραδίδομαι σε σας, με τά χέρια και τά πόδια δεμένα.

"Εν τοιαύτη περιπτώσει, έπιτρέψατέ μου να κανονίσω τά της φιλοξενίας σας. Ζάν, "Ελίζα, παρ' όλη την εύνοια που μάς δείχνει ο "Υψηλότατος, δεν πρέπει να ξεχάσουμε τις τιμές, που άρειλονται στο διάδοχο της Γαλλίας και

σ' έναν ευγενή του οίκου του. "Επιβλέψατε ή δυο σας για να έτοιμαστο ο ν διαμερίσματάς αντίξια των τούτων λαμπρών ξένων μας. Πηγαίνετε, παιδιά μου...

Και συγχρόνως, με μία ματιά της μόνο, άνακοίνωσε σε μία διαταγή στο Σοπέν τον "Αριστοκράτη, ο όποιος γύρισε προς τον Γκιζ και του είπε:

"Κυρίες, αφού άνήκετε στον οίκο του "Υψηλότατου, θά έξερτε άσφαλώς τά γούστα και τις συνήθειές του. "Αν έχετε λοιπόν την καλωσύνη να μάς βοηθήσετε, κάμετέ μας τη χάρι να μάς συνοδεύσετε..."

"Ο Γκιζ έπωφελήθηκε της ευκαιρίας και βγήκαν έξω κι' οι τρεις. Διέσχισαν πολλές άθουρες, έπιπλωμένες όλες με την ίδια θαυμαστή πολυτέλεια και που τις φώτιζαν γλυκά έπιχρυσες λάμπες. Σε μία από τις αίθουσες αυτές, ο Σοπέν ο "Αριστοκράτης στάθηκε και ύπακούοντας σε μία άφωνη διαταγή της "Αλκιντόρ, είπε στενοχωρημένος στον Γκιζ:

"Κυρίες, έπιτρέψατέ μου να σας άφήσω μία στιγμή εδώ... Και γυρίζοντας προς την "Αλκιντόρ, που προσποιόταν θαυμάσια την ξαφνιασμένη, επρόσθεσε:

"Συγνώρεσέ με, αδελφή μου... "Εχω να δώσω μία έπιεύουσα διαταγή... Και βγήκε βιαστικά. Μόλις βρέθηκε έξω, άφισε να φανή στην έκφρασή του όλ' ή λύσσα της ζηλότυπης και έρωτευμένης

ψυχής του. "Ωρμησε σαν τρελός μέσα σ' ένα διάδρομο, μουγκρίζοντας:

"Θέλω να μάθω... Θέλω ν' άκούσω!...

Διέσχισε κι' άλλους διαδρόμους κι' έφτασε από την άλλη μεριά σ' ένα δωμάτιο, διπλανό σ' αυτό, όπου είχε άφήσει την "Αλκιντόρ και τον Γκιζ μόνους. "Αθόρυβα, άνοιξε μία πόρτα και, κρατώντας την άναπνοή του, άρχισε ν' άφογκράζεται πίσω απ' το βαρύ παραπέτασμα που σκέπαζε αυτή την πόρτα...

XIX

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΔΙΠΛΟΥ ΚΕΡΑΥΝΟΒΟΛΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

"Η ξαφνική έξοδος του Σοπέν — ή του άρχοντος ντε "Μομπέρ, όπως τον νόμιζε αυτός — δεν ξάφνιασε καθόλου τον Γκιζ. Θυμόταν άλλωστε πολύ καλώς πως ο "Μομπέρ του είχε υποσχεθί να τον άφήσει μόνο του

με την αδελφή του για να μπορέσουν να έκδηλωθ ο υ ν με την άνεσι τους. Θέλοντας λοιπόν να έπωφελήθ της λιγούστιγμης αυτής μοναξιάς τους, είπε με φωνή, που παρ' όλες τις προσπάθειές του, δεν κατόρθωνε να την κάνη σταθερή:

"Δεσποινίς, όταν είπατε πρό όλίγου ότι δεν με γνωρίζετε, είπα:

Και παίρνοντας έξαρνα ύφος σοβαρό, επρόσθεσε:

"Βλέπετε, εξακολουθώ να δείχνω μία ειλικρίνεια, που θά σας φαίνεται πολύ τολμηρή σε μία νέα κόρη.

"Λοιπόν, είπε ο Γκιζ με μία κίνησι χαράς, μπορώ να έλπίζω ότι ο γάμος αυτός θά... γίνη;

"Κυρίες, απάντησε ή "Αλκιντόρ με το ίδιο σοβαρό ύφος, σας είπα ειλικρινά ότι μου άρέσετε για σύζυγός μου... Με ρωτάτε τώρα αν ο γάμος μας θά γίνη.

Και σας απαντώ ναι, αν δεχθήτε τους όρους τους όποιους ένωσά να σας θέσω... "Αν όμως δεν τους δεχθήτε, ο γάμος μαζύ μας δεν θά γίνη...

"Τότε θά γίνη! φώναξε ο Γκιζ, λάμποντας όλος.

"Μην προχωρήτε, πριν μ' άκούσετε, είπε ή "Αλκιντόρ.

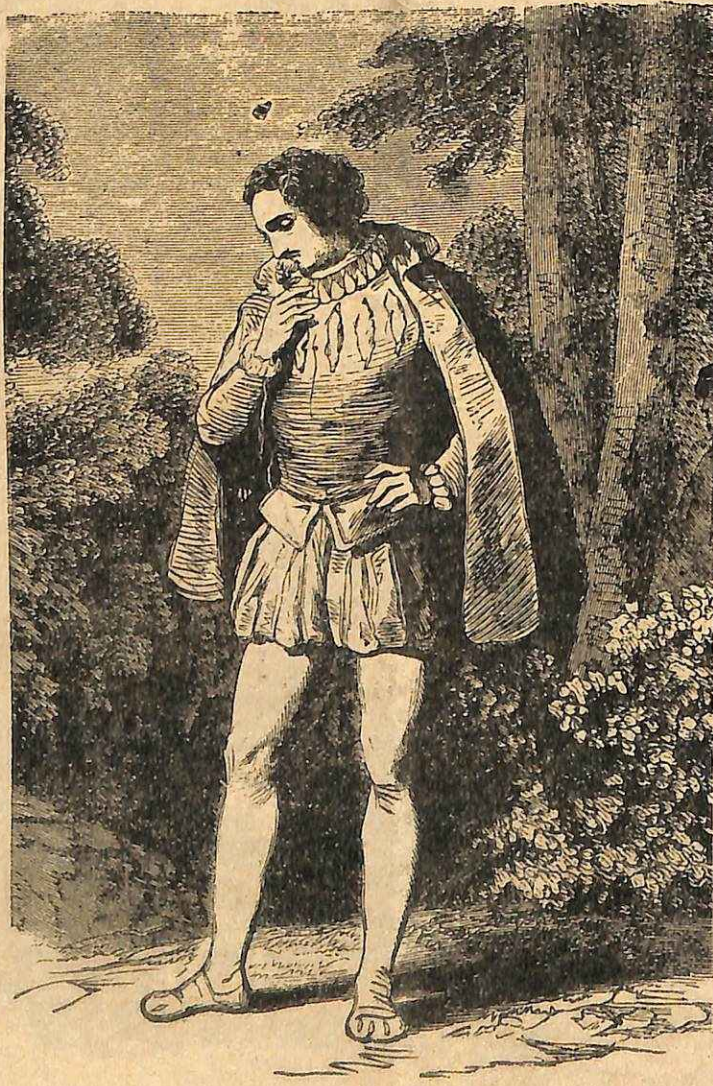
"Για να κερδίσω την άγάπη σας, είμαι ικανός για όλα... "Ακόμα και να κάνω τ' αδύνατα δυνατά! φώναξε ο Γκιζ με θέρμη, που φανέρωνε την ειλικρίνειά του.

"Ωραία! είπε ή "Αλκιντόρ, μ' ένα τόνο, που δεν μπορούσε να τον καθορίση κανείς, αν ήταν ειρωνικός ή σοβαρός. Αυτό που έχω να σας ζητήσω, είναι πολύ απλό και πολύ πλούσιο, πολύ εύκολο και πολύ δύσκολο...

"Σας άκούω, έκανε ο Γκιζ, υποκλινόμενος με σεβασμό.

"Η "Αλκιντόρ κάρφωσε ένά-νο του τη μαγική λάμψη των περόχων μαύρων της ματιών. Τον έρευνеше ως τά βάθη της καρδιάς του.

(Ακολουθεί)

Σοπέν ο "Αριστοκράτης

* * *

Ἡ κατοικία δὲ τοῦ προέδρου τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, στὴν περίφημη «Πιάσα ντὶ Μάτιο», λάμπει ἐκτυφλωτικά ὅλη τὴ νύκτα, στὸ βάθος τῆς «Ντιανοάλ Νόρε», τῆς ποὺ μοντέρνας καὶ τῆς ποὺ κοσμικῆς ὁρτηρίας τοῦ Μοντένο-«Α» ὄφες. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα αὐτῆς τῆς ἑξακοστῆς ἀκάξια Ρόζα, ἀντὶ τῆς ἀρχοντικῆς φιάσε.

* * *

Τὰ νυχτερινὰ κέντρα τοῦ Μοντένο-«Α» ὄφες εἶνε, μὴ τὴν ᾄψεται, τὰ ποὺ ἄλλοτα τοῦ κόσμου. Σ' ἐνα ἀπ' αὐτά, στὸ «Ξίρι-Σίγκ», παραιογιγαιώτικος χάριν, νομίζει κανεὶς δὲ βρίσκεται μέσα σὲ μιὰ μοντέρνα φυλακὴ ! Οἱ μουσικοὶ τῆς δεξι-

* * *

Στ' ἄλλα κέντρα, στὴ «Φλορίντα»,
στὸ «Σαντεκλαίρ», στὸ «Κλάριτς»
καὶ στὸ «Φολκ», ἡ χορεύτριες ἔχουν
ὀνόματα λουλουδιῶν καὶ μεθυστικῶν

Τὰ καλοκαιρινὰ
ξαιρετικὰ νεανικά,
φορεθοῦν κί' ἀπὸ τ
κόψη κοριτσάκια. Φ

1421

Η ΣΕΛΙΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

πρωϊνὸ ἢ ἀπογευματινόν.

Ἐπάρχουν μερικά φροσήματα ποῦ μπορεῖτε νὰ τὰ φερᾶτε ἀπὸ τὰ πρῶτ' ὥς τὸ θεᾶν ἀργὰ καὶ νὰ φράννwντα ἐξ ἑσῶν κοιμῶν, ὥρᾳ καὶ ταῖσι σῶσιν. Αὐτὰ τὰ φροσήματα πρέπει νὰ εἶνε πολὺ ἀπλά, πολὺ καλοροσφωμένα καὶ ἀπὸ πρῶτης τὰ ἐξοὺς ὕλιν. Τὰ καταλληλότερα γὰρ φροσήματα γι' αὐτὴ τὴν χρῆσιν εἶναι τὰ λευκὰ κορεπ-ντ-ὲ-ὲν ἢ τὰ μονοχρῶμα — λευκὰ κατὰ προτίμησιν — γιστῶν-ε-κῶ σερμῆ. Ἀναλόγως μὲ τὴν ζώνην ἢ μὲ τὴν ἐσφάρκα ποῦ εἶναι φερᾶται, γάνετε τὸ φρεμὰ νὰ

Γιὰ νὰ δάψετε τὰ χεῖλῃ σας,
χυρίᾳ μου, πρέπει πρώτῃ νὰ διαλύ-
ξετε ἕνα πρῶτης τάξεως κραγιόν.
Ὅτι πολλὸ λιπαρὸ, καὶ ὄχι πολλὸ σκού-
ρο. Ὑστερὰ θὰ σταθῇτε μπρὸς
στὸν καθρέφτῃ σας καὶ θὰ γαμο-
γιάσετε. Τὰ χεῖλῃ σας πρέπει νὰ
εἶναι ἐντελῶς στεγνὰ γιατί ἄλλοιῶς
τὸ κραγιὸν δὲν πίνει. Ἔτσι δι-
πλῶς ἔχετε μισάνοιχτα τὰ χεῖλῃ σας
περνάτε ἀπὸ πᾶν τὸ κραγιὸν ὅ-
τι λαφροὺ καὶ μὲ προσοχή, ὥστε νὰ

"Αν τὰ χεῖρά σου εἶνε στενά,
 βάψετε τὸ κάτω χεῖλος ἰσὺ πα-
 ροσκάτω, ὥστε νὰ γίνῃ μεγαλειότερο
 τὸ τῶνον. "Αν εἶνε πολλὴ μεγάλη,
 βάψετε ἑξοχρόστερα τὸ μέρος τῶν
 χεῖλων πρὸς εἰνε πρὸς τὰ δόντια.
 "Ἄμα βάψετε τὰ χεῖλιά σου, παί-
 νετε ἓνα μπαμπάκι ἢ ἓνα μαλα-
 κὸ πανάκι καὶ τὰ σφουγγήσετε.
 Μὴν τρομάζετε. "Αν τὸ κρανίον
 σας εἶνε πραγματικὰ καλὸ, δὲν θὰ
 φύγῃ, παρὰ μόνον τὸ περιττώον τοῦ
 σφωμάτου, τὸ βάμμα θὰ γίνῃ πο-
 τερωτὸν α' ὅταν κατόπιν σωθῇσε
 τὰ χεῖρά σου, τὸ στόμα σου θὰ
 φανῇ σὰν ἓνα φρέσκο, μισάνοιχτο
 λουλούδι.

Γιὰ ν' ἀποφεύγετε τοὺς σκόρους,
ποὶ καταστρέφουν τὰ μάλλινά σας
ροῦχα, πρέπει ν' ἀδειάσετε ἐν-
τὼς τοῦ ντυοῦναι ἢ τοῦ κοιμῆ, ὅπου
πρόκειται νὰ τὰ φυλάξετε καὶ νὰ
τὸ πλύνετε ὅλο μὲ νέφτι, προσέ-
χοντας ἰδιαίτερως νὰ μουκνεύετε
καλὰ τὶς γωνιὰς καὶ τὰ ἀνοίγματα
ἁνάμεσα στῶν σαινίδες. Κατόπιν το-
ποθετεῖτε τὰ ροῦχα, τὰ ὁποῖα πρέ-
πει νὰ ἔχουν προηγουμένως καλὰ
ξεπλυνθεῖ καὶ τυλιγεῖ τὸ καθέναν
ἰδιαίτερον μὲθα ἑὸς μᾶ ἐφημερί-
δα. Ρίχνετε μερικὰ σπυρία πιπέρ-
ιδωμ' ἐκεῖ καὶ κλείνετε προσέχον-
τας νὰ μὴν ὑπάρχῃ πουθενὰ κανέ-
να ἀνοίγμα.

Μία καλή οικοδόσθησινα, ἂν μάλιστα δέχεται ταπεινά, πρέπει νὰ γνωρίζῃ τίς προτιμήσεις τῶν φίλων της. Γι' αὐτὸ καλὸ εἶνε νὰ ἔχῃ ἕνα σημειωματάριον καὶ νὰ σημειώσῃ τίς προτιμήσεις καὶ τίς ἀντιπάθειες τοῦ καθενός. Γράφει στήν σειρά τὰ δυνάματά τους καὶ χωρίζει διὰ στήλης μὲ τοὺς τίτλους «Προτιμήσεις» καὶ «Ἀντιπάθειες».

Κατὰν σημειοῦναι π. γ. Γιογράφης: Προτιμήσεις: Λαγὸς στιφάδο. Ἀντιπάθειες: Μπάμες γιαχτί. Καὶ οὕτω καθέξῃς. Μ' αὐτὸν τὸν ὁρλοὺς ἔξωρε νὰ κολλαεῖ τὴν φίλον τῆς ἐποικιστῆς τοὺς τὰ φαγητὰ πρὸ τοὺς ἀρέσουν καὶ τοὺς ἀταλάσσει νὰ ἐφευρίσκουν μιὰ δροιαστότε δικαιοδογία τῆς τελευταίας στιγμῆς γιὰ νὰ μὴ σεροῖται, σπῶν ἕνα φαγητό, πρὸ τὸ ἀπεχθάνονται.

H Als ALIANA

ΤΑ ΝΕΑ ΦΙΓΟΥΡΙΝΙΑ

Δύο πρακτικές και φαιαίάτατες βέστες γιά τό καλοκαίρι. Ή πρώτη, από λαϊνάξ μαρίν και μαροκαίν του αὐτοῦ χρώματос, κοιμάνε με δύο μεγάλα κοιμητιά και ἔχει ζώνη που πιάνει μόνον πίσω. Τό ναυικά σχηματισμένο κάπ. Ή δεύτερη, από ἐπόνζ πικέ, κοιμάνε με μετάλλινα κοιμητιά, τὰ ποῖα χρησιμοποιούνται ἑπίσης στίς τοπέες και στή ζώνη. Γιακάς ναυικές

Μα οι Ἀργεντινοὶ βρίσκουν πάν-
τα τὸν τρόπο γὰ κερδίζουν πολὺ εὐ-
κολὰ τὰ πένεζο. Γι' αὐτοὺς βλέ-
πει κανεὶς νὰ ξεχνήτουν κάθε βρά-
δυ καὶ νὰ διασκεδάζουν παντοφά-
στα εἰθιμά κέντρα τῆς φαντασμα-
γορικῆς πρωτεύουσάς τους.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

ΤΟΥ OWEN OLIVER

Η ΤΑΝ ή παραμονή των γενεθλίων του γιου μου Τζών. 'Ακουμπισμένη στο παράθυρο, περίμενα την επιστροφή του από το γραφείο του. 'Ηρθε σε λίγο, τον έσφιξα στην αγκαλιά μου, κι' ενώ με φιλούσε στα μαλλιά άφαντος, εγώ τον κίτταξα με κρυφή ανησυχία στο πρόσωπο, προσπαθώντας να μαντέψω από κει τη συμφορά που φοβόμουν : Μου είχε πη από ήμερες ότι το τραπέζι του γαστρίου του κλονιζόταν !...

Ο Τζών μου δεν φάνερανε εύκολα τις μυστικές σκέψεις του. Οταν ήθελε, ή άρρενωπή τραχεία μορφή του έβαινε μια άνεξχνία στη έκφραση, κι' απ' τα σταθερά γκριζά μάτια του πετούσαν άνεξερεύνητες λάμψεις.

— Πώς πήγαν σήμερα ή δουλιές σου, παιδί μου ;... ψιθύρισα διστακτικά.

— Είμαι κατεστραμένος, μητέρα ! μου άποκρίθηκε απλά. Νόμιζα ως την τελευταία στιγμή ότι θ' αντιμετώπιζα την κρίση... Όλα ήρθαν όμως άναποδα... Έκανα, βέβαια, πολλά λάθη, τον τελευταίο καιρό... Μά ή ήπιχειρήσεις έτσι είνε : Με τα κέρδη τα σημερινά τακτοποιείς τις χθεσινές ζημιές σου... Μά σου είπα... Αυτές τις τελευταίες έβδομάδες όλο ζημιές είχα... Έννοια σου είμαι, μητέρα... Η αδελφοσύνη μου θάχουν την πρόβια τους κι' εσύ τό μεριδιάς σου... Τά έξασφάλισα, ετυχώς, αυτά... Όσο για μένα, θά φύγω για τις άποικίες και μία μέρα θά ξαναγίνω πάλι ότι ήμουν πρώτα... Μη στενοχωρείσαι, λοιπόν... Χόπ !... Θάρρος !...

Γέλασε άνοιχτόκαρδα και τό γέλιο του αυτό θά ξεγελούσε κάθε άλ-λον, μά εγώ ήμουν ή μητέρα του. Έσφιξα τό κεφάλι του τό άγαπημένο στο στήθος μου — όπως τότε που ήταν παιδάκι — κι' ο Τζών μου άναπαύτηκε έτσι για λίγες στιγμές. Ύστερα, ξεφρονώντας από την άγκαλιά μου, στήλωσε τό κορμί του, μου χαμογέλασε ξανά και είπε :

— Έλα, μητέρα... Τά λεπτά μου πέταξαν, μά εγώ είμαι... Θά ξαναπαλιώσω και θά νικήσω... Έλα να κανονίσουμε, λοιπόν, τις λεπτομέρειες της άυριανής γιορτής μου !

— Παιδί μου, ψιθύρισα με άγωνία, τί να τις κάνεις τώρα τις δεξιώσεις και τους χορούς ;... Δεν σκέπτεσαι πόσο σου κοστίζουν κάθε χρόνο ;... Άν οικονομήσεις τά αυτιά σου έξοδα, θάχης ένα γερό κοινού... Έχεις άνάγκη από λεπτά, Τζών, άγαπημένο μου !...

Τά φρόδια του έάρωσαν κι' ο πόνος γλώσσας τό πρόσωπό του. Άποκρίθηκε σταθερά :

— Συνήθισα τις αδελφούλες μου να με θεωρούν προστάτη τους... Πρέπει λοιπόν να διατηρήσω άδικο τό γόνιμό μου... Σκέψου πως ένα-δυό χρόνια θά λείπω στις άποικίες κι' ο άποκαιρετιστήριος άυριανός χορός πρέπει να είνε άμειωτος σε όλα... Τί θά πουν οι συγγενείς κι' οι γνωστοί μας, άν μάθουν την άναβολή ;...

— Η μνηστή σου τό ξέρει, Τζών ; Τί θά της πής αύριο που θάρη ;

Ο γιός μου, άκούοντας την έρώτηση αυτή, έγινε κατάχλωμος. Θεέ μου, πόσο ή σκέψη εκείνης τόν πίκραινε !... Μόνος του είχε προτείνει στη νεαρή και θεότρελλη λαίδη Βιολέττα, κόμισσα του Λεστέριγκαν, να την παντρευθή. Έμείς, εγώ κι' ή κόρης μου, δεν θέλαμε στην οικογένειά μας τό άμωφο, μά άμυαλό αυτό άριστοκρατικό λουλούδι. Η ταπεινή κοινωνική θέσις μας δεν άνεχόταν τη συγγένεια με τη νεαρή λαίδη, κόμισσα και κληρονόμο των τίτλων της άρχαιοτάτης κι' έπισημοτάτης άριστοκρατικής οικογενείας της.

— Ω, θέλαμε για τόν Τζών μας μία άφοσιωμένη και μυαλωμένη γυναίκα, έκανή να νιώσει την τρυφερότητα της άπεραντα καλής καρδιάς του και να τού κάνει τη σωστή ζωή του ετυχισμένη. Άνυστη όμως, τό άστατο εκείνο κομπούτενμα των πύδ εκλεκτών σαλονιών, δέχτηκε την πρόταση του γιου μου, που τόσο την άγαπούσε και τη θαύμαζε στις συγκινητικές, Πόδησε άσφαλώς να ξαναχρωσώση τό ξεθωριασμένο οικόσημό της, γιατί κληρονόμησε λαμπρούς τίτλους ή

λαίδη Βιολέττα, μά όχι και περιο-σία, θυσιασμένη δόκλωση στο χαρτοπαικτικό πάθος του πατέρα της, κι' έτσι, πρό έννέα μηνών, θαμπαμένη από τόν πλούτο του γιου μου, τόν άρραβωνιάστηκε !...

— Είνε ζήτημα άν θάρη αύριο ή Βιολέττα, μητέρα μου ! άποκρίθηκε πονεμένα ο Τζών. Της έγραφα σήμερα μία έπιστολή κατελείγουσα, μόλις έξακρίβωσα την ολοκληρωτική κατάσταση μου, και την έλευθέρωσα από τόν λόγο της !...

— Άν είνε τίμια καρδιά, θά σου μείνη πιστή και τώρα !... Ξεφώνισα με σπαραγμό.

— Μη την άδικείς, μητέρα ! συνέχισε ο Τζών. Η λαίδη Βιολέττα είνε ένα ζωηρό άγριοκατσίκι, συνήθισμένο στις έαπολαύτητες και στις ματαιοδοξίες της τάξεώς της. Είνε όμως ελκρινής καρδιά... Τόσους μήνες εγώ την άγαπούσα και την παρακολουθούσα στα σαλόνια... Κι' όταν έπτελους της πρότεινα να γίνει μνηστή μου, εγώ, μόνο σ' εγώ, της μίλησα γι' άγάπη... Μου άποκρίθηκε ελκρινά πως δεν μ' άγαπούσε... Όσο για τό μέλλον, δεν ήξερε τί θά γινόταν... Τότε παύ-ρησα εύθιμα τό ζήτημα... Της μίλησα για τά λεπτά μου, κι' εκείνη

δέχτηκε... Γιατί την άδικείς, λοιπόν, άν φύγει τώρα μακριά μου ;

— Τί ντροπή, παιδί μου !... ψιθύρισα σπαραγμένη. Τί προσβολή !...

— Καθόλου ντροπή, μητέρα !... άποκρίθηκε ζωηρά ο Τζών. Για καλό και για κακό, πρόλαβα εγώ την προσβολή... Εγώ της έγραφα πρώτος και την έλευθέρωσα από τό λόγο της... Άστε, δεν θά μου κωφανή καθόλου, άν δεν έλθει αύριο στη γιορτή μου !...

Με χέρι τρεμάμενο, μοΐδωσε τό αντίγραφο της έπιστολής του αυτής στη λαίδη Βιολέττα. Κι' εγώ, με βουρκωμένα μάτια, διάβασα τά έξής :

« Άγαπημένη μου,

Σήμερα καταστράφηκα τελειωτικά στο Χρηματιστήριο, όπως θά μάθης κι' απ' τις έφημερίδες... Συνεπώς, από σήμερα σθύνει κάθε υποχρέωσίς σου απέναντί μου... Σε έλευθερώνω από τό λόγο σου... Είμαι άπαρηγόρητος, πολύ θλιμμένος, που σε χάνω... Έλπίζω να λυπηθής κι' εσύ λιγάκι... Ήσουν ένας λαμπρός σύντροφος για μένα, κι' όχι τόσο « άμυαλος », όπως συνήθιζες συχνά να μου λες. Εύκολα θά θήρης, με τις σπάνιες χάρες σου, έναν πλουσιώτερο κι' άριστοκρατικώτερο σύζυγο από μένα... Μά όχι και έναν που νά σ' άγαπάη τόσο βαθειά, όσο εγώ... Ζήσε ετυχισμένη, άγαπημένη μου...

Τζών Στόουν»

Άρχισα να κλάω με λυγμούς... Τότε ο Τζών άκούμπησε τό κεφάλι του στο χέρι του και βυθίστηκε σε σκέψεις όδυνηρές, σκοτεινές, άπελπισμένες...

Μά σε λίγο, κανόνισε τις λεπτομέρειες της εορτής, με την παντοτεινή γενναιοδωρία του !...

Είνε λιγάκι νωρίς άκόμη, για να υποδεχούμε τούς καλεσμένους. Έγώ κι' ή δυό μου κόρες όχνοιμε την τελευταία ματιά μας στις έτοιμασίες της μεγαλοπρεπούς δεξιώσεως, που θ' άρχισι σε λίγο. Κι' ο Τζών μου, λυγερός στο άμωγο φρό-κο του, κυττάζει με συγκίνηση τά άφθονα κι' εκλεκτά δώρα των συγγενών και φίλων μας.

Θόρυβος αυτοκινήτου στην αυλή, μάς ξαφνιάζει και μάς μαζεύει όλους στο κεφαλόσκαλο. Τόσο νωρίς άρχισαν να φτάνουν οι καλεσμένοι μας κιόλας ;... Με περιέργεια κυττάξαμε ποιός είχε ρθει και μείναμε έκθαμβοι κι' ή τέσερής μας, βλέποντας να ξεπροβάλλη στη σάλα ή κόμισσα Βιολέττα Λεστέριγκαν, ή άπρόσκλητη, όστόσο, μνηστή του γιου μου !...

Δεν θάλαβε άσφαλώς την έπιστολή του Τζών !... σκέφτηκα με πόνο και άμηχανία, βλέποντας τό γονητικό ποσώνισμά της να μάς χαμογελάει με ξεννοιασιά.

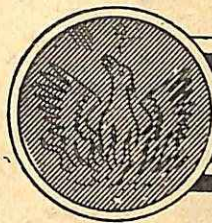
Και την ίδια σκέψη διάβασα στα μάτια όλων, καθώς κυτταχτήκαμε για μία στιγμή άναμεταξύ μας, κρυφά συνταραγμένοι.

Θεέ μου !... Ο Τζών μου κλονιζόταν, την ώρα που τοΰφαιγγε έ-

— Τζών, δέξου τό δώρο για τη γιορτή σου...

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

— Η ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ.

Στό τελευταίο δελτίο του Διεθνούς Γεωργικού 'Ινστιτούτου δημοσιεύεται και ό καλύτερο στατιστικό πίνακας, για την κτηνοτροφική κατάσταση της χώρας μας :

	1923	1928	1933
Βοειδή	671.049	910.203	913.513
Ίπποι	194.375	290.306	341.165
Όνοι	236.946	341.870	374.480
Ήμιονοι	117.762	149.610	169.473
Πρόβατα	5.643.344	6.920.361	7.427.129
Άγες	3.674.033	4.919.118	4.951.584
Χοίροι	334.420	418.524	506.807
Βούβαλοι	30.230	44.680	50.471

Σχετικώς τό άνωτέρω δελτίον έξηγει, ότι ή ανάπτυξις της κτηνοτροφίας μας από τό 1929 και έντεθεν όφείλεται κυρίως στο ένδιαφέρον του Κράτους ύπέρ τών κτηνοτρόφων, τό όποιον άρχισε να έκδηλώνεται από τό 1928, με μία σειρά μέτρων άπολύτως άποτελεσματικών. Μεταξύ των μέτρων αυτών είνε και τά έξής :

- 1) Η 'Ιδρυσις του Κεντρικού Μικροβιολογικού 'Εργαστηρίου μετά τών παρατηρήμάτων του, για την παρασκευή έμβολίων και όρων πός καταπολέμουν τών έπιζωστίδων.
- 2) Η αύξησης των έτησίως έμβολιαζομένων ζώων.
- 3) Ο πολλαπλασιασμός των πειραματικών σταθμών.
- 4) Η 'Ιδρυσις ίπποφορβείων.
- 5) Η αύξησης των έτησίως παρεχομένων δανείων στους κτηνοτρόφους από την 'Αγροτική Τράπεζα.
- 6) Η αύξησης της εισαγωγής γενών έπιλογής για την διασταύρωσι τους με τά έγχώρια γένη.
- 7) Η από τό 1932 έφαρμοζόμενη τελωνειακή προστασία.

Έκτός όλων αυτών πρέπει να σημειωθή έπιπλέον, ότι στην πρόοδο της κτηνοτροφίας μας συνέτέλεσαν σπουδαίως και ή κατάλληλη, ή ευνόικες για την κτηνοτροφία άτμοσφαιρικές συνθήκες των τελευταίων χρόνων και παραλλήλως τό γεγονός, ότι οι κτηνοτρόφοι μας κατέβαλαν τά τελευταία έτη μεγαλειότερες φροντίδες για την προστασία των κτηνών των.

Χάρις λοιπόν στην πρωτοβουλία των κτηνοτρόφων και στην

κείνη με διάχυσι τό χέρι και του εύχεται ετυχία. Κι' εκείνη, να, έ-κείνη, τόν στήριξε τόπο με στοργικό χαμόγελο, για να μην πείση !...

— Μιλώδης, σάς έπαινεσα έγκαίρως, μου φαίνεται, για την οικονομική κατάσταση μου ! τραύλισε εκείνος, ενώ εγώ έτρεχα κοντά του με άγωνία, νιώθοντας πως τοΰφαιγε ή πνοή.

— Κι' εγώ, φίλε μου, σου έπιστρέφω τά κομμάτια της άδικης έπιστολής σου ! άπάντησε με τρεμάμενη φωνή ή κόμισσα Βιολέττα, όχνοντας στα πόδια του Τζών τη σχισμένη πραγματικά έπιστολή του.

Ο γιός μου δεν μιλούσε. Λαχάνιαζε, τό πρόσωπό του άλλαζε χρώμα διαρκώς και τά μάτια του ήσαν με άνέκφραστη λατρεία βυθισμένα στα μάτια της μνηστής του.

— Τζών ! ψιθύρισε τώρα ή Βιολέττα, με τρυφερή μά κι' έπιληρητική φωνή. Σ' δεν τό θέλησες να είμαστε καλοί φίλοι ;... Πώς μπορούσα, λοιπόν, να σ' εγκαταλείψω ;... Μά έντομεταξύ, ή πάντα ευγενική καρδιά σου μ' έκανε και να σ' άγαπήσω... Άρκέσθηρες στη φίλια μου και τώρα σου χαρίζω και την καρδιά μου... Πώς μπορώ λοιπόν και να μη σε βοηθήσω ;...

Μ' ένα κίνημα σταθερό του χεριού της, έβαλε απ' τό λαμό της τό μαργαριταρένιο κολιέ της — άνεκτίμητης αξίας οικογενειακό κειμήλιο, με πάμπολλα πελώρια μαργαριτάρια — και τό πρόσφερε στο γιό μου, λέγοντας :

— Έλα, Τζών... Δέξου το για δώρο στη γιορτή σου, μαζί με την άγάπη μου... Άν τό άρνηθής αυτό, άρνέσαι και μένα... Είνε ύπερακροτό να έξασφαλίσω την ετυχία μας και να έπιταχύνω τούς γάμους μας... Άντέχεις να μου στερής περισσότερο τη χαρά να βρίσκομαι κοντά σου ;...

Δεν πρόλαβε ο Τζών μου να την άγκαλιάσει τρυφερά, γιατί εγώ την είχα κλεισμένη πειά μέσα στα χέρια μου και την φιλούσα με μητρική λαχάρα, ένώ ή κόρης μου της χάιδευαν τά μαλλιά, ψιθυρίζοντας διαρκώς :

— Άδελφούλα μας... Καλή μας άδελφούλα !...

Η οικονομική μας σελίς δια-φορτίζει και τόν πλέον άνι-δεο κι' άπλώς άναγνώστη μας περι της περείας των οικονομικών πραγμάτων του τόπου μας.

σχετική φροντίδα του Κράτους, ή θνησιμότης των ζώων ελαττώθηκε σημαντικώς τελευταίως και ό αριθμός τους αύξήθηκε άρκετά, παρ' όλην την ελάττωσις της εισαγωγής ζωντανών κτηνών και προϊόντων κτηνοτροφίας κατά τά έτη 1932 και 1933.

Ευχόμεθα τέλος, όπως ή μέριμνα αυτή ύπέρ της κτηνοτροφίας μας έξακολουθήση λαμβανομένη, τόσον εκ μέρους του Κράτους, όσον και εκ μέρους αυτών των ίδιων των κτηνοτρόφων, οι όποιοι θ' άντελήφθησαν ότι πάσα σχετική φροντίς άμοίβεται πλουσιοπαρόχως.

— Η ΠΤΗΝΟΤΡΟΦΙΑ ΜΑΣ.

Επίσης, σύμφωνα με τό ίδιο δελτίο, ή κατάστασις της πτηνοτροφίας μας έμφανίζεται ως έξής :

	1928	1929	1933
Πουλερικά	8.693.241	4.683.021	11.502.247
Κουνέλια	314.466	97.805	561.626

Η πρόδος της Έλληνικής πτηνοτροφίας, σημειώνει τό δελτίον, δεν όφείλεται τόσον στα Κυβερνητικά μέτρα, αλλά κυρίως στις ευνοϊκές καιρικές συνθήκες των τελευταίων χρόνων. Η τεραστία ελάττωσις που παρουσιάζει τό έτος 1929 όφείλεται στην θωρυγερμονία του χρόνου αυτού, ή όποια είχε κυριολεκτικώς άποδεκατίσει τά πουλερικά μας και τά κουνέλια μας.

Η μεγάλη αύξησης του άριθμού των όρνίθων και, κατά συνέπειαν, ή αύξησης της παραγωγής αυγών, συνέτειναν εις την καταπληκτικήν ελάττωσις της εισαγωγής αυγών κατά την τελευταίαν διετίαν. Έτσι, ενώ στα 1927 έκάναμε εισαγωγήν 3.100.000 αυγών, κατά τό 1933 ή εισαγωγή ελαττώθηκε σε 429.000 αυγά μόνον !

Θά ήταν παράλειψις όμως να μη τονισθή και τό ότι στην αύξησης της πτηνοτροφίας μας συνέτέλεσαν σπουδαίως και ή έπίσημη πτηνοτροφικές εκθέσεις που άρχισαν απ' τό 1931, καθώς και ή προσπάθεια που γίνεται στους άγρότες μας σχετικά με την καταπολέμηση των έπιδημικών νόσων των πτηνών και την τήρησιν όρισμένων άπαραιτήτων κανόνων ύγιεινής στους όρνιθώνες.

— ΕΥΧΑΡΙΣΤΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ.

Ο άντιπρόσωπός μας στο Διεθνές Γραφείο Οίνων των Παρισίων, μάς πληροφορεί με μία σχετική έκθεσι του πός τό 'Υπουργείο της Έθνικής Οικονομίας, ότι ο πρόεδρος του Γραφείου κ. Μπάρτ, μετά τό ταξείδι του στην Ελλάδα, άνεκοίνωσε στην πρώτη συνεδρίασι του Γραφείου τις έντυπώσεις του σχετικές με την ποιότητα και την έξαγωγή των Έλληνικών κρασιών.

Ο κ. Μπάρτ έμεινε ένθουσιασμένος απ' τις προόδους της άμπελοφυγίας μας και οίνοποιίας μας και κυρίως απ' την θαυμασίαν-ό χαρακτηρισμόν είνε δικός του-όργάνωσιν του σταφιδικού μας όργανισμού.

— Η ΚΑΤΑΝΑΛΩΣΙΣ ΚΑΠΝΟΥ ΚΑΤΑ ΤΟ 1934

Η κατανάλωσις καπνού κατά τό πρώτον έξάμηνο του 1934 άνήλθε σε 2.280.000 κιλά, ενώ κατά τό αντίστοιχο έξάμηνο του 1933 ήταν 1.219.000 κιλά και κατά τό 1932 1.949.000 κιλά.

Επομένως ή εισπράξις του Δημοσίου απ' την φορολογία του καπνού κατά τό Α' έξάμηνο του 1934 είνε άνώτερες από κάθε αντίστοιχο των προηγούμενων χρόνων, όχι μόνον λόγω της αύξήσεως της φορολογίας του καπνού, αλλά και της αύξήσεως της κατανάλωσός του.

Κατά τό ίδιο έξάμηνο, ή 'Υπηρεσία Διώξεως Λαθρεμπορίου και ή άστυνομικές, τελωνειακές και λιμενικές άρχές προέβησαν

στην κατάσχεσι 4.824 όκάδων καπνού κομμένου σε φύλλα, 290.078 φυλλαδίων σιγαροχάρτου, 43 χαβανιών και μαγαριών κοπής καπνού, 48 κιλών και 527 γραμμαρίων ναρκωτικών και σημαντικών ποσοτήτων μεταξωτών ύφασμάτων, άναπηρών, δίσκων γραμμοφώνων, πετρελαίου, άλλατος κλπ. Επίσης κατά τό ίδιο χρονικό διάστημα κατεδικάσθησαν 5.044 Έλληνες πολίται εις 300 δραχμών πρόστιμον, γιατί καπνίζανε καπνό εκ λαθρεμπορίου προερχόμενον.

Σαβυρινή Σελή

ΤΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ

ΩΔΗ ΣΤΟΝ ΗΛΙΟ

Ω "Ηλιε, στολίδι τ' ουρανού,
Φούναρη της Αθήνας της άθλιας
Π' όπως κι' εμείς και σύ δεν ε-
(χεις νού
Κι' είσαι επόπτης της του σύμπαν-
(τος... μοιρίας.

Ω "Ηλιε, πού φως μας χορηγείς
Αλλά και ζέστην άμετην μας δι-
λνεις

Π' ακόλουθος ετάχης της Λύγης
Και αντίκαταστάτης της Σελήνης,

Ω "Ηλιε, πού είδες τη θανή
Του θεϊού φιλοσόφου μας Σωκρά-
(τους

πού βλέπεις τη ρομπούλα τη δεινή
Πού στά ταμεία γίνεται -ού Κρά-
(τους.

Ω "Ηλιε, πού ξηραίνεις τās πη-
(γας

Αλλά και νεροουλιάζεις τὰ μυαλά
(μας,

Π' ακούς των βουλευτών μας τās
(κραιγές

Καί βλέπεις τὰ καλά και τὰ κακά
(μας.

Ω Ηλιε, γιά κάνε μας τη χάρι
Πρίν απ' τη ζέστη θρονητούμε
(και σιάσουμε,

Κατέβα παρακάτω ένα ποδόρι
Και κόψε μας μιὰ και καλή νά
(ήσυχάσουμε.

Βάλε φωτιά στα τόπια και μπου-
λάτο

Κάνε μας νά σου φύγη πλέον τ' α-
(χτι

Γίν' εμπρηστής, Νέρονας, κάνε
(κρότο

Και κόψε την Αθήνα ελλη στά-
(χτη !...

Ο ΚΑΤΕΨΥΓΜΕΝΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑΝ ΕΥΧΑΡΙΣΤΑ Η ΟΡΑ Τ' ΑΛΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΑΙ Τ' ΑΝΑΛΑΤΑ

Ο μπαμπάς. — Βλέπεις, Το-
τό, όσο εινε καθάρος και δροσε-
ρός ο αέρας εδώ στην έξοχή ;
Ο μικρός. — Τότε, μπαμπά,
γιατί δεν χρίζουν τις πολιτείες στην
έξοχή ;

Ο Καλός φίλος.
— Την έπεισες την Καίτη πώς
δεν ήθελε νά την προσβάλω ;
— Και θάρρα δεν σούχει καμ-
μιά κακία πειά.
— Και τί της είπες ;
— Της είπα πώς είσαι λιγάκι
βλάκας !...

Μεταξύ φιλενάδων.
— Ο Λάκης είπε, πώς αν δεν
δεχτώ νά γίνω σύζυγός του, θά
τινάξω τὰ μυαλά του στον αέρα !
— Έννοια σου, Δεν μπορεί νά
τό κάνει. Δεν έχει μυαλά !...

— Και είσαι λυπημένος γιατί ά-
νακατεύτηρες με τὰ δικαστήρια ;...

Ε, λοιπόν, φίλε μου, δεν πρέπει
νά φοβάσαι. Όλοι οι τίμιοι άν-
θρωποι θάνα με το μέρος σου.
— Μά από φοβάμαι ίσα-ίσα. Εί-
νε τόσο λίγοι οι τίμιοι άνθρωποι !...

Αχ, αυτά τὰ παιδιά !...
Ο μικρός (τρέχοντας). —
Μαμά ! Μαμά !... Γρήγορα ένα
γιατρό !

Η μαμά. — Τι τρέχει, παιδί
μου ;

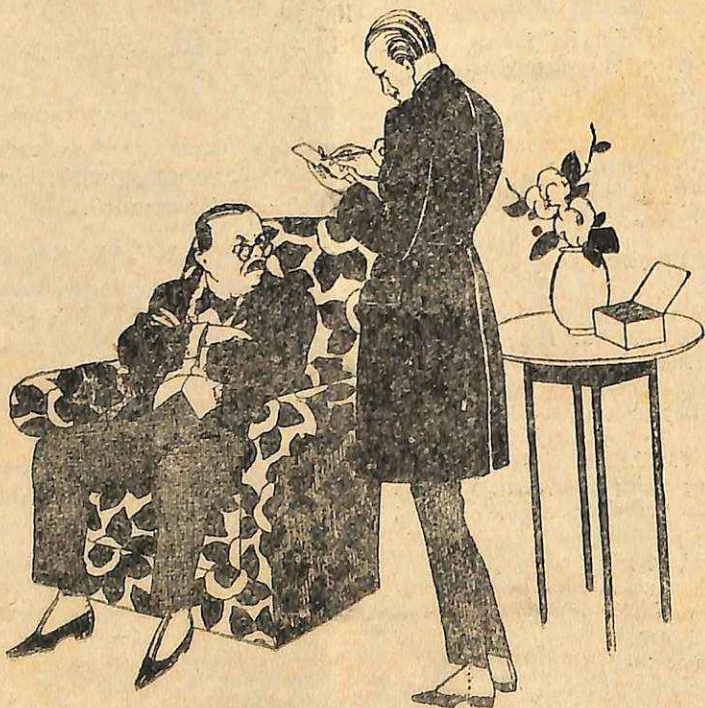
Ο μικρός. — Άκουσα τον
κ. Προκόπη νά λέη στην αδελφή
μου, πώς θά πέση νά πεθάνη αν
δεν θελήση νά τον πάρη κι' εκείνη,
τότε πώς δεν τον θέλει...

Μια άρελις ερώτησης.
Ο καθ' ηγήτης. — Όστε πη-
ρες εκατόν τριάντα χιλιάδες δραχ-
μές γιά τὸ χέρι πού σούκοινη ή μη-
χανή !... Πολλά εινε !...

Ο εργάτης. — Με τὸ χέρι
σου μού κόπριζε, κέρδιζα τὸ ψωμί
μου. Τι θά ζητούσατε, σεις, κ. κα-
θηγητά, αν ή μηχανή σας έκοβε τὸ
κεφάλι ;

Μεταξύ κλεπτών.
Ο ένας. — Άκου τὸ σχέδιό
μου: Θά μπῆς πρώτος εὖς μέσα
στο έστιατόριο. Έπειτα θά μπῶ
έγω και θά καθῆσω στο ίδιο τρα-
πέζι. Έγὼ θά τρώω γρήγορα και
σύ ζυγά. Μόλις τελειώσω θ' α-
φήσω τὰ λεφτά πάνω στο τρα-
πέζι και θά φύγω. Άν με δῇ τὸ

Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΠΡΟΟΔΟΣ

ΔΡΑΜΑ.....ΤΙΜΗΣ

Ο ΣΗΜΕΡΙΝΟΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ ΡΕΠΟΡΤΕΡ. — Όστε τσακωθήκατε
με τη γυναίκα σας γιά την υπερβολική τιμή του καπέλλου της. Αλήθης
έμπότισε και σεις... πείσατε κάτω νεκρός !...

γχαρσόν δεν γίνεται τίποτε.
Αν όμως δῆς πώς δεν με
πῆρε χαμπάρι κανείς, τότε
τσεπώνεις τὰ χρήματα και
πληρώνεις τὸ φαγητό σου.
Έτσι θά φάμε δυὸ και θά
πληρώσω ένας.
Ο δεύτερος. — Πε-
ρίφημα !...

Στὸ δικαστήριο.

Ο κατηγορούμενος (σὲ
μιὰ κυρία ήλωμένη πού πάτασα
ζητεί θέα). — Μου επιτρέπετε,
κυρία, νά σας παραχωρήσω... τὴ
θέα μου ;

ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ ΜΟΥ

ΠΑΡΑΤΡΑΓΟΥΔΑ

Ι
Πραγματευτή, πού καρτερείς νά
(πάρης τον παρὰ σου,
μη κάθεσαι στην πόρτα της και
(χάνεις τὴ δουλειά σου
Τί περιμένεις, άμιορε, νά δώση κι'
(εις εσέ,
Αφού έμένα άγατά άκούη... δε-
(ρεσέ ;

II
Ο φούναρης σου έκαψε κομμάτι
(τὸ φαί σου
Κι' εσίχωσε τὴ γειτονιά στο πόδι
(ή φωνή σου
Λοιπόν γιατί σου φαίνεται παραξε-
(νο πού κλαίω
και τὴν καρδιά πὸς μοιχαλφες σ'
(όλο τὸν κόσμο λέω ;

III
Μανάβη δὸς της γρήγορα απ' τὰ
(καλά κρεμμύδια
Δεν βλέπεις πὸς απ' τὸ θυμὸ κατέ-
(δωσε τὰ φρύδια ;
Δὸς της κρεμμύδια φρεϊνὰ τὰ μά-
(τια της νά καίνε
Γιά νά δακρῶζουν απ' αὐτά, αφού
(γιά με δεν κλαίνε.

IV
Κυρία μου, μη εατήν τοσοῦτον α-
(δικείτε
και δείξατε, παρακαλῶ, ὀλίγην α-
(φροσύνην,
και ματωκό τοῦ βήχα σας φρον-
(τίσατε νά βοηθε
άλλοιως ή ευφύια σας θά πάθη φυ-
(ματίωσιν !...

V
Τόχα γιατί τὸ σπῆλο σου μαλώ-
(νεις πὸς γανγίζει,
αφού τὰ ἴδια και αὐτὸς κάνει μ'
(έσέ, κυρία μου ;
Αὐτὸς τὸ παντελόνι μου με τίς δον-
(τιές ξεσχίζει
και σὺ με τὰ ματάκια σου τὴν α-
(μοιρη καρδιά μου !

VI
— Μαριώ, μού λέν' στη γειτονιά,
(πὸς αγαπᾷς και ἄλλον.
Μαριώ μου, ἀπὸ μένα,
— Τὰ ἴδια λένε οἱ κακοί γειτόνοι
(και στὸν ἄλλον
πουλί μου, και γιά σένα !

ΕΚΠΟΙΗΣΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ ΕΤΟΙΜΩΝ

ΜΕΤΑΦΕΡΟΜΕΝΟΥ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ

ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

πρὸς επέκτασιν τῆς ἐργασίας, ἐκποιῶνται ἄ-
παντα τὰ κάτωθι φορέματα και ὑφάσματα
ΣΤΟ ΚΟΣΤΟΣ, ἤτοι :

Ρόμπες Ζαπονέ	ἀπὸ Δρ.	95
Φορέματα πρῶινά	»	150
Παλτά μάλλινα σπὸρ	»	450
Έπανωφόρια μεταξωτά κρέπ	»	550
-ντέ-σιν	»	650
Φορέματα κρέπ ζορζέτ	»	950
Παλτά μεταξωτά μαροκαίν	»	250
Φορέματα λινά	»	850
Έπανωφόρια με γούνες	»	1.500
Παλτά δερμάτινα λούτρ	»	250
Κορσέδες	»	45
Υφάσματα μάλλινα	»	40
Βελούδα, Μεταξωτά	»	40
Κρέπ-ντέ-σιν μεταξωτά	»	40

ΟΙΚΟΣ ΜΠΟΝ ΜΑΡΣΕ

Όδὸς Περικλέους 58 και Εὐαγγελιστρίας

Ζητοῦνται πεπειραμένοι μοδίστραι

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ

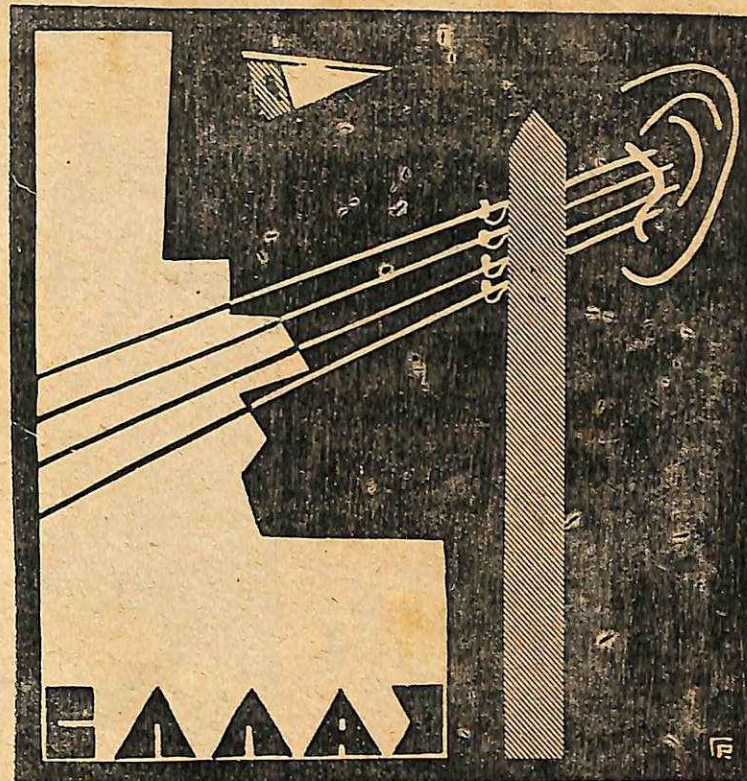
Ο „ΦΟΙΝΙΞ”

Αποφεύγετε τα πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους
ιαματικές πηγάς, προτιμώντες νά λαμβάνετε ταῦτα εις τὸ
έν Αθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ», ΙΩΝΟΣ 5, πα-
ραπλευρὸς θεάτρου Κοτοπούλη. Τὰ Ιαματικά τεχνητὰ Λουτρά
τῶν διαφόρων Λουτροπόλεων, ΑΙΔΗΨΟΥ — ΜΕΘΑΝΩΝ —
ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ — ΥΠΑΤΗΣ, ἀναπληροῦν τελείως τὰ Ιαματικά
λουτρά τῶν ὡς ἄνω ἀναφερομένων Ιαματικῶν πηγῶν.
Δι' εὐκολίαν τῶν κ. κ. πελατῶν, τὸ Υδροθεραπευτήριον ἐδι-
πλάσιασε τὰ θαλάσσια λουτρά, ὥστε οἱ κ.κ. πελάται
νά μὴ ἀναμένουσι.

Ίατρικαὶ συμβουλαι δωρεάν. Τελεία ἀνακάνισις.

Ώραι ΕΡΓΑΣΙΑΣ 7 π. μ. — 9 π. μ.

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΠΡΩΊΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΥΠΕΡΑΝΩ ΤΗΣ ΚΟΜΜΑΤΙΚΗΣ ΔΙΑΠΑΛΗΣ,

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΕΡΟΝΤΩΝ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΚΕΡΔΟΣ

έξασφαλίζουν οἱ πωλούντες τὰ χρυ-
σά των κοσμήματα και πολυτίμους
λίθους μόνον εις τὸ Χρυσοχοεῖον
και Αδαιμαντοπωλείον Κ. ΚΟΤΖΑ-
ΜΠΟΠΟΥΛΟΥ και ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΡΕ-
ΠΟΥΣΗ. Όδὸς Αθηνᾶς 50Δ.
Προσὸχὴ εις τὴν διεύθυνσιν 50Δ
ΤΗΛ. 26-564

Κ. Α. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ

Μεταδοτικῶν και Δερματικῶν
νοσημάτων

Μάγερ 23 α — Τηλ. 25532

Ίδιαίτερον διαμέρισμα

δι' ἑκαστον ασθενή

ΔΕΛΤΙΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ

ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΗΣ "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

ΚΛΗΡΩΣΙΣ 36^Η

ΑΘΗΝΑΙ, 26 Ιουλίου 1934.

Η κληρωσις τῶν κερσῶν Εβδομαδιαίου Λαχείου θά δημοσιευθῇ εις τὸ φύλλον τῆς 29ης Αὐγούστου ε. ε.

This is an offer and not a lottery. Not valid in the U. S. A.

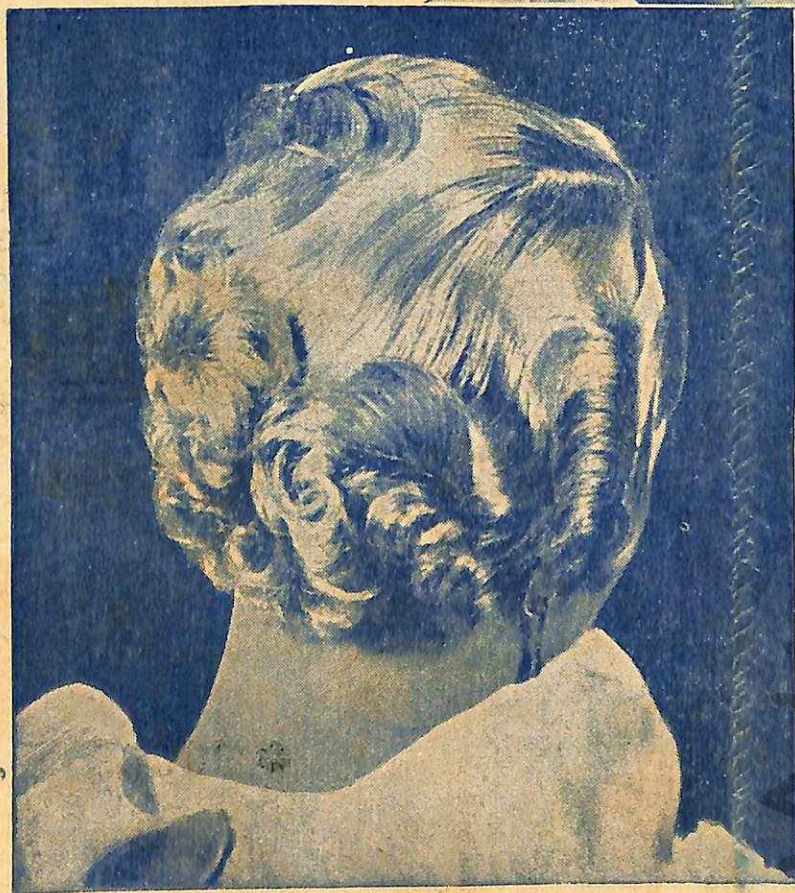
Κυρίες μου

Σας παρουσιάζω
μείαν κόμμωσιν

PERMANENTE
πού συνδυάζει μερι-
κές φαρδιές ONDULA-
TION και ωραιότατες
μπούκλες.

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ

Σταδίου 37
Στοά Δημοσίων
Υπαλλήλων
Τηλ. 28 - 208

Κυρίες μου

Σείς πού για πρώτη φορά θα άπο-
φασίσετε να κάμετε PERMANENTE
και σείς πού θα έπαναλάβετε, προ-
σέξτε στην έκλογή του κομμωτη-
ρίου μη σας ξεγελάση ή οικονομία
τών 25 ή 50 δρχ. Συλλογισθήτε πως
μιά κακή PERMANENTE θα σας κά-
μη να μη μπορείτε να έμφανισθήτε
πουθενά επί 6—8 μήνας.

"Έχετε πάντα έμπιστοσύνη στο όνομα

ΧΑΜΑΡΑΚΗΣ